

Giới thiệu Chuyên Sủng Nô Tâm

Truyện Chuyên Sủng Nô Tâm của tác giả Tân Kì xoay quanh một vị tiểu thư đài các, cao sang. Đụng phải một tên ma vương bá đạo, chỉ xem cô như một trò chơi thể xác mỗi khi hắn cần tới.

Bé gái mồ côi nhỏ vì báo ân mà nhẫn nhịn mọi thứ, vâng lời mọi chuyện, Còn phát xuất ra bản lĩnh khiến hắn hứng thú, chăm lên dục hòa của hắn, Làm hắn hướng về thân thể xinh đẹp của nàng mà triển khai...

Làm sao mà cô chịu được như vậy khi mà một thân thể vàng ngọc ngày ngày bị hắn dày xéo cho đến héo úa. Tiếc thương cho một đời hoa! Truyện thuộc thể loại cổ đại rất hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng Nô Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Kinh thành rộng lớn

Tối nay, hướng nam trên gian phòng lớn nhất ở Hoài Hương lâu, so với việc thường lui tới còn náo nhiệt hơn nhiều,

Là do ở Hoài Hương lâu, phòng khách cực rộng lớn nhất đã được người ta bao hết để mở tiệc, bọn tiểu nhị bụng thức ăn, đưa rượu, bên trong đại sảnh mỗi một khách nhân hiển lộ từng đẳng cấp, bên cạnh có hai vị cô nương vây quanh.

Khách nhân bao hết phòng khách chính là Lăng Vũ Dương, một trong tứ đại đại tổng quản của Minh Kí tiếng tăm lừng lẫy trong kinh thành, thủ hạ được khao thưởng vì vất vả theo hắn từ vùng tây nam vận chuyển một lượng khoáng vật quý giá.

Trong tiếng huyên náo, càng lúc càng chen mạnh bạo

Ngồi ở phòng khách chủ vị tiệc Lăng Vũ Dương, hiển lộ sang sảng cười lớn, thỉnh thoảng đồng ý thỉnh cầu mời rượu của thuộc hạ, hắn đồ hết ly rượu vào miệng, sắc mặt cứng cỏi không đổi, không chỉ có tiếng mọi người tán thưởng hắn ngăn chén không say, ngay cả hai vị tiểu nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần hầu hạ bên cạnh hắn cũng lập tức lộ ra ánh mắt ái mộ nhìn hắn bội phục.

"Lăng công tử, Dao Hương cũng lên góp chung, kính chàng một ly.", mỹ nữ tuyệt trần bên trái trong mắt toát ra ánh sáng mê hoặc làm người ta mất hồn, mắt đẹp kêu gọi, gần sát xuống giọng.

Lăng Vũ Dương mắt đẹp thoáng nhìn, trong nụ cười sang sảng nổi lên một tia xấu xa, bàn tay to ngả ngón duỗi ra đặt trên cái thắt lưng ong mềm mại không xương.

"Sao vậy, ngay cả nàng cũng muốn làm ta say?" uống rượu ở bên miệng chén trong tay ngọc đưa đến, hắn hơi cúi đầu ghé vào bên tai Dao Hương khẽ cười nói nhỏ, cảnh tượng mờ ám lập tức hiện ra ở trước mặt mọi người.

"Làm gì có, Dao Hương chỉ muốn giúp vui thôi!", nàng không vừa lòng lên tiếng kháng nghị hờn dỗi, thân thể nhẹ nhàng ngã vào người hắn.

"Sợ ta say quá mức, sẽ lực bất tòng tâm (Sức lực không đủ để làm những điều mà trái tim muốn làm) sao?", Lăng Vũ Dương trêu ghẹo hỏi, hào phóng để mặc cho nàng ở trên người mình mà cợt xát

"Lăng công tử" tran Dao Hương ở trên ngực cứng rắn của hắn lại cợt xát vài cái, trong ánh mắt lẳng lơ có khát khao tham muốn, tất nhiên chỉ là hàm ý, không nói thẳng ra là ưng thuận hay không.

Dao Hương vẫn luôn có tiếng tăm hàng đầu ở Hoài Hương lâu trong việc am hiểu thuần thực tất cả thủ đoạn dụ dỗ gọi lên hứng thú, tất nhiên là cân nhắc không phải người nào cũng ái mộ, cũng vô cùng hiểu biết các nhu cầu suy nghĩ của nam tử. Cho tới bây giờ, khuôn mặt đẹp cùng thủ đoạn của nàng rõ ràng thu phục không ít kẻ sang trọng khó chơi cực kỳ, lại duy nhất nhìn không thấu nam nhân Lăng Vũ Dương này, chứ đừng nói đến việc khống chế hắn giống như với nam nhân khác, bởi vì căn bản là không ai nhìn ra được trên mặt luôn tươi cười sang sảng này rốt cuộc là ẩn chứa ý nghĩ đen tối gì.

"Yên tâm đi! Mặc kệ đêm nay ta có uống quá nhiều, nàng đều không chạy thoát được đâu!", đưa bàn tay to nắm ở thắt lưng ong, không hề kiêng kị mà xoa nắn vú tròn đầy đặn của Dao Hương. Giọng điệu xấu xa bỏ lại nói, hắn ngừng lên nhìn trên khuôn mặt lẳng lơ xinh đẹp của nàng hiện lên vẻ vừa ý, đáy mắt hiện lên thái độ hứng thú đầy gian manh.

"Công tử" phía bên phải Lăng Vũ Dương, Quỳnh Phương đã sớm nhìn thấy hết, lại đang lên cơn giận dỗi, thật vất vả mới không xen vào, lập tức dùng tiếng nói dẫn đo lại mềm mại, lên tiếng ra vẻ không vừa lòng.

Tốt xấu gì thì danh tiếng Quỳnh Phương nàng ở Hương lâu cũng là nhất nhì, như thế nào có thể trơ mắt nhìn ả Dao Hương giành riêng anh chàng đẹp trai

dụ dỗ lấy tiền, mặt mũi của nàng biết để đâu nha!

Lăng Vũ Dương quay đầu qua nhìn về mỹ nhân ở bên tay phải, đáy mắt chớp lên ánh sáng lấp lánh, khoe miệng nhếch lên, "Ăn chưa à?", hần cất tiếng trêu chọc đùa bỡn nói.

"Quỳnh Phương cũng muốn làm bạn với công tử a! Công tử sao có thể coi nặng bên này xem nhẹ bên kia?" giọng mềm mại oán giận ghen không ra đâu, không kiêng dè ngôn từ làm cho Dao Hương ở một bên kia âm thầm cắn răng, cắn giận không ngừng.

Lăng Vũ Dương cũng ngả ngón đem Quỳnh Phương ôm lại gần người, [Không bằng đêm nay chúng ta sẽ "ba người đi" nha! Miễn sao không ruồng rẫy tình cảm nồng nàn của hai người các nàng], giọng điệu đề nghị của hần mang vẻ coi thường.

"Này sao có thể

"Ta mới không cần"

Ngay khi hai ả mỹ nữ lần lượt lên tiếng kháng nghị, ngồi ở vị trí chủ vị, trợ thủ của Lăng Vũ Dương là Chương Diệc Dân bỗng đứng lên tiếng.

"Xin hai vị cô nương an tâm một chút đừng huyên náo, kỳ thật là Lăng gia đêm nay hần còn có chuyện quan trọng, nên không thể nào lưu lại được đâu."

Cái gì! Hai ả mỹ nữ đang huyên náo bỗng đứng im bật, đồng thời bốn mắt liếc về phía chỗ phát ra tiếng.

"Đúng thế! Ta thiếu chút nữa thì quên mất!", về mặt Lăng Vũ Dương vốn đang thích thú hưởng thụ nghe thấy Chương Diệc Dân xuống nhắc nhở, chợt bừng tỉnh reo nhỏ lên tựa như nhớ tới cái gì.

"Xem ra phải để hai vị cô nương thất vọng rồi!", lời nói của hần không thay đổi nhìn về phía về mặt thất vọng của hai ả nữ tử, đáy mắt bắn ra tia sáng biến hóa kỳ lạ .

"Chủ nhân, ngài nếu không muốn lưu lại, vì sao không trực tiếp từ chối chứ?", đi ra khỏi Hoài Hương lâu, Chương Diệc Dân vẻ khó hiểu hỏi Lăng Vũ Dương khoe miệng vẫn cười.

"Ai nói ta không muốn lưu lại?" Lăng Vũ Dương thờ ơ hỏi lại.

Chương Diệc Dân trông thoải mái tiến lên đi song song theo, không thể không nhướng mắt lên. Mỗi lần chủ nhân hần muốn may mắn thoát thân, hần đều dùng biện pháp này làm cho chính chủ nhân rời đi một cách chính đáng, hiện tại thế nhưng còn cố ý nói mất mẻ, hần cóc tin chủ nhân thật sự nghĩ lưu lại ở đó.!

"Chủ nhân, ta theo ngài cũng không phải ngày một ngày hai." Chương Diệc Dân có chút oán giận ngầm.

"Cũng vì thế, người cần gì phải hỏi nhiều nữa?" Lăng Vũ Dương dùng bước quay đầu thoáng nhìn. "Huống chi đêm nay ánh trăng sáng ngời, sao người không thưởng thức thêm một chút."

Hần - trợ thủ đắc lực, có khả năng làm việc, nhanh chóng, võ công lại không tồi, chỉ là cá tính có hơi chút không biết ứng đối, luôn luôn thẳng thắn.

Chương Diệc Dân đầu tiên là sững sờ, chợt thấy bạn đồng hành Lưu Chính cười trộm mà bừng tỉnh, vội chạy lên phía trước đuổi theo chủ nhân, còn không quên liếc trừng mắt nhìn Lưu Chính một cái.

Đợi đến khi ba người họ , Lăng Vũ Dương trở về kinh thành, Lưu Chính mới nhắc đến một việc khác.

"Chủ nhân, giờ chỉ cần chờ ba ngày sau đem 'Hạo Thiên bảo' thu phục rồi áp giải đến 'Nhật Phong', vốn không có chuyện gì phải cần người tự thân đi xử lý, nhưng người có tính trở về Lăng gia một chuyến không?"

Lăng Vũ Dương ngồi tựa lưng vào ghế trên mặt không còn biểu tình thoải mái, cặp lông mày kiếm anh tuấn chậm rãi nhíu lại, nhớ tới mình một tháng trước nhận được lá thư của mẫu thân từ Lăng gia gửi đến, trên thư đề cập đến việc vợ vẫn.

"Ta thật không hiểu....", hần nhin không được thì thảo tự nói.

"Có lẽ lão phu nhân hy vọng có thể sớm được ôm cháu, đây cũng rất chi bình thường của con người nha!" Lưu Chính đoán nói.

Lăng Vũ Dương liếc mắt nhìn hần, "Như ta được biết, mẹ ta đã được ôm cháu. Đại ca của ta đã lập gia đình lâu rồi."

"À, có lẽ lão phu nhân lo lắng cho ngài", Lưu Chính cố gắng nghĩ ra lời giải thích hợp lý.

Nhìn sâu vào mắt Lưu Chính, bỗng đứng chứa đầy ý tứ trào phúng (chế nhạo), "Đúng vậy, mẫu thân ta còn lo lắng đến mức giúp ta mua một thê tử nuôi trong nhà, chờ ta trở về 'hưởng dụng' đấy!"

"Nếu thế, ngài đã muốn tính về Lăng gia một chuyến phải không?", Lưu Chính lại hỏi.

Lăng Vũ Dương dkiêu ngạo nhướng mày , "Mẹ ta rảnh đến nỗi không có việc gì làm nên kiếm cho ta một chuyện lớn như thế, ta còn có thể không trở về

xử lý sao?"

"Vậy ngài tính bao lâu thì đi? Thuộc hạ sẽ chuẩn bị thực tốt", Chương Diệc Dân lập tức hỏi.

"Ngày mai ta sẽ xin Vương gia cho nghỉ trước, ba ngày sau rồi xuống phụng nam, ta sẽ cùng đi với các người, đợi đến khi đem giao đi chuyển hàng quan trọng này bình yên vô sự rồi, ta lại chuyển hướng về Lăng gia, khi ta không ở đây các người liền toàn quyền xử lý các công việc."

"Ngài tính một mình đơn độc về Lăng gia ư?!", Lưu Chính ngạc nhiên hỏi, giọng điệu có vẻ không cho là đúng.

"Yên tâm đi! Có việc ta sẽ lập tức đưa tin cho các người." Lăng Vũ Dương phát tay lên, cự tuyệt không thay đổi nói.

Cái chuyên hoang đường này, hẳn muốn tự mình dùng biện pháp vừa mạnh vừa kiên quyết đem nó biến mất.

Không ai có thể yêu cầu hắn làm chuyện hắn không muốn làm!

Cách đó một ngày tại phủ Định Bắc Vương gia

"A Ha ha ha"

Một phu nhân xinh đẹp không hề ngại ngần ôm bụng cười thật lớn, Lăng Vũ Dương ngồi một bên hiện ra vẻ mặt xấu hổ, bên cạnh còn lại là Định Bắc Vương gia đáng sợ - kiêm chủ nhân của Minh Ký - Cận Minh Lôi.

"Dung nhi, nàng hãy kiểm chế hành vi của mình được không?", hắn thờ dài nói, ánh mắt nghiêm khắc nhìn tư thế cười của ái thiếp.

Vị phu nhân xinh đẹp vui tính, chính là Vương phi Cốc Tử Dung sau khi nghe như vậy, chậm rãi thu hồi hình tượng không đúng đắn, "Trời ạ! Mấy người cô nhân xử sự thật là kỳ quái, lại còn có vụ mua người ta về làm con dâu nữa, đúng là rất kì cục đến buồn cười!", nàng thờ nhẹ nhìn Lăng Vũ Dương

Cận Minh Lôi vừa diu thi từ ngời vào chỗ ghế dựa của mình, vừa thoáng nhìn Lăng Vũ Dương có vẻ lấy làm có lỗi.

Lăng Vũ Dương bắt đầu dĩ cười khổ, "Nếu như chuyện này phát sinh ở trên thân người khác, ta nghĩ ta tám phần cũng sẽ có cùng phản ứng như thế."

"Vũ Dương, người cứ việc trở về Lăng gia xử lý chuyện này, thời gian lâu chóng tùy người định, không cần phải gấp gáp quay lại đâu", Cận Minh Lôi nói.

"Tạ Vương gia" Lăng Vũ Dương vòng tay lại.

Thật nhiều lễ nghi ... Cốc Tử Dung ở bên bữu mô, có vẻ không dám thừa qua.

"Vậy người tính làm gì?", nàng tò mò hỏi.

Lăng Vũ Dương ánh mắt chớp nhanh, "Kỳ thật ta còn chưa nghĩ kĩ càng", đẩy mắt hắn ngời lên một chút suy nghĩ sâu xa, "Trước có lẽ là trở về thì tất cả sẽ lập tức phơi bày, rồi mới quyết định tiếp"

"Người không sợ lúc người về, trong nhà đã sắp đặt đâu vào đấy, chỉ chờ người bái đường sao?", Cốc Tử Dung vui đùa nói.

Lăng Vũ Dương nghe vậy cười đáp lại: "Đầu tiên, ta cũng không định báo trước cho họ ta muốn quay về, bọn họ không biết ta định về, tự nhiên cũng sẽ không thể dùng cách này ép ta vào khuôn khổ", hắn cười nhìn Cốc Tử Dung, "Hơn nữa, gia nhân rất hiểu tính tình của ta, chắc chắn bọn chúng sẽ không nghĩ cách này đến bắt buộc ta cưới vợ".

"Mặc kệ người phải xử lý chuyện này thế nào, người chỉ cần nhớ rõ, có gì cần thì lập tức quay về kinh thành, đừng tự mình cậy mạnh!", Cận Minh Lôi dặn dò nói, trong lời nói hơi lộ ra bất mãn.

Lăng Vũ Dương bật cười, "Ta chỉ là về nhà, không phải ra chiến trường đánh nhau, Vương gia nói quá lời"

"Ai biết được người có thể hay không lại giống như trước một mình mạo hiểm!", Cận Minh Lôi liếc mắt nhìn hắn một cái.

"Vương gia!", Lăng Vũ Dương bắt đầu dĩ sờ trán thờ dài, "Ngài còn nhớ trong lòng chuyện lần trước ta chạy tới giúp Nam Cung Dục diệt trừ nội gian? Ta không phải mạnh khỏe trở lại kinh thành sao?"

"Những lời cuối cùng này, ta khuyên người tốt nhất đừng để ba người hắn nghe được, nếu không đến lúc đó không phải chỉ có ta trị người thôi đâu!", Cận Minh Lôi không cho là đúng mà nói lên cảnh cáo. Trong lời nói ám chỉ ba người chính là ba người khác trong tứ đại tông quân Minh Ký.

"Không nghiêm trọng như vậy chứ!", Lăng Vũ Dương lại bật cười.

"Ai nói không có?!", Cốc Tử Dung ở bên cạnh lập tức phản bác, "Ngày đó sau khi Miển Từ Tuấn biết chuyện này, lúc nào cũng chửi tại bên kia không có suy nghĩ, không có coi hắn là huynh đệ, có việc cũng không tìm hắn hỗ trợ, còn nói lần tới mà gặp lại người, trước hết đem người dạy bảo một chút", nàng vui sướng khi người gặp họa còn thêm mắm thêm muối vào nói.

"Từ Tuấn thật sự nói như thế?", Lăng Vũ Dương mồm hơi há hốc.

"Không hẳn vậy!" Cốc Tử Dung nhấn mạnh nói, "Cho nên ta xin khuyên người lần này khi một mình về Lãng gia, tốt nhất là chọn lấy một kim linh cáp (con chim đưa tin) mang theo để phòng sự cố, mặt khác cũng làm cho 'đại ca' người an tâm", nàng nhìn sang lão công bên cạnh Cận Minh Lôi.

Kim linh cáp là bồ câu đưa tin cực nhanh mà Minh Kí Thương Hành tự huấn luyện ra dùng để đưa tin tức khẩn cấp, tuyệt đối không sai lầm.

"Các người đã quên ta có năng lực tự bảo vệ mình thật tốt sao?", Lăng Vũ Dương không biết nên khóc hay cười. Tám tuổi hắn bá sư học nghệ, người bình thường muốn đụng vô hắn còn không có khả năng, thật sự không biết hai người họ đang lo lắng cái chuyện trẻ con gì! Hắn thậm chí nghi ngờ những lời này đều là do vị 'đại tẩu đáng kính' trước mắt hắn tự mình nêu ra, chính là vì rất nhàm chán, cho nên bọn họ đem 'thuộc hạ' ra làm trò vui.

"Là lo trước nghĩ sau thôi! Chẳng nói phải không? Chồng", Cốc Tử Dung quay hướng sang Cận Minh Lôi.

Cận Minh Lôi chỉ cười không nói, ánh mắt sâu xa khó hiểu, để ý kĩ mới thấy được là đang cố nén chuyện gì đó.

"Được rồi!", dù sao hắn không phải đối thủ của đại tẩu mồm mép lanh lợi này, chỉ bằng sớm đáp ứng cho rồi, miễn cho uống phí lời nói.

Lãng gia trang

Gió mát nhẹ nhẹ, làm cho cây cối lớn nhỏ nơi hoa viên phát ra tiếng nhạc lè lói, cũng làm cho nhánh cây xanh tươi phát phơ theo ngọn gió.

Trước thời gian hoa nở rộ báo hiệu mùa xuân đến, cũng đem mùi thơm ngát theo gió nhẹ đưa đến tận trong góc lương đình (đình hóng mát)--

"Thơm quá.... Năm nay hoa nở sớm", một đôi tay bảo dưỡng tỉ mỉ chưa từng phải làm lụng vất vả cẩn thận bưng bát đặt lên bàn đá, tay kia thì chậm rãi nhắc bát trà lên, trong miệng thì thâm than thở, trong thanh âm có chút nghiêm túc.

Về ngoài xinh đẹp cho dù năm tháng đi qua, vẫn không làm vẻ trẻ trung giảm đi. Năm tháng ở trên mặt người đó chỉ khiến cho càng thêm thanh tao hơn, không có gì là đang đến lúc bệnh tật cùng già nua.

Sau khi uống ngụm trà, Lăng phu nhân tao nhã buông bát trà, có chút bất đắc dĩ nhìn người đối diện bà, tiểu nữ oa mang vẻ mặt ngây ngốc không được tự nhiên.

"Tiểu Hi, ta tìm con đến cùng ta ngắm hoa, cũng không phải kêu con tới nơi này ngăn người ra thế!", oa nhi này vào trong trang đã hơn hai tháng, nó như thế nào vẫn cứ mang bộ dáng ngại ngùng không được tự nhiên?

Ngồi phía đối diện, Mộc Hi Nhi từ đầu tới cuối chân tay cứ luống cuống cả lên, sau khi lắng nghe lời nói của ân nhân Lăng phu nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng dưng đỏ lên, thần sắc (tinh thần và vẻ mặt) bất an trong mắt càng tăng thêm.

"A! Thực xin lỗi, phu nhân", thật ra nàng không có đang ngăn người, nàng chỉ là không biết nên nói gì thôi.

"Con lại không có làm gì sai, sao phải xin lỗi chứ?", Lăng phu nhân không tin nói.

"Vâng Nhưng là Tiểu Hi ăn nói vụng về, căn bản không biết cùng phu nhân nói gì....", lập tức giống như nô bộc hạ nhân hầu hạ trong trang, tài ăn nói lanh lợi khiến người khâm phục; Mà đi ngược lại bản thân Mộc Nhi mím môi nói: "Mặt khác, Tiểu Hi lại không thể thay phu nhân chia sẻ vui buồn", nàng áy náy nhìn Lăng phu nhân.

Khoảng ba tháng trước, phụ thân bệnh liệt giường nhiều năm đột ngột nhiễm phong hàn nặng, phụ thân thể lực suy yếu không chịu nổi khổ sở, đành buông tay rời khỏi nhân gian. Đang lúc nàng không biết làm sao, đau buồn không dứt, sau khi Lăng phu nhân cùng nàng có duyên gặp mặt biết được việc này, nhanh chóng giúp nàng an táng phụ thân, còn muốn nàng đến Lãng gia trang, đối xử thân thiết yêu thương nàng. Chỉ là

"Muốn thay ta chia sẻ vui buồn không đơn giản thế đâu, chỉ cần gả vào Lãng gia, vì ta sinh ra đứa cháu trắng trẻo mập mạp, là đã giải quyết xong nỗi lo canh cánh trong lòng này rồi", Lăng phu nhân cười vui vẻ nói lại câu chuyện cũ.

Quả nhiên.....

Mộc Hi Nhi khó xử nhìn Lăng phu nhân ân trọng như núi, chân mày nhíu lại, "Phu nhân, Tiểu Hi thân phận hèn mọn, căn bản không xứng đôi với nhị thiếu gia cao quý. Phu nhân Người sẽ không làm khó Tiểu Hi nữa được không? Tiểu Hi nguyện nửa đời còn lại ở Lãng gia trang, làm nô làm tì, để báo đáp đại ân của phu nhân"

Sau khi phụ thân mất, nàng vào ở Lãng gia trang, có chỗ dung thân, nàng đã muốn cảm tạ vô ngần, cũng không ngờ Lăng phu nhân nhắc tới việc muốn nàng trở thành con dâu này, còn cho nàng ăn, mặc, giống y như thiên kim đại tiểu thư, nàng không chỉ sợ hãi thôi, cũng làm cho nàng từ nay về sau rơi vào nước sôi lửa bỏng, cuộc sống riêng tư bị người ta nhìn ngó.

Lăng phu nhân căn bản là cố tình nhắm mắt làm ngơ lời cự tuyệt của nàng, cứ hai ba ngày lại tìm nàng cùng ngắm hoa trong vườn, thưởng thức trà, nói chuyện phiếm, có khi còn nhắc tới cái [chủ ý] làm nàng kinh sợ, thậm chí cách đây không lâu, nàng còn nghe Lăng phu nhân nói đã gửi thư đến kinh thành cho con....

Trời ạ! Nàng một chút cũng không có ý muốn trèo cao nha! Nàng tự mình hiểu lấy, Lăng phu nhân vì cái gì không chịu bỏ qua chủ ý này đây?

"Thế sao được! Con là một nữ oa đáng yêu như vậy, ta sao có thể để con làm nô làm tì nha! Ta xem con vẫn cứ là con dâu của ta có vẻ hợp lý hơn", Lãng phu nhân lập tức không còn giận phân bác.

Từ sau khi gặp qua Mộc Hi Nhi vài lần ở am Thanh Liễu, bà đã rất thích tiểu nữ oa tính tình thật thà này rồi. Nếu hôm nay mà không thể biến Mộc Hi Nhi trở thành con dâu được, bà cũng nhất định phải thu nó làm nghĩa nữ, mới không để cho nó ở Lãng gia trang làm nô làm tì, để nó bị chà đạp đâu!

May mắn con thứ hai đến giờ chưa có người hứa hôn, tuổi tác so với Mộc Hi Nhi cũng coi như thích hợp, nếu bỏ qua đứa con dâu lý tưởng như thế mà chọn người khác chẳng phải là đáng tiếc lắm sao. Trước hết chính là đứa con thứ hai kia của bà - Lãng Vũ Dương chưa chịu gửi thư trả lời, mà tiểu nữ oa trước mắt này lại tự nhận không đủ tư cách liên tiếp lùi bước, không chịu bằng lòng.

Ai!

Lãng phu nhân nhận thấy lời nói của bà lập tức khiến mắt Mộc Hi Nhi đầy kinh hoàng, trong lòng không khỏi buồn bã.

"Phu nhân", Mộc Hi Nhi vội vàng mở miệng.

Lãng phu nhân nhấc tay gạt lời nói của nàng. "Chúng ta hãy tạm gác lại việc này, chờ Vũ Dương trở về nói sau"

"Gì ạ! Nhị thiếu gia phải về rồi sao?", Mộc Hi Nhi càng thêm kinh hoàng.

"À... Chắc là vậy!", Lãng phu nhân suy nghĩ một chút. Y như lần trước bà gửi thư đi, bà tin chắc con hãnh là không thêm để tâm vô mà nhìn lấy!

"Phu nhân, nếu nhị thiếu gia trở về, xin người đừng nói với hãnh, ý người không phải là.... " Mộc Hi Nhi hết sức muốn thay đổi ý nghĩ của Lãng phu nhân.

"Không được!" Lãng phu nhân nhất quyết cự tuyệt, "Con còn chưa gặp qua Vũ Dương, sao biết nó không ưng ý con?"

"Phu nhân, con ...", nàng Nàng thật sự không được từ chối!

Ai ! Mộc Hi Nhi ừ ừ mắt rũ xuống, thật sự không thể làm bộ không thấy đứng ở đằng sau phu nhân, ánh mắt ghen ghét của hai ả tỷ nữ tỷ tỷ .

Phu nhân có lẽ không biết bà dùng ánh mắt khác đối với nàng đã làm cho nàng ở Lãng gia trang không có bạn, hơn nữa cũng làm cho thân nàng mơ hồ rơi vào trong trạng thái xấu hổ, không biết đi lối nào.

Trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng ngày càng nhẵn, Lãng phu nhân thông minh ngừng lại nói, "Đừng nghĩ nhiều nữa. Tiểu Hi, giúp ta đến hoa viên một chút đi!", bà đứng lên, chậm rãi đi xuống cầu thang.

"À, vâng, được ạ, phu nhân", Mộc Hi Nhi ngừng suy nghĩ từ trên ghế đá đứng lên, vội vàng đi theo sau.

Gió mát thổi nhẹ như trước, đóa hoa đầu xuân tỏa ra mùi thơm nhẹ, nhưng trái tim Hi Nhi cũng không hiểu sao đập liên hồi.....

Đại sảnh Lãng gia trang nửa tháng sau

"Này! Người nào đó đi trình mau a! Hơn một tháng trước thư từ đã đưa đến kinh thành, nhị thiếu gia ngài thật đúng là quý nhân hay quên nha!"

Nghe hạ nhân báo lại, Lãng phu nhân vội vàng đi vào đại sảnh nhìn đông ngó tây hồi lâu, cuối cùng Lãng Vũ Dương - kẻ quay về nhà kia - về mặt nhàn hạ không hề có ý biết lỗi, không nén được con giận bùng lên.

"Mẫu thân, người dù sao cũng phải để con hoàn thành mọi việc chứ!", Lãng Vũ Dương buồn cười nhìn mặt mẫu thân thờ ơ, trong lòng đã sớm đợi bị mắng.

"Con cứ làm tiếp việc của con đi! Chờ đến khi cần con thắp hương cho mẹ mới trở về thì quá tốt!", tên tiểu tử đáng chết ! Rõ ràng là cố ý kéo dài không về, còn dám trợn mắt nói dối nói xạo.

"Mẫu thân, đừng nói khó nghe như vậy", Lãng Vũ Dương dìu mẫu thân đến ngồi vào chỗ của mình, còn mình tùy ý ngồi xuống một bên, trên mặt thái độ xoay thành hòa hoãn, khoe miệng như cười mà không cười, "Để người khác nghe thấy, thì thật là người đã nuôi một đứa con thực bất hiếu đó!"

"Ba hoa!" Lãng phu nhân trách mắng, lạnh lùng bốt giọng nói, "Con nói cho ta nghe một chút, ta lần trước gửi thư đến kinh thành, con rốt cuộc có nhận được không?"

"Có nhận được", Lãng Vũ Dương giống như vô tình để rơi xiêm áo, "Ừa? Con vào cửa cả buổi, sao còn chưa thấy bóng dáng đại ca đâu? Trong trang bận rộn như vậy sao?", hãnh muốn đòi đề tài, đáng tiếc kết quả lại không thành.

"Đại ca con có việc ra ngoài", Lãng phu nhân dừng một chút, hiểu rõ ý đồ của hãnh, "Bạn cũ nhờ hãnh giúp đỡ! Con đã xem thư, nên hiểu dụng ý mẹ gọi con về nhà. Nếu con không có ý kiến, vậy mẹ cũng nên chuẩn bị thật tốt", Lãng phu nhân theo ý mình mà nói.

"Chuẩn bị cái gì?", Lãng Vũ Dương sững sờ.

"Hôn sự con cùng Tiểu Hi nha!" Lãng phu nhân thờ dãi nói, "Con rốt cuộc có đem lời của ta lọt tai không a?"

"Con không có chấp nhận!", Lăng Vũ Dương lập tức ra dáng giả bộ sợ hãi.

"Con hãy gặp nó trước, ta cam đoan con nhất định sẽ giống như mẹ yêu thích nữ oa Tiểu Hi này. Hay là Cho các con ở chung vài ngày trước đã, rồi chúng ta mới chuẩn bị...."

"Mẫu thân!", Lăng Vũ Dương gạt đi lời mẫu thân nói càng lúc càng hưng phấn, "Con mặc kệ tiểu tây hay tiểu đông, con còn không muốn cưới vợ, mẫu thân người cũng đừng lo lắng", hắn nói rõ lập trường.

Lăng phu nhân sững sốt sau đó lập tức dựng đứng chân mày, "Vậy sao được! Ta đã nói cùng Tiểu Hi, ở trong đó tiếp con một lúc, ta liền giúp các con đem hôn sự đôi bên lập thành"

Ánh mắt Lăng Vũ Dương tối sầm, có chút mất kiên nhẫn mở miệng, "Mẫu thân, con mặc kệ người cùng cái tiểu tây cô nương kia nói gì, dù sao con không bằng lòng, người vẫn cứ muốn kêu con bái đường thành thân"

Lăng phu nhân nhìn ra trong mắt con rõ ràng thần sắc cự tuyệt, nhất thời có chút há hốc miệng, "Này Tiểu Hi"

Mắt Lăng Vũ Dương hiện lên vẻ hoài nghi, "Mẫu thân, chủ ý thành thân này, là ý của mẹ phải không?"

"Ồ.... Đúng vậy!", Lăng phu nhân đáp, rõ ràng có chút cau mày, bà nên thuyết phục con thế nào bây giờ? Nhìn dáng vẻ của nó, thật sự một chút ý muốn thành thân cũng không có!

Nhìn biểu tình trên mặt mẫu thân, vẻ hoài nghi trong mắt Lăng Vũ Dương càng sâu sắc hơn. Khó không được ...

"Mẫu thân, người cùng Tiểu tây này làm sao biết nhau?", hắn cảnh giác hỏi ngay.

Hỏi vấn đề này, Lăng phu nhân lại lên tinh thần, "Con có nhớ mẹ trắng nào cũng đều đến am Thanh Liễu ở ngoại ô một chuyến, dâng hương khấn cầu về phía vị thần cho toàn Lăng gia chúng ta lớn bé đều bình an không?"

"Ừm", Lăng Vũ Dương trả lời, bí mật thứ hai này cùng vấn đề hắn hỏi có gì quan hệ? A Hắn nghĩ ra một ý, "Mẫu thân, chẳng lẽ cái Tiểu tây cô nương kia là người mua từ chỗ am Thanh Liễu về sao?"

"Không hoàn toàn thế", Lăng phu nhân cười.

Đây là câu trả lời gì? Lăng Vũ Dương nhìn không được nhử mồi, "Có ý gì? Mẫu thân, người nói cho rõ ràng tí mị được không?"

"Con hãy nghe ta nói, đừng nóng vội. Ta trước có nói trắng nào cũng đều đến chỗ am Thanh Liễu, mà ngay tại nửa năm trước đây, ta ở trong am gặp Tiểu Hi, nó sống ở chân núi cách am Thanh Liễu không xa, bình thường làm công phụ người ta để duy trì cuộc sống, rảnh thì đến am giúp đỡ -- Ồ! Đúng rồi, Tiểu Hi còn là một tay nấu thức ăn chay ngon đó! Sau khi đem nó đến ở trong trang, ta mới biết được, nó không chỉ nấu thức ăn chay, phạm việc gì cũng không làm khó được nó. Mặt khác....."

"Mẫu thân!" Lăng Vũ Dương lên tiếng ngăn mẫu thân tiếp tục nói lạc đề, "Người chính là ở am Thanh Liễu nhìn thấy nàng rồi mới đưa nàng mua về phải không?"

"Không phải như thế đâu con"

"Thế thì là như thế nào? Mẫu thân, người nhanh nói rõ ràng được không? Đừng nói thêm chuyện râu ria nữa", Lăng Vũ Dương bắt đầu dỗi dằn.

Lăng phu nhân bắt đầu nhử mồi, "Ta không phải đang nói sao? Lúc trước khi gặp Tiểu Hi, chỉ cảm thấy nữ oa này tính tình thật thà lại hiền lành, làm việc lành lợi lại không lời nhác. Sau đó, ta càng xem càng thích nó, cho nên liền thường đến am Thanh Liễu tìm nó nói chuyện phiếm, rồi mới biết được trong nhà nó không người thân nào khác, chỉ có một người cha ốm đau trên giường".

"Hà?", Lăng Vũ Dương kiêu ngạo nhướn mày, Đơn giản như vậy ư? , "Sau đó thì sao? Nàng sao lại bị người [mua] về thế?"

"Gi mua hay không mua, thật khó nghe!", Lăng phu nhân trừng mắt nhìn con một cái.

"Trên thư người rõ ràng viết ra, người giúp con [mua] một đứa con dâu về, cũng muốn con tức tốc quay về....", hắn nhìn kỹ mẫu thân mình, hơi nóng nảy chế nhạo.

"À..... Lúc trước là mẹ muốn, nói không phải khoe khoang"

"Khoe khoang?", chân mày Lăng Vũ Dương không khỏi gợn lên cao.

"Đúng thế! Đúng thế!", Lăng phu nhân khoát tay hơi che dấu ý nghĩ tình cảm, "Con nghe ta nói cho hết câu thì sẽ hiểu được".

Lăng Vũ Dương chớp chớp mắt sáng, "Dạ".

"À, ta nói đến đâu rồi? Ồ! Đúng rồi, qua mấy tháng sau, người cha ốm đau của Tiểu Hi đột ngột mất, ta liền ra mặt giúp nó chôn cha, sau khi hậu sự

xong xuôi thì đem Tiểu Hi đến đây ở trong phủ. Ban đầu là ta muốn nhận làm nghĩa nữ, nhưng sau đó lại cảm thấy để Tiểu Hi trở thành con dâu của ta chẳng phải rất tốt ư? Nữ nhi đều phải gả đi ra ngoài, con dâu sẽ không thể, nó thể cả đời ở lại đây".

"Cho nên mẹ liền vất óc tìm cách đặt trên đầu người con chưa cưới vợ này đây", Lăng Vũ Dương cười lạnh tiếp lời.

"Con nói gì vậy! Con chưa thành thân là sự thật", Lăng phu nhân có chút mất hứng nói. Nghe hắn nói một chút với cái giọng điệu đó, khinh thường đến như vậy!

Đứa con lớn Văn Dương của bà so với Vũ Dương lớn hơn hai tuổi, đã sớm cưới vợ nạp thiếp từ tám trăm năm trước, mà con thứ hai này nhiều năm ở bên ngoài, đầu cũng đều đi qua, lại chưa từng mang con dâu trở về, làm cho bà an tâm.

"Cho dù con chưa thành thân, cũng không cần tùy tiện thú một nữ nhân không quen biết lại không thể ở chung nha!", Lăng Vũ Dương cũng có chút tức giận.

"Ta không phải đã muốn đem Tiểu Hi ra nói cho con nghe sao? Huống chi con còn chưa gặp qua nó, lẽ nào một mực chắc chắn con tuyệt đối không thích nó!", Lăng phu nhân có chút khó thở nói, càng không biết lúc này lại thêm khiêu khích khiến Lăng Vũ Dương không thích.

"Xem ra Tiểu tây này thật đúng là người không đơn giản, có thể làm cho mẹ thích nàng như vậy", Lăng Vũ Dương mất sa sầm, giọng nói phát ra lạnh lẽo, một bàn tay to nâng cằm, kín đáo quay đầu.

"Ài, cho dù phần nộ thì cũng nên xem qua nó trước rồi nói sau, đừng có vội kết luận như vậy được không?", thấy con vẫn cười, lại tuyệt không có cảm giác nó có tí cao hứng khiến Lăng phu nhân hạ giọng nói mềm mỏng.

"Đi, lập tức gọi nàng tới cho con xem!", Lăng Vũ Dương không chần chờ, đáp ứng tức khắc.

"Tốt!", Lăng phu nhân lập tức cười rất vừa lòng, "Ta đây lập tức kêu nó đến..... Ủa? Ta trước rõ ràng ở đại sảnh đã sai hạ nhân đi gọi Tiểu Hi đến mà, vì cái gì mẹ con ta đã hàn thuyên này giờ, còn chưa thấy nó đến nhỉ?", bà bỗng dừng nhớ tới chuyện này.

"Phải không?", Lăng Vũ Dương dấy mắt chợt lóe sáng, xem ra cái người vẫn đứng ở ngoài đại sảnh không chịu vào chính là nàng. Nàng thực nghĩ là trốn ở đónghe lên thì sẽ không bị người ta phát hiện ư?

"Còn không vào đi! Nàng còn muốn đứng đó nghe lén bao lâu nữa?", Lăng Vũ Dương bỗng dừng cất giọng nhìn ra cửa trách mắng, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét.

"Con, con nói chuyện với ai....", Lăng phu nhân vẻ mặt không hiểu nhìn theo hướng ánh mắt của Lăng Vũ Dương, mới đột nhiên phát hiện ở ngoài cửa đại sảnh, nửa ẩn nửa hiện một bóng người nhỏ nhắn, hơn nữa nhìn rất quen mắt.

"A! Tiểu Hi.....", bà kinh ngạc nhìn bóng dáng đứng ở ngoài cửa kia bị con trai trách mắng, toàn thân run rẩy.

Tiếp theo, Mộc Hi Nhi bung khay trà liền sợ hãi lộ diện ở cửa đại sảnh, rồi băng qua cửa đi về phía mẫu tử Lăng gia

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng Nô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Dáng người nhỏ nhắn!

Ấn tượng đầu tiên của Lăng Vũ Dương đối với Tiểu tây kia là nàng rất nhỏ, đầu, thân thể, tứ chi đều nhỏ. Nếu không có cái đường cong lồi lõm kia, hẳn sẽ nghĩ nàng chính là tiểu nữ oa chưa lớn.

Dáng người nhỏ nhắn đặt bát trà lên bàn ở bên cạnh Lăng phu nhân trước, rồi mới đi đến trước người hắn, đem một bát trà khác đến đặt ở bên cạnh hắn.

Lăng Vũ Dương nhận ra hai tay nhỏ bé để ở trên bàn kia rõ ràng đang run rẩy. Hắn giữ sâu ở bên môi nụ cười, ánh mắt giận dữ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào nàng.

"Ngẩng đầu lên"

Mộc Hi Nhi vừa mới thu lại bàn tay run rẩy, đột nhiên phát hiện cổ tay chính mình nâng lên không nổi bị đá nặng ngàn cân chặn ở bàn.

"Có gan nghe lén ở ngoài cửa, lại không có can đảm ngẩng mặt nhìn ta sao?", Lăng Vũ Dương chăm chú nhìn thiên hạ đứng ở trước mắt, tiếng nói không

vui không giận nhưng lại lộ ra lời nói cực độ không e dè.

"Vũ Dương!", Lăng phu nhân ở bên bị giọng điệu của Lăng Vũ Dương làm giật mình. Nó thật sự không thích bà thay nó chọn lựa đối tượng kết hôn đến như vậy sao?

Trong lòng càng thêm tự ti chưa xót hơn, song lòng tự trọng không cho phép nàng bị kẻ có địa vị chà đạp lên một cách vô tình.

"Nhị thiếu gia, Tiểu Hi không phải cố ý nghe lén, thật sự vì thấy nhị thiếu gia cùng phu nhân đang lúc nói chuyện, cho nên Tiểu Hi nghĩ chờ hai người chuyện trò xong trước, rồi mới lại vào", Mộc Hi Nhi dừng cảm ngượng mặt, giải thích cho hành vi vô ý của mình, hai má trắng nõn ửng đỏ lên.

Lăng Vũ Dương trong lòng bối rối, ánh mắt nhìn thẳng đôi mắt đen nháy trong sáng vô hại.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn xinh đẹp có cặp chân mày tinh tế dịu dàng, làm nổi bật lên cặp mắt tròn non nớt, có vẻ có chút ngây thơ, xuống dưới mũi xinh xắn khéo léo hiện ra đôi môi đỏ thắm nhỏ nhỏ.

"Giải thích hay lắm", không kịp suy nghĩ, Lăng Vũ Dương thốt ra lời nói châm chọc, "Có lẽ nàng vì nghe được chuyện mẹ con ta nói đến, nên mới quyết định dừng lại nghe một phen!"

"Vũ Dương, con sao có thể nói Tiểu Hi như thế!", Lăng phu nhân mở miệng trách mắng.

"Mẫu thân, con chỉ là hỏi nàng có một câu mà thôi, người đừng lo lắng như vậy", miệng trả lời mẫu thân, ánh mắt Lăng Vũ Dương lại vẫn chiếu vào trên mặt Mộc Hi Nhi.

"Đúng, thực xin lỗi, nhị thiếu gia", Mộc Hi Nhi vội vàng giải thích, "Tiểu Hi mới đầu không biết nhị thiếu gia cùng phu nhân đang nói chuyện gì, chỉ là thấy sắc mặt hai người đều rất nghiêm túc, cho nên cũng không dám tùy tiện đem trà bưng vào, sau đó Tiểu Hi nghe hai người nói đến cái chuyện, lại Lại.....", nói đến sau đó, Mộc Hi Nhi không nói ra được, thân thể toát mồ hôi lạnh.

"không dám vào", Lăng Vũ Dương tự nhiên tiếp lời, đưa mắt nhìn khuôn mặt trắng bệch của Mộc Hi Nhi.

"Dạ", tiếng Mộc Hi Nhi nhỏ xíu như muỗi, sợ hãi lại gục đầu xuống.

Thật đáng sợ quá! Nhị thiếu gia rõ ràng nụ cười treo ở trên mặt, vì cái gì mà tận đáy lòng nàng thấy lạnh cả người nhỉ?

Nàng nhớ rõ phu nhân từng nói với nàng, nhị thiếu gia bình dị gần gũi, tính tình dịu dàng, giờ xem ra, nàng lại cảm thấy lời phu nhân nói lúc trước không phù hợp gì hết.

"Vũ Dương, con đang dọa Tiểu Hi đấy", Lăng phu nhân ở bên nhìn không được xen vào, cảm thấy lời nói của con có chút không thích hợp.

"Mẫu thân, con còn chưa có hỏi xong đâu!", Lăng Vũ Dương đầu thoáng ngoảnh về phía mẫu thân, "Người đừng vội bênh vực nàng", đáy mắt hần hiện lên một ý nghĩ sâu kín, biến hóa kỳ lạ không ngừng, tiếp theo lại đem ánh mắt hướng về Mộc Hi Nhi. "Tiểu tây, nàng ở ngoài cửa đã nghe chuyện ta và mẹ ta nói, vậy ta muốn nàng thành thật trả lời ta, nàng vẫn muốn gả cho ta làm vợ sao?"

Mộc Hi Nhi nghe vậy trong lòng kinh hãi, trán lác lác dử dãi, "Không không! Á, ta chưa từng....."

Một loạt những câu nói lảm bảm không rõ phát ra từ cái đầu "nhỏ bé" cúi thấp xuống, làm cho Lăng Vũ Dương nhăn mày

"Ngẩng đầu lên nhìn ta nói chuyện!", hần nhìn chòng chọc cái đỉnh đầu rũ rượi của Mộc Hi Nhi, không nhịn được đùa cợt nói: "Ngay cả nhìn cũng không dám nhìn ta, thế mà vẫn cố ý muốn gả cho ta làm vợ?!"

"Ta không có!", giọng nói đùa cợt kỳ lạ làm cho Mộc Hi Nhi ngẩng đầu thật nhanh, thốt ra lời nói phản bác, lại chạm phải ánh mắt Lăng Vũ Dương, bị ánh mắt đáng sợ của hần làm cho giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch lên, cơ hồ lại gục đầu xuống mà trốn tránh cho được.

"Không có gì cơ?", hần thấy nàng có vẻ hơi cứng cỏi mà cảm thì cứng ngắc, cùng với tâm trạng nàng lại không yên, hai hàng lông mi chớp nhanh liên tục.

"Ta chưa từng nói phu nhân là phải gả cho nhị thiếu gia làm vợ", Mộc Hi Nhi không yên nói ra sự thật cùng hơi thở có chút bất an sợ hãi, ngược lại có chút thờ dãi, làm trong lòng Lăng Vũ Dương càng thêm nghi ngờ

Lúc này Lăng phu nhân ở bên lại cố ý mở miệng xen vào, "Đúng đó, Vũ Dương, muốn con lấy Tiểu Hi làm vợ đều do mẹ quyết định, con đừng dùng cái giọng nói này dọa người ta nữa".

Hừ! Tiểu tây này thật quả không đơn giản, có thể làm mẫu thân che chở cho nàng như thế, thủ đoạn khá sáng suốt nha!

Suy nghĩ này, làm khóe miệng Lăng Vũ Dương nở nụ cười sâu sắc, giọng nói phát ra mềm mại: "Mẫu thân, con chỉ là muốn hiểu rõ chân tướng sự việc, dù sao cái việc Tiểu tây cô nương chưa từng biết con mà lại đáp ứng lấy con, thật là khiến người ta khó hiểu....", hần chưa kịp nói hết, thì Mộc Hi Nhi đang đứng thẳng trước mặt hần đột nhiên ở giữa ngăn trở, thẳng tắp quỳ gối trước mặt hần.

"Làm vậy là ý gì?", mày kiếm nhíu cao lên, Lăng Vũ Dương thân nhiên hỏi thiên hạ quỳ gối trước mặt.

"Nhị thiếu gia không cần hỏi làm gì, Tiểu Hi tự biết thân phận hèn mọn, cũng tự hiểu mình không đủ tư cách xứng đôi cùng người cao quý như nhị thiếu gia, mà Tiểu Hi cũng đã nói với phu nhân rồi", sợ mẩu tử họ vì nàng mà gây nhau, Mộc Hi Nhi cố lấy can đảm mới dám nói ra lời, cũng thừa dịp chưa mất hết can đảm trước đem suy nghĩ của mình biểu đạt rõ ràng.

"Phu nhân đối Tiểu Hi có ân, Tiểu Hi chỉ hy vọng nhị thiếu gia có thể để Tiểu Hi tiếp tục ở lại Lãng gia trang, Tiểu Hi nguyện ở bên trong trang làm nô tì, hầu hạ phu nhân cùng các thiếu gia, đền đáp đại ân của phu nhân".

Lãng Vũ Dương lẳng lẳng nghe Mộc Hi Nhi với vợ vàng mà lời nói không được lưu loát; Người bên ngoài tuyệt không nhìn ra hần sau khi nghe xong lời Mộc Hi Nhi nói, trong lòng nổi lên một con tức giận.

Xem cái Tiểu tây này nói, hần là cũng đem hần làm lợi thế đi!

Trên thực tế, hần cũng không ghét việc thành thân cưới vợ, hần chính là không muốn bị người khác sắp đặt thôi. Chỉ cần mắt hần coi trọng, cho dù là đưa ăn mày bên đường cũng không hề gì. Cho nên lời Tiểu tây này nói chẳng những không làm cho hần nguôi ngoai, ngược lại khơi lên trong lòng hần bùng nổ con giận không đầu.

"Đây là lời nói thật tình của nàng?", không để ý tới mẩu thân vừa nghe xong lời của nàng phát ra tiếng kêu lớn, Lãng Vũ Dương mỉm cười hỏi, ánh mắt lại biến hoá kỳ lạ.

"Hoàn toàn thật lòng", Mộc Hi Nhi vợ vàng cam đoan, mong một mình nhị thiếu gia có thể tin lời của nàng, về khía cạnh khác hy vọng lời nói này có thể làm cho Lãng phu nhân không nhắc tới việc muốn nàng gả vào Lãng gia nữa.

Nàng biết sức mình, cũng không muốn cái giấc mộng không thực tế này, ý tốt của Lãng phu nhân chỉ làm tăng thêm rắc rối cho nàng. Mà xem thái độ của nhị thiếu gia, hần tuyệt không tán thành Lãng phu nhân chỉ theo ý mình ư? "Được, ta thật thương thức việc tự mình hiểu lấy mà không quên mất bổn phận. Nàng đi xuống trước, việc này cần phải nghĩ kỹ sau đó sẽ quyết định", Lãng Vũ Dương khen ngợi nhưng thật ra là lời cảnh cáo, đem ý nghĩ của mình thật sự tỏ rõ.

"Vâng, cảm ơn nhị thiếu gia", Mộc Hi Nhi cúi đầu trả lời.

Từ nhỏ gia cảnh khó khăn gian khổ làm cho Mộc Hi Nhi tuổi nhỏ mà sống phải xem qua sắc mặt người ta, đối với khinh bỉ cùng xem thường của người ngoài đã sớm tập thành thói quen, chứ đừng nói đến biểu hiện rõ ràng như thế của nhị thiếu gia.

Nàng chỉ là không hiểu, rõ ràng đã luyện một thân công phu "nhẫn nhục" rồi, nàng vì cái gì lại cảm thấy lời nói của nhị thiếu gia so với người ngoài càng sắc bén hơn, cũng làm cho nàng cảm thấy tự ti đau đớn cùng một nỗi buồn chua xót không tên?

Bóng dáng Mộc Hi Nhi mới từ cửa đại sảnh biến mất, Lãng phu nhân kiểm chế không phát tác con tức giận.

"Vũ Dương, con nói thế là có ý gì? Con tính đem Tiểu Hi đuổi khỏi Lãng gia trang?", sắc mặt bà khó coi chất vấn.

"Mẫu thân, con có nói muốn đuổi nàng khỏi trang khi nào chứ?", giọng điệu Lãng Vũ Dương khoan khoái, ý nói trấn an.

"Thật không?", Lãng phu nhân vẫn cứ nghi ngờ chính con mình, "Vũ Dương, nhưng ta phải nói trước, cho dù con thật sự không ưng ý Tiểu Hi, không muốn lấy nó, ta cũng không cho phép con đem nó đuổi khỏi cửa. Ta tính nhận có làm nghĩa nữ cùng bầu bạn với ta vài năm, rồi sau này chọn chồng cho nó", bà trịnh trọng đem suy nghĩ của mình báo cho con biết.

Ai! Xem ra Vũ Dương không thích Tiểu Hi, giờ chỉ còn cách trở về tính toán lúc đầu trong lòng. Tóm lại bà không thể bắt con lấy một đối tượng nó thật sự không ưng ý vào cửa! Ngộ nhờ sau này thành hai vợ chồng bất hòa, thế chẳng phải là có lỗi sao.

"Dạ!", Lãng Vũ Dương mắt sáng chớp chớp, từ chối không cho ý kiến.

Thì ra mẫu thân còn có dự tính này nha! Mẫu thân đúng là thật sự rất thích cái Tiểu tây kia!

Nàng có thật "tốt" như vậy?

Lãng gia trang ở Lãng huyện có đất đai rộng lớn, trang chủ đương nhiên do Lãng Văn Dương tiếp nhận trước, sinh kế bên trong trang này chủ yếu là thu thuế của tá điền mà có, sau khi Lãng Văn Dương tiếp nhận công việc của trang, hần bắt đầu hướng tới phát triển việc buôn bán, ở Lãng huyện mở tiệm rượu, xếp đặt phường dệt vải, vài năm sau thế lực của Lãng gia trang ở Lãng huyện càng thêm mở rộng.

Cho nên, Lãng gia trang ở Lãng huyện trừ bỏ bên ngoài là địa chủ lớn, càng nhảy lên làm thủ phủ của Lãng huyện, tuy là vẫn kém so với thành tựu hiển hách bên ngoài của Lãng Vũ Dương, nhưng Lãng Văn Dương thân là trang chủ đương nhiên, ở khu vực trên cũng coi như là một nhân vật lớn.

Mà lúc này, hần nghe nói bảo đệ (em trai ruột) Lãng Vũ Dương đã lâu không gặp về nhà hôm qua, Lãng Văn Dương sau khi ăn sáng xong, lập tức mời Lãng Vũ Dương đến chỗ ở của mình ngủ một đêm -- nơi thư phòng của Hòa Phong lâu.

"Nghe nói hôm qua đệ mới về, chỉ thấy đệ đến chỗ mẹ coi mất tâm nương", câu nói Lãng Văn Dương mang ý trêu chọc nhìn tiểu đệ nhỏ hơn mình hai tuổi, năng lực của bảo đệ so với mình còn mạnh hơn gấp trăm lần.

"Vâng", vẻ mặt Lãng Vũ Dương sáng khoái, cười một tiếng đáp lại.

"Nhìn không ưng ý sao?"

"Không phải là không ưng ý, đệ còn chưa muốn cưới vợ", Lăng Vũ Dương nói hai ba câu phũ phàng sạch quan hệ.

"Chắc là đệ chưa gặp đối tượng đệ muốn thành thân!", Lăng Văn Dương hiểu rõ nhìn hấn.

Lăng Vũ Dương kiêu ngạo nhướn mày, im lặng không đáp, vẫn giữ nguyên nụ cười.

"Huynh đã gặp Tiểu Hi, chỉ nghĩ riêng đến hạng hèn mọn như nàng tất nhiên không lọt vào mắt đệ rồi; nhưng là mẫu thân lại yêu thích được nàng. Đệ nếu không muốn lấy nàng làm chính thất, không bằng nhận nàng."

"Thị thiếp ư?", Lăng Vũ Dương khách sáo hỏi.

"Phải", Lăng Văn Dương gật gù đầu, "Nếu mẫu thân thích nàng, đệ lập tức lấy nàng, một là làm cho mẹ vui vẻ, hai là.... Nói thế đệ ở kinh thành hấn là cũng có nhiều ti thiếp xinh đẹp, thêm nàng thì cũng không sao a!"

"Cho dù đệ không thích nàng sao?", Lăng Vũ Dương mắt sáng chớp chớp, giọng nói hòa nhã hỏi lại.

Lăng Văn Dương bỗng dừng cười ra tiếng, "Vũ Dương, đệ đừng nói với ta, là đệ muốn trước hết thử xem có yêu thương nữ nhân đó hay không thì mới chấp nhận người ta nhé. Nữ nhân thì có lấy làm chính thất hay chỉ lấy làm thị thiếp không phải đều giống nhau sao? Làm gì phải băn khoăn nhiều như vậy chứ!", hấn cười nhìn bảo đệ vừa đẹp vừa bên ngoài có quyền lực không tâm thương, "Huống chi bằng tiếng tăm khắp cả nước của đệ, tổng quản Minh Kí nổi tiếng lừng lẫy, có lấy vài thị thiếp bên người cũng là bình thường."

Lăng Vũ Dương nghe vậy cười nói: "Nghe huynh lần lượt thao thao bất tuyệt (hết cái này sang cái kia), đệ còn hoài nghi huynh là mẫu thân phái tới thuyết phục chứ", hấn liếc mắt nhìn huynh trưởng một cái, tự nhiên đưa tay bụng lên trà thơm ở trên bàn, "Cũng khó trách! Đại ca có được một thê hai thiếp cùng đồng đạo ti nữ xinh đẹp, mẹ đương nhiên chỉ có thể tìm huynh kể lể!"

Lăng Văn Dương sùng sốt, lập tức cười to, "Ha ha, đệ nói có lý, thật đúng là rất giống", sau khi tiếng cười từ từ ngừng lại, hấn lại nói: "Huynh thật sự là nhất thời hồ đồ, phải nhớ đệ thân là một trong những tổng quản của Minh Kí Thương Hành, sớm đi khắp nam bắc rộng lớn, ngắm qua vô số nữ tử, tất nhiên là có tiêu chuẩn chọn người, ta làm chi uống công là tiểu nhân chọc giận người khác chứ! Chuyện Tiểu Hi thôi tự đệ giải quyết thì hơn", hấn khoát tay, "Nếu đệ thật sự không ưng ý cũng không sao, chỉ cần nói thẳng với mẹ là xong. Nhưng mà đệ cũng biết, Tiểu Hi được mẹ cho ở tại Minh Nguyệt lâu", Lăng Văn Dương nhìn bảo đệ thông thả thương thức trà, trong lòng không khỏi cảm thấy cho chút ghen tị

Từ nhỏ đến lớn, trên mặt bảo đệ nhỏ hơn hai tuổi của hấn, vĩnh viễn giữ một chút nụ cười hòa nhã làm người ta nhìn không ra, để cho mọi người cứ nghĩ nó tính tình hiền lành vô hại. Hấn thân là huynh trưởng tuy rằng cũng chưa từng nhìn ra nụ cười của nó có ẩn chứa điều gì, cũng rất rõ ràng, nụ cười vô hại trên mặt kia của Vũ Dương, trên thực tế không đơn giản.

Nếu không vì biết rõ nó tuyệt sẽ không cùng mình tranh đoạt địa vị chủ sự Lăng gia trang

Nếu không vì biết nó ở "Minh Kí" nhiều năm như vậy, có được tài sản giá trị gấp mấy sản nghiệp Lăng gia

Nếu không phải lúc trước Vũ Dương bỏ nhà đi lúc ban đêm, hai huynh đệ đã công bằng chia sẻ tâm tư để có thể hiểu nhau...

Như vậy hôm nay hấn còn có thể lòng không lo lắng, không oán hận cùng Vũ Dương ngồi ở đây, cùng bàn luận việc nhà không?

"Nàng ở Minh Nguyệt lâu?", Lăng Vũ Dương hơi kinh ngạc. Minh Nguyệt lâu là nơi hấn ở từ nhỏ đến lớn, cho dù những năm gần đây hấn hiếm khi về Lăng gia trang, Minh Nguyệt lâu vẫn cứ như cũ, cũng chưa từng cho những người khác đến ở.

Ý đồ của nương không khỏi quá rõ ràng đi! Còn nữa, hôm qua mẫu thân vì sao không báo trước cho hấn biết chứ ?

"Từ lúc nàng được mẹ đón đến Lăng gia trang, đã bị mẹ cho đến ở Minh Nguyệt lâu rồi", Lăng Văn Dương nhìn Lăng Vũ Dương không chớp mắt, "Có cần huynh thay đệ ra lệnh đuổi nàng khỏi Minh Nguyệt lâu không?", hấn đề nghị nói.

"Không cần, việc này đệ sẽ xử lý thỏa đáng, đại ca cũng đừng lo lắng", Lăng Vũ Dương vô tình trả lời, trong giọng nói lạnh nhạt, làm cho người ta nghe một chút cũng không hiểu hấn định làm cái gì.

Lăng Văn Dương tìm không được đáp án, đành ngượng ngùng nói sang chuyện khác, "Đúng rồi, huynh chưa hỏi đệ trở về có thể ở bao lâu đấy!". Tuy nói Lăng Vũ Dương thân là một trong những tổng quản của Minh Kí Thương Hành, quyền hạn rất lớn, nhưng dù là cấp trên thì vẫn có chủ tử.

"Vương gia muốn đệ thận trọng xử lý chuyện này, cho nên cũng không có quy định thời gian đệ trở về kinh", Lăng Vũ Dương lạnh nhạt trả lời

"Tốt lắm", Lăng Văn Dương mở lời, đẩy mắt lóe ra một mưu kế, "Đệ trước khi về kinh, thì giúp đỡ đại ca xử lý một ít công việc đi!"

"Đại ca luôn đem việc làm ăn trong trang xử lý rất tốt, sao phải cần Vũ Dương nhiều chuyện chứ".

"Đừng khiêm tốn thế. Vũ Dương, đệ thân là tổng quản của "Minh Kí", buôn bán lớn, Lăng gia trang chúng ta chỉ là làm ăn nhỏ sao sánh bằng. Thừa dịp lần này đệ ở lại lâu trong trang, sẽ giúp đại ca đi!", Lăng Văn Dương kiên trì nói

"Một khi đã như vậy, đệ đây trước không quấy rầy đại ca....", Lăng Vũ Dương vừa nói vừa đứng lên.

"kẹt kẹt" một tiếng, cửa thư phòng mở ra, làm gián đoạn câu nói của Lăng Vũ Dương. Chỉ thấy một vị khuôn mặt lẳng lơ ngoài cửa đi vào, nữ tử đáng người đầy đặn.

Nàng là vợ cả của Lăng Văn Dương - Trịnh Lệ Tư, một vị nữ nhân giàu có dù là dung mạo hay gia thế đều đủ để xứng đôi Lăng gia trang. Ba năm trước đây ở Lăng gia trang kết hôn, Lăng Vũ Dương cùng nàng chỉ thấy rõ mặt nhau, cũng không thân thiết lẫn nhau.

"Văn Dương, ta có việc muốn", Trịnh Lệ Tư bước nhanh vào bỗng dừng chân lại, mắt đẹp thoáng nhìn, "Ôi! Thực xin lỗi, không biết tiểu thúc ở đây, có quấy rầy nhiều....", nàng tỏ vẻ xin lỗi nói, mỗi lần liếc thấy Lăng Vũ Dương đều cố gắng che dấu, trong lòng nảy sinh xúc động.

Huynh đệ cùng mẹ sinh ra, sao mà Lăng Vũ Dương lại làm cho người ta không nở lời mặt? Tuy nói diện mạo của trưởng phu Lăng Văn Dương cũng thực xuất chúng, nhưng mà so với Lăng Vũ Dương cao to đẹp trai, vẫn là kém rất nhiều.

"Đại tẩu", Lăng Vũ Dương hơi hơi vuốt cằm, trong lòng chợt nổi lên chán ghét rồi biến mất, chưa từng lộ ra.

Lăng Vũ Dương rất rõ ràng đáy mắt nhìn kì quái trần trụi kia của nàng nói lên ý gì, bởi vì hắn đều từng xem qua nhiều nữ nhân trên mặt có cùng một vẻ như nhau. Duy nhất không giống là nữ nhân trước mắt này là đại tẩu của hắn.

Trong lòng hắn âm thầm bĩu môi, cảm thấy buồn cười, còn ngoài mặt thì vẫn duy trì nụ cười mềm mòng hiền lành, "Đại ca, có lẽ đại tẩu đến định cùng huynh nói chuyện, vậy Vũ Dương đi trước"

Sau khi chờ Lăng Vũ Dương đi một mạch ra khỏi thư phòng, Lăng Văn Dương khôn ngoan không lộ vẻ hờn giận nhìn Trịnh Lệ Tư, "Nàng đột nhiên chạy đến thư phòng của ta làm gì? Ta không phải đã nói, không có việc gì cần thì đừng tới nơi quấy rầy ta"

"Ta là vì tiểu thúc Vũ Dương thôi! Chẳng có biết là hắn đột nhiên không nói trước mà đến Lăng gia trang là một việc rất kỳ lạ không?"

"Có gì mà kì lạ, là mẹ gửi thư đến kinh thành gọi hắn trở về"

"Ta biết mẹ tính đem Mộc Hi Nhi ở Minh Nguyệt lâu gả cho tiểu thúc, nhưng mà", Trịnh Lệ Tư hơi chần chờ.

"Nhưng mà cái gì?", Lăng Văn Dương có chút không kiên nhẫn hỏi.

"Nhưng mà chẳng không phải nói tiểu thúc ở kinh thành làm cái tổng quản gì đó, làm sao có thể nói về là lập tức về", nàng muốn nói lại thôi.

"Nàng rốt cuộc muốn nói cái gì?", Lăng Văn Dương đột nhiên trừng mắt.

"Này, chẳng đừng tức giận nha! Chẳng có biết, tốt xấu gì thì hắn cũng được một nửa phần Lăng gia trang, hắn đột nhiên trở về....."

"Đừng nói nữa, ta hiểu ý của nàng", Lăng Văn Dương phất chốc gạt ngang câu nói ám chỉ của Trịnh Lệ Tư, "Đừng lo lắng, Vũ Dương sẽ không muốn Lăng gia trang. Mấy năm qua hắn tích lũy của cải đã sớm qua mặt Lăng gia trang gấp mấy lần rồi, cái Lăng gia trang nho nhỏ này có là gì với hắn chứ!"

"Sao.... Sao có thể như thế?", Trịnh Lệ Tư kinh ngạc hỏi.

"Vũ Dương từng nói cho ta biết, ngoài mặt hắn là một trong tứ đại tổng quan của 'Mính Kí Thương Hành', kỳ thật tứ đại tổng quản bon họ cuồng Định Bắc Vương gia căn bản tình như thủ túc (anh em), năm người họ vừa là bạn tốt, vừa là đối tác, cho nên Vũ Dương cũng là một trong những chủ nhân của 'Mính Kí', đối với cái Lăng gia trang nho nhỏ này của chúng ta, sao mà lọt vào mắt hắn". Lăng Văn Dương kiêu ngạo thản nhiên báo cho cái ngoài ngoài không hiểu chuyện này.

Thật ra hắn cũng không hiểu sao Vũ Dương lại đem chuyện riêng này nói với hắn. Hay là ... Muốn hắn an tâm chăng!

Chỉ là, Vũ Dương sao lại nhìn ra tâm tính phòng bị khắp nơi của hắn chứ?

Ban đầu ... Trịnh Lệ Tư nghĩ tưởng bị rung động, là do trên người Lăng Vũ Dương mang hơi thở khiến người ta phải sợ. Hắn không phải là hạng thấp bé không có tiếng tăm gì, ngược lại là nhân vật lớn cực kỳ kiêu ngạo!

Nàng xuất thân con nhà thương nhân, mặc dù chưa từng biết đến việc buôn bán, nhưng Mính Kí là danh tiếng lớn, nàng nghe như sấm bên tai. Nàng chính là không biết Lăng Vũ Dương lại là một trong các chủ nhân của Mính Kí!

Đôi mắt đẹp sáng rực lẳng lơ kia của Trịnh Lệ Tư nhanh chóng nảy lên một suy nghĩ sâu xa.

Sau khi từ thư phòng của Hòa Phong lâu đi ra, Lăng Vũ Dương tỉ mỉ đi men theo lối nhỏ trái đá ở hoa viên, đi từ từ chậm rãi, vừa thưởng thức hoa đầu xuân nở sớm hòa cùng cảnh cây mới nhú, vừa nghĩ ngợi trong lòng.

Từ khi tiếp nhận chức vụ tổng quản Mính Kí, cũng phụ trách việc buôn bán vùng tây nam, đã xem qua không ít gương mặt đối trá, kết giao không ít bằng hữu chân thành, rồi ứng phó với nhiều đồ đệ thật nguy hiểm.

Hắn làm sao có thể không hiểu đại ca ruột của mình, cho tới nay đối hắn luôn để tâm phòng bị chứ?

Hắn tự giễu rồi duỗi tay bẻ xuống một đóa hoa mới nở, sắc mặt trước sau như một lạnh nhạt hòa nhã, đá mắt lại hiện lên tràn ngập buồn bã cùng bất đắc dĩ.

Cho dù hắn có quỳ gối trước mặt đại ca, lấy mạng mà thề, chỉ sợ đại ca đáy lòng vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng, hắn thật sự vô tình cùng đại ca tranh đoạt thôn tính cái Lăng gia trang nhỏ bé này.

Có lúc hắn lại nghĩ, chủ nhân của Minh Kí Thương Hành là Cận Minh Lôi cũng là người đứng đầu, dựa vào thân phận "Định Bắc Vương Gia", căn bản là không cần cùng kết nghĩa huynh đệ với người giúp việc cho hắn như bọn họ, thậm chí còn muốn cùng chung lợi nhuận khổng lồ của Minh Kí với bọn họ.

Tại sao Cận Minh Lôi có thể vô tư được như thế, còn đại ca ruột thịt của mình thì mặt ra vẻ công khai tín nhiệm, kì thực đáy mắt vẫn che giấu sự đề phòng?

Hắn có nên mau rời khỏi nơi đây, để đại ca bỏ đi cảnh giác không?

Lăng Vũ Dương vừa đi vừa suy nghĩ sâu xa, hắn còn chưa phát hiện, mình đã tự bước vào trong Minh Nguyệt lâu.

Hắn nhìn ngôi nhà to lớn ngay trước mắt, mới phát hiện bản thân mình đã trở lại chốn Minh Nguyệt lâu.

Cũng thế thôi, lúc này đã gần trưa, không bằng chờ dùng xong bữa trưa rồi mới đến thăm mẫu thân vậy!

Lăng Vũ Dương vừa bước vào bên ngoài cửa Minh Nguyệt lâu, mắt liếc nhìn một cái liền thấy một bóng dáng nhỏ bận rộn.

Mộc Hi Nhi rời giường vào sáng sớm, như thường lệ đi về phía phòng bếp Lăng gia, sau khi nàng trở lại Minh Nguyệt lâu, bắt đầu bận rộn quét dọn...

Biết Lăng phu nhân thích tay nghề của mình, cho nên từ khi nàng được Lăng phu nhân đón vào Lăng gia, mặc dù phu nhân kiên trì bắt ăn ngon, bắt mặc đẹp, nhưng đối với việc thu xếp ba bữa của phu nhân, nàng vẫn nhất quyết kiên trì, dần dần, Lăng phu nhân cũng không phản đối nữa.

Nàng biết mình ngoài khả năng nấu nướng tài giỏi ra, cái gì cũng không biết, mà đối với sự quan tâm của Lăng phu nhân dành cho nàng, bên trong trang ai cũng ghen tị xem thường nàng, sự bất an trong lòng càng lớn.

Kiên trì chuẩn bị ba bữa ăn cho Lăng phu nhân, không chỉ có báo đáp ân nghĩa của Lăng phu nhân với nàng, thì lòng nàng mới cảm thấy an tâm một chút. Bắt đầu từ lúc Lăng phu nhân hướng nàng báo muốn nàng gả cho nhị thiếu gia, làm cho nàng từ đó đêm nào cũng lo sợ, cùng con ác mộng nàng bị mọi người trong trang đối xử càng ngày càng không khách khí.

Cho đến hôm qua, sau khi nhìn thấy nhị thiếu gia Lăng Vũ Dương chưa từng gặp mặt ở đại sảnh, nàng mới hiểu lý do mọi người bên trong trang, nhất là nữ nhân coi nàng kẻ địch là từ đâu mà đến.

Thì ra nhị thiếu gia dung mạo còn hơn cả trang chủ đại thiếu gia, mà hắn đâu chỉ có phong thái hơn hết trên đời còn mê hoặc lòng người nữa, cũng khó trách sau khi truyền ra tin tức Lăng phu nhân có ý hứa đem nàng cho nhị thiếu gia, nàng bị nhận nhiều lời nói lạnh nhạt như thế. Dù sao ai có thể ngăn cản nhị thiếu gia kia làm cái mặt hơn hờ nụ cười dịu dàng cùng giọng nói ấm áp mê người đâu! Ngay cả nàng cũng không thể may mắn không liếc nhìn nhị thiếu gia.

Thật đáng buồn là, nàng ngoài việc biết nhị thiếu gia có phong thái mê người cùng nụ cười bên ngoài hấp dẫn lòng người ra, nàng cũng biết đáy mắt nhị thiếu gia đối với nàng hiểu lầm cùng khinh bỉ.

Từ câu nói bên trong của hắn, nàng hiểu nhị thiếu gia nghĩ sai là nàng dùng lời nói lấy lòng Lăng phu nhân, mới có thể muốn hắn lấy nàng, mà hắn khinh bỉ nàng hèn mọn mà dám có tính toán trong lòng, mơ tưởng thấy người sang bắt quàng làm họ.

Cho dù nàng đã tự nói ra ý nguyện thật lòng, nàng lại có thể theo hơi thở phát ra trên người hắn, cảm thấy được hắn không hề tin tưởng lời nói kia của nàng.

Nàng cũng không hiểu được chính mình tại sao lại từ câu nói không gì là ác của hắn mà nhận ra được rất nhiều, nhưng nàng thật sự cảm giác được, mà nàng không bao giờ muốn làm cho nhị thiếu gia hiểu lầm nàng, vì thế nàng cố gắng giải thích, lại phát hiện chỉ vô ích, nhị thiếu gia không hề tin lời nàng nói.

Mộc Hi Nhi cầm khăn lau trong tay, đã lau cái ghế vô cùng sạch sẽ sáng bóng, giữa lòng mây cong lên vén ra trí nhớ lúc trước mà nhấn lại, vẻ mặt lo lắng không yên.

"Nàng làm gì ở trong này?", một giọng nói nam tính nhẹ nhàng cất lên, đâm xuyên vào từng dòng suy nghĩ, truyền vào trong tai của Hi Nhi

"Quét dọn nha!", sau khi nàng trả lời theo phản xạ tự nhiên, mới đột nhiên phát hiện cái giọng hỏi phát ra tựa hồ rất quen tai, hình như mới nghe hôm qua....

Hôm qua?! Sợ hãi, Mộc Hi Nhi ngẩng đầu, khuôn mặt tuần tú nở nụ cười dịu dàng kia của Lăng Vũ Dương đang cách chỗ nàng có ba bước!

"Nhị ... Nhị thiếu gia!"

Lăng Vũ Dương tìm cái ghế gần nhất ngồi xuống. "Tại sao nàng lại ở ở Minh Nguyệt lâu quét dọn? Nếu ta nhớ không lầm, mẫu thân ta đã tính đem nàng gả cho ta, sao lại cho nàng làm công việc của hạ nhân chứ?"

"Không ... Không..... Nhị thiếu gia, không phải như thế. Ta đã nói với phu nhân, bằng lòng ở Lăng gia làm nô tì để đền ơn phu nhân. Nói..... Đến cái..... Gã..... Á, chuyện này chính là phu nhân nhất thời nói đùa, xin nhị thiếu gia không cần Không cần.....", một lần nữa, Mộc Hi Nhi vội xoắn cái khăn lau trong tay, lắp bắp giải thích.

"Không cần cái gì?", mắt híp lại, Lăng Vũ Dương chăm chú nhìn nàng xoắn cái tay nhỏ bé trắng bệch, miệng vẫn cứ lạnh nhạt gạn hỏi.

"Không cần phải tin lời phu nhân nói đâu", Mộc Hi Nhi sợ hãi nói thẳng. "Tiểu Hi chưa từng nghĩ như thế, xin nhị thiếu gia tin tưởng". Nói xong, nàng đột nhiên cảm giác được một hơi thở tức giận phát ra từ trên người Lăng Vũ Dương, làm cho nàng cảm thấy kinh hãi, mắt cúi xuống càng không dám ngẩng lên.

Hắn... Hắn lại tức giận sao?

"Nàng đã không có ý, sao lại ở trong Minh Nguyệt lâu của ta? Đây chẳng phải là không đúng với lời nói trong miệng của nàng sao?"

Mộc Hi Nhi sững sốt, đây là nguyên nhân hắn tức giận sao? Nàng lại vội vàng mở miệng, "Nhị thiếu gia hiểu lầm rồi, ngay từ đầu Tiểu Hi cũng không biết nơi này là chỗ nhị thiếu gia ở, Tiểu Hi chỉ là nghe theo sự xếp đặt của phu nhân mà vào ở đây thôi". Nàng ngừng một chút, "Rồi sau đó, Tiểu Hi biết được, vì không muốn phu nhân bị thất vọng, cho nên Tiểu Hi vẫn ở nơi này, nhưng mà Tiểu Hi đã chuyển tới chỗ phòng dành cho hạ nhân ở Minh Nguyệt lâu rồi. Ngoài việc quét dọn, Tiểu Hi cũng chưa bao giờ tự tiện vào thư phòng hay phòng ngủ của nhị thiếu gia, xin nhị thiếu gia nhất định phải tin Tiểu Hi"

Đối với một loạt câu nói của nàng, Lăng Vũ Dương không thèm đáp trả, yên lặng nhìn chăm chú cái dáng bé xinh trước mắt thật lâu.

Trên mặt hắn không hề có vẻ cảnh giác lo lắng, mọi lời giải thích của nàng là thật cả. Nhưng mà, lấy kỹ xảo của hắn từng gặp qua các loại bộ mặt mà đặt lên nữ nhân, hắn phát hiện hắn rất khó tin tưởng lời nàng, cho dù trong lòng đã hiểu nàng thành thật, nhưng là lý trí cùng kinh nghiệm lại bảo hắn đừng dễ dàng tin tưởng cái gọi là "lời thành thật" của nữ nhân.

Hắn không tin, hắn vẫn không thể tin!

Mộc Hi Nhi nhận thấy trong thái độ chậm chạp không trả lời của Lăng Vũ Dương có cảm giác chết chóc, trong lòng lơ lửng càng thêm không ngừng kinh sợ.

"Ta đói bụng", im lặng nửa ngày, Lăng Vũ Dương phút chốc vurt ra một câu không thể ngờ là có trong lời nói.

"Gì ạ?", Mộc Hi Nhi mắt đầy mờ mịt, không biết trả lời sao câu nói từ trời bay tới này.

Lăng Vũ Dương nhìn cái đầu cúi xuống của nàng, thờ ơ nói: "Nàng không phải muốn ở Lăng gia trang làm nô tì sao? Ta hơi đói bụng, nàng đến phòng bếp đem bữa trưa tới, ta muốn ăn ở Minh Nguyệt lâu"

A! Hắn quả nhiên cho rằng nàng chỉ thích hợp làm nô bộc Mộc Hi Nhi nghe lệnh mà nghĩ.

"Sao, nghe không hiểu ta nói ư?", Lăng Vũ Dương vẫn nhìn đồ ngốc bé bỏng đang đứng bất động.

"Nghe Hiểu chứ, nhị thiếu gia, Tiểu Hi đi đây", Mộc Hi Nhi rất nhanh trả lời bụng nhẹ nhõm thở dài một hơi, lập tức xoay người đi thẳng.

Xem ra sau khi trải qua một đêm, nhị thiếu gia đã có quyết định. Có cái người này thì nàng không cần lại lo lắng phu nhân luôn nói cái chuyện mà nàng không biết nói sao, mà bản thân nàng Chính nàng cũng không nên tiếp tục nghĩ nhiều....

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng Nô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

"Chờ chút, nàng muốn đi đâu?", Lăng Vũ Dương nhìn mấy món ngon trên bàn tròn, mở miệng gọi lại Mộc Hi Nhi chỉ chực bước ra cửa.

"Nhị thiếu gia, công việc ở phòng bếp của Tiểu Hi chưa làm xong, Tiểu Hồng là do đại thiếu gia phái tới làm tỳ nữ hầu hạ nhị thiếu gia", Mộc Hi Nhi quay người lại, chỉ đứng ở bên cạnh bàn, cùng nàng đến là tỳ nữ xinh đẹp.

"Đúng vậy,nhị thiếu gia, người cần gì thì cứ giao cho Tiểu Hồng đi! Đại thiếu gia nói, trong lúc nhị thiếu gia ở lại trong trang, Tiểu Hồng chính là thị nữ bên người của nhị thiếu gia", Tiểu Hồng vừa nhỏ giọng giải thích, vừa đưa cặp mắt kêu gọi liếc về phía Lăng Vũ Dương, ý nghĩa trong đó không cần nói cũng

biết.

"Hả, là đại ca phái nàng tới hầu hạ ta?", Lăng Vũ Dương chớp chớp lông mày đẹp

"Đúng vậy, nhị thiếu gia", Tiểu Hồng bắt đầu đem đầy đặn giọng lên, vẻ đắc ý tràn đầy trong mắt.

Đại thiếu gia đã có một thế hai thiệp, cho dù nàng có cố gắng tiếp, nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt được cái địa vị thị thiếp, nhưng nhị thiếu gia thì không vậy, hẳn so với đại thiếu gia không chỉ có tuổi trẻ, mà còn có cả bộ dạng đẹp đẽ, quan trọng là, nhị thiếu gia vẫn chưa có chính thất.

Cho nên nói bị phái tới Minh Nguyệt lâu hầu hạ nhị thiếu gia, cũng là cho Tiểu Hồng nàng cơ hội.

"Tiểu Hồng", Lăng Vũ Dương môi mông lại lần nữa nhìn như tươi cười dịu dàng. "Nàng trở về Hòa Phong lâu nói cho đại ca ta biết, ta đã có nữ hầu bên người, mời đại ca không cần lại lo lắng"

"Gi ạ?", nụ cười quyến rũ ở bên môi cứng đờ, Tiểu Hồng đứng ngẩn ra.

"Nàng quay về đi!", Lăng Vũ Dương sâu sắc cười, trong nụ cười chứa đựng sự kiên trì không cho phép người ta cãi lại.

"Ồ.... Nhưng mà đại thiếu gia nói lúc nhị thiếu gia quay về trang, không có mang theo mình người hầu nào mà!", Tiểu Hồng không muốn dễ dàng bỏ qua cơ hội, cố gắng nhắc lại lời của Lăng Văn Dương.

"Đúng là không có. Nhưng hiện tại ta có Tiểu Hi a!", Lăng Vũ Dương mờ ám nhìn Mộc Hi Nhi đang đứng ngây ra ở cạnh cửa. "Nàng cứ nói như thế cho đại ca ta biết, Đi xuống đi!"

"Này ...Này", không thể nào! Nhị thiếu gia thật sự muốn lấy Mộc Hi Nhi vào phòng ư?. "Vâng, nhị thiếu gia", Tiểu Hồng nói, tuy không muốn cam lòng, nhưng bụng bảo dạ không nên dây dưa nữa, lập tức xoay người đi ra. Khi nàng đi qua chỗ Mộc Hi Nhi, ném ra cái nhìn oán giận.

"Lại đây", Lăng Vũ Dương gọi cái người nhỏ đang đứng ở cạnh cửa.

"Có gì sai bả ạ? Nhị thiếu gia", Mộc Hi Nhi sợ hãi đến gần cái bàn tròn, có cảm giác từ trên người hắn tỏa ra hơi thở không tốt.

"Ngồi xuống, giúp ta dùng bữa", Lăng Vũ Dương chuyển đến trên bàn.

"Sao có thể vậy được!", Mộc Hi Nhi kinh ngạc thốt ra.

"Sao không được? Ta muốn nàng ngồi, nàng cứ ngồi xuống đi!", Lăng Vũ Dương bắt đầu gấp thức ăn đưa lên miệng.

Ừm... Là thịt gà, hương vị quả không sai. Nuốt thức ăn vào trong miệng, Lăng Vũ Dương giương mắt nhìn vẻ mặt khó xử của Mộc Hi Nhi.

"Chỉ là muốn nàng ngồi xuống dùng bữa mà thôi, cần lo lắng quá như thế không?"

"Không, không phải, nhị thiếu gia", Mộc Hi Nhi nhỏ giọng giải thích nói, "Xin nhị thiếu gia để Tiểu Hi đến phòng bếp trước một chút được không ạ?"

"Tại sao?"

"Sau khi Tiểu Hi vào trong trang, ba bữa của phu nhân đều do Tiểu Hi thu xếp, vừa rồi vì lo nhị thiếu gia đói bụng, cho nên chuyển phần cơm trưa lại đây, đến nỗi bữa trưa của phu nhân khó có thể hoàn thành được, không biết sau khi Tiểu Hi có thể đến phòng bếp làm xong nhiệm vụ, rồi trở về Minh Nguyệt lâu hầu hạ nhị thiếu gia được không ạ?"

Lăng Vũ Dương không không trả lời yêu cầu của Mộc Hi Nhi, ngón tay chỉ thức ăn trên bàn hỏi: "Đó là nàng làm?"

"Dạ.... Vâng, nhị thiếu gia", từ bên trong khe hở của hàng lông mi rũ xuống, Mộc Hi Nhi liếc mắt trộm nhìn hắn, thấy mặt hắn có vẻ gì đó rất trầm lắng. "Á..... Nhị thiếu gia, ta có thể đi sao?", nàng đâm ra có chút lo lắng, thế là cố lấy can đảm hỏi lại.

"Nàng không nghe ta vừa rồi nói gì với Tiểu Hồng phải không?", Lăng Vũ Dương giương mắt lên nhìn, "Nếu ta đã muốn nàng là thị nữ bên cạnh ta, tất nhiên không cần phải đi giúp thu xếp ba bữa cho mẫu thân ta nữa, nàng chỉ việc làm tốt ba bữa của ta cùng bắt đầu ngồi xuống đây. Đã hiểu chưa?". Mệnh lệnh hắn đưa ra không cho phép có bất kỳ phản đối nào.

"Ồ...Nhưng mà", Mộc Hi Nhi có chút bối rối ngược mắt lên.

"Yên tâm đi!", Lăng Vũ Dương liếc mắt một cái tức thì nhận ra nàng có chuyện lo lắng, tiếng nói mềm mỏng có chút đùa cợt nói, "Đầu bếp có rất nhiều, tất nhiên sẽ chuẩn bị đem thức ăn cho mẫu thân ta, cho dù nàng không quay về phòng bếp cũng không sao"

"Vâng, nhị thiếu gia", Mộc Hi Nhi lại rũ xuống mắt đẹp, trong lòng có chút khó hiểu. Nhị thiếu gia cố ý trêu nàng không biết tự tự lượng sức mình sao?

"Ngồi xuống, đừng bắt ta phải nói thêm lần nữa", Lăng Vũ Dương giọng nói tuy mềm mỏng nhưng trong từng chữ đều dùng sức.

Mộc Hi Nhi trong lòng run lên cảnh giác, lập tức ngoan ngoãn nghe theo "mệnh lệnh" của hắn, ngồi xuống chỗ cái bàn tròn.

"Ăn đi!", nhìn thân hình nhỏ bé cứng cỏi của nàng, Lăng Vũ Dương mở miệng nói thêm một câu.

Mộc Hi Nhi không ngẩng đầu lên mà lập tức nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, vùi đầu vào cái bát trên bàn mà xúc chỗ cơm trắng, lại cẩn thận không dám đem chiếc đũa gấp thức ăn trên bàn.

Cùng một sức hấp dẫn mê người, vậy mà bên trong lẫn bên ngoài đều không đồng nhất hơn nữa hoàn toàn không biết câu tiếp theo hắn nói là muốn cùng nhau ngồi dùng bữa, thật sự là một chuyện đáng sợ lại còn rất áp lực nữa.

"Nàng rất căng thẳng sao?", Mộc Hi Nhi lại chọc chiếc đũa vào trong cái bát, Lăng Vũ Dương nhìn nàng không dám ngẩng đầu, tay nhỏ bé khẽ run nắm chặt chiếc đũa.

Nàng đang sợ hắn? Nàng cảm giác được hắn giấu đi tức giận sao?

"Không, không có a", tay run lên, trong miệng truyền ra lời nói mơ hồ không rõ từ mái đầu cúi thấp của Mộc Hi Nhi.

Trong mắt Lăng Vũ Dương hiện ra sự kinh ngạc không che dấu.

Nàng thật sự cảm giác được vừa rồi hắn tức giận mà trở nên căng thẳng sợ hãi.

Chưa từng có ai có thể dễ dàng nhìn ra hoặc cảm nhận được những rung động trong lòng hắn, vì cái gì mà cái diện mạo hoàn hảo nhiều năm qua sẽ bị một tiểu nữ nhân nhìn rõ, hơn nữa còn cảm nhận được cảm xúc thật sự của hắn?

"Nàng rốt cuộc bao nhiêu tuổi?", hắn có thể xác định nàng đã gần cái tuổi cài trâm, cũng không biết tuổi thật của nàng.

Có cảm giác hắn hình như đã không còn tức giận, Mộc Hi Nhi trong lòng thấy nhẹ nhàng cũng bắt đầu từ từ thả lỏng. "Mười sáu, nhị thiếu gia", nàng sau khi nuốt xuống cơm trắng trong miệng, giọng nói đã hết run.

Nàng quả nhiên có thể dễ dàng cảm nhận được những rung động trong lòng hắn. Sao lại như thế chứ? Nàng chỉ là một người tuổi còn con nít thôi, ánh mắt trầm lặng nhìn chòng chọc vào Mộc Hi Nhi, Lăng Vũ Dương lộ vẻ không dám tin trong đáy mắt.

Chẳng bao lâu, khóe môi hắn lại nhếch lên một nụ cười có chút quỷ quyệt.

Sau khi cái tin tức Lăng Vũ Dương đem Mộc Hi Nhi làm thị nữ truyền ra ở Lăng gia trang, khiến cho thân phận của Mộc Hi Nhi vốn vẫn mờ ám không rõ mà không dám động đến bọn hạ nhân, cái này có thể là lý do quá tốt để đến cười nhạo nàng, gây khó dễ cho nàng mà.

Vốn Mộc Hi Nhi có chỗ dựa là phu nhân nhưng lại rơi vào cái cảnh ngay cả cái địa vị thị thiếp cũng không có, mà thất bại của nàng tức là hy vọng của người khác, không phải sao?

Cho nên, Mộc Hi Nhi "thất bại" ở bên trong trang cũng càng ngày càng khổ sở.

Đương nhiên, việc này cũng rất nhanh truyền đến tai Lăng phu nhân.

"Con hãy cho ta lời giải thích rõ ràng, con làm như vậy là có ý gì?", ánh mắt Lăng phu nhân bắt mắt dừng lại trên người Lăng Vũ Dương.

"Con làm gì ạ?"

"Còn giả bộ! Ta đã nói rõ với con, nếu con không ưng ý Tiểu Hi, ta cũng không để nó làm nô tì. Kết quả con đã làm gì? Con muốn nó làm thị nữ bên cạnh con!" Lăng phu nhân thờ nhạo quở trách nói.

Lăng Vũ Dương có chút bất đắc dĩ nhìn mẫu thân của mình, "Con không có đuổi nàng đi là đã quá tốt rồi! Hơn nữa con cũng không có hứng thú với một kẻ trong lòng có tính toán, "chim sẻ" mà đòi làm phượng hoàng!". Hắn hơi buồn bực nói.

Hắn vốn không muốn để ý tới đồ gỗ Hi Nhi, nhân từ cho nàng ở tại Minh Nguyệt lâu làm thị nữ, dù sao hắn cũng sẽ không ở lại trong trang lâu dài, thậm chí hắn chỉ biết cái tên đáng yêu của nàng là "Tiểu tây" mà thôi.

Không ngờ ngày đó đại ca phái một thị nữ tới hầu hạ hắn đã chọc giận hắn, hắn mới nhất thời tức giận, nói muốn Mộc Hi Nhi làm thị nữ bên người hắn.

Đại ca nghĩ hắn thực không biết, tỷ nữ xinh đẹp Tiểu Hồng được phái tới hầu hạ hắn, chính là một trong số đám nữ tì xinh đẹp ở bên cạnh đại ca sao? Mà phái kẻ "tâm phúc" đến hầu hạ hắn, không ngoài việc muốn giám sát hành động của hắn, ở trên thương trường nhiều năm hắn sao không rõ chứ!

Cái loại cảm giác bị thân thuộc của mình phòng bị khắp nơi này, hắn không thất vọng lẫn tức giận được ư? Nếu không vì mẫu thân, hắn căn bản là không muốn bước vào Lăng gia trang một bước.

Hắn rất ít khi xúc động, đối với việc tùy tiện đem Mộc Hi Nhi làm nô tì mà châm lên lửa giận của mẫu thân cũng là chỉ là bất đắc dĩ, trong khoảng thời gian ngắn, hắn không thể nói được một cái lý do có thể làm người ta tin. Trên thực tế, hắn cũng không tin tưởng Mộc Hi Nhi, dàn xếp cho nàng làm thị nữ bên cạnh hắn là đã quá tử tế nhiều rồi.

Nhưng, chuyện này tất nhiên là không thể nói thẳng ra cho mẫu thân biết.

"Con nói gì đó! Tiểu Hi sao lại có tính toán trong lòng hả? Con mở mắt lớn ra mà xem cho rõ đi Tiểu Hi tính tình hiền lành, thành thật không giả vờ, có thể tốt hơn mấy trăm lần cái đám tỷ nữ ở bên người Văn Dương lúc nào cũng tranh giành tình nhân làm loạn lên ở trong trang!"

"Người biết sao?", gọi lên một chút tươi cười thú vị, Lăng Vũ Dương cười hỏi. Không nghĩ tới mẫu thân luôn luôn mặc kệ mọi sự cũng sẽ biết việc này.

"Ta mặc kệ, cũng không có nghĩa ta là cái bà già hồ đồ", Lăng phu nhân tức giận tròn mắt nhìn con một cái.

"Ha ha! Mẫu thân anh minh, con nào dám nói thế", Lăng Vũ Dương vui vẻ cười nói.

"Còn nữa, con chớ có đem Tiểu Hi vào trong trang ở gần cái đám nữ nhân vây quanh đại ca con", Lăng phu nhân cảnh cáo nói.

"Mẫu thân, con đâu có nói vậy", Lăng Vũ Dương nói tránh.

"Con không phải vừa mới nói Tiểu Hi có tính toán trong lòng, mơ tưởng thấy người sang bắt quàng làm họ là gì?", Lăng phu nhân nhắc nhở nói, nhất định phải khiến nó cho bà một lời giải thích rõ ràng về hành vi của mình.

Ánh mắt Lăng Vũ Dương chợt lóe sáng, hần mở miệng nói lời trấn an: "Mẫu thân, người hãy nghe con nói, người không phải rất thích Tiểu Hi sao? Thật không may là con đối nàng không có cảm giác gì, vì vậy làm cho mẫu thân người thất vọng, cho nên con để Tiểu Hi làm thị nữ bên cạnh con, đi theo bên người con, gần gũi lâu ngày, biết đâu sau này có gì thay đổi"

"Hả? Thật vậy sao?", Lăng phu nhân ngẫm lại thấy con nói cũng có lý, dù sao chúng nó chưa từng gần gũi mà muốn kết thành đôi thì quả là có chút miễn cưỡng, cách này của nó cũng không làm mất đi một chủ ý tốt. Chỉ là.....

"Nhưng để cho Tiểu Hi làm thị nữ, không khỏi khiến nó chịu thiệt thòi", Lăng phu nhân vẫn có chút băn khoăn.

"Mẫu thân, người còn không hiểu tính con sao? Con sẽ không bắt nạt nàng, người yên tâm đi". Xuất ra được cái có hiệu quả, Lăng Vũ Dương giọng điệu thâm than thờ, nhưng đáy mắt xẹt qua tia sáng đen tối.

"Tốt nhất là như thế". Lăng phu nhân liếc mắt nhìn con một cái, xuống nước nói.

"Uống ly trà đi! Mẫu thân", Lăng Vũ Dương cầm bát trà từ trên bàn, nhẹ giọng nói.

Lăng phu nhân nhận lấy bát trà, để ý thấy hoa đã nở rộ, cảnh đẹp với sắc màu ngập tràn hồng tía lôi kéo ánh mắt của bà dừng lại một lúc.

"Vũ Dương.....", Lăng phu nhân than thở một tiếng, muốn nói lại thôi sau một hồi lâu mới nói ra: "Đại ca con nó... Con cũng biết, cá tính của Văn Dương giống cha con, cho nên ...", bà khó xử âu yếm nhìn con mình.

"Mẫu thân, con biết. Đại ca tính luôn như thế, con đã sớm quen rồi, người không cần lo lắng huyệch chúng con sẽ lại có tranh chấp đâu. Huống chi hiện nay con với đại ca đều có một mảnh trời riêng, huynh ấy chắc sẽ không còn muốn nhiều hơn nữa mới đúng". Lăng Vũ Dương lặng lẽ nói lời trấn an.

"Con hiểu thế là tốt", Lăng phu nhân an tâm nói, "Con cũng biết, đại ca con ngoại trừ không độ lượng rộng rãi với mọi người lại còn trời sinh có tính đa nghi, nó với con giống nhau, cũng có hiếu thảo với mẹ. Chỉ vì thế, khiến cho con phải thiệt thòi". Bà nhìn chăm chú Lăng Vũ Dương, lời nói đầy tiếc nuối.

"Mẫu thân, người nói quá nghiêm trọng rồi. Nếu lúc trước con không lựa chọn rời khỏi Lăng gia trang, con sẽ không có đạt được thành quả trước mắt như hôm nay, cho nên mẫu thân nên vui mừng thay con mới phải", Lăng Vũ Dương thích thú nhìn mẫu thân, nụ cười vui vẻ trên môi.

Không thể ngờ mẫu thân đúng là rất khôn khéo, biết hần cùng đại ca trong lúc đó ẩn chứa con sóng ngầm mãnh liệt.

Nếu mẫu thân đã hiểu rõ tất cả tình huống ở Lăng gia trang như thế, tất nhiên rất rõ tính tình của hần mới đúng, mẫu thân biết hần không có khả năng chấp nhận, còn muốn Mộc Hi Nhi "bù đắp" cho hần, rốt cuộc là trong lòng nghĩ cái gì chứ?

Lăng Vũ Dương thân nhiên nhìn mẫu thân thương thức trà, trong lòng không khỏi bị mê hoặc, mà lúc trước cái người nhỏ bé kia cố ý cẩn thận bụng một cái khay đi đến nơi ngồi hống mát của bọn họ.

Kỳ thật hần mặc kệ trong lòng mẫu thân có cái chủ ý gì, mọi sự vẫn là ở chính mình, điểm này thì trong lòng Lăng Vũ Dương rất rõ ràng.

Nếu hần thật sự không có tình cảm với Mộc Hi Nhi, hần có thể vứt bỏ nàng giống như xử lý chuyện gì phiền toái vậy, hơn nữa không hề do dự.

Đáng tiếc là, hần lại không làm được. Bởi vì sau khi cùng Mộc Hi Nhi cận kề mấy hôm, hần đột nhiên nhận ra chính mình đối nàng nảy sinh hứng thú mãnh liệt.

Hần phát hiện bản thân Mộc Hi Nhi có nhiều trái ngược, làm cho hần cảm thấy lẫn lộn.

Nàng thông minh có thể dễ dàng hiểu rõ những rung động trong lòng hần, rồi lại tiếp tục lo sợ bị người ta đuổi đi, làm cho hần không thể giận chó đánh mèo.

Nàng ngốc đến mức không biết hấn trêu chọc khiêu khích nàng, chẳng hiểu gì nên luôn ngây ngô cười với hấn, làm hấn chán nản.

Hấn trong lòng thật ra đã hiểu cá tính nàng tuyệt đối chân thật không dối trá, nhưng hấn chính là không muốn mở miệng thừa nhận điểm ấy, đôi khi không khỏi có chút mắng nhiếc miệng lưỡi mình cứng rắn.

Cho nên, vấn đề chính là ở hấn.

Hấn không muốn cưới vợ, cũng chưa từng có ý nguyện đeo lấy cái "của nợ" trên thân, nhất là tận mắt nhìn chủ nhân kiêm bạn tốt Cận Minh Lôi kia vì tình khổ sở thê thảm ba năm, cùng một bạn tốt tri giao khác Nam Cung Dục đau khổ vì yêu đến chết đi sống lại

Hấn tuyệt không muốn rước lấy của nợ trên thân, chẳng dè lại sinh ra chút "hứng thú" với Mộc Hi Nhi, nhưng cái loại "hứng thú" này sẽ lại rước lấy phiền phức!

Xem ra hấn cần phải nghĩ ra một biện pháp để "loại bỏ hứng thú" này sinh với Mộc Hi Nhi, hay là hấn nghĩ biện pháp, làm cho bản thân mình duy trì "hứng thú" chơi đùa với nàng, còn hơn là không mua lấy phiền phức.

Nàng rốt cuộc là làm cách nào thấy được?

Lăng Vũ Dương nghiêm túc chống một tay lên, buồn bực nhìn cái dáng nhỏ bé "hết sức" bận rộn đang ở cách đó không xa, hơn nữa "cố gắng" tỉ mỉ chăm sóc cây xanh, còn không quên duy trì khoảng cách ba thước với hấn.

Ngồi trên ghế dựa lớn ở phòng khách Minh Nguyệt lâu, Lăng Vũ Dương ánh mắt tức giận chưa tan nhìn kĩ không chớp cái bóng dáng cách đó không xa kia, trong lòng lại một lần nữa nghi ngờ bản thân mình ở lại Lăng gia trang trong khoảng thời gian này, có phải đã không tự chủ mà để lộ ra cảm xúc quá nhiều.

Hấn ngồi trên ghế có ý thử nhích nhích một chút --

Quả nhiên, cái dáng nhỏ bé tự nhiên cứng đờ ra, tiếp theo lập tức có ý đồ muốn lùi mất.....

"Hi Nhi", Lăng Vũ Dương hơi mỉm cười gọi lại. Hừ! Nàng càng tránh, ta càng không cho nàng trốn!

"Nhị thiếu gia, có gì sai bảo ạ?", dáng người nhỏ bé sợ hãi xoay người, thật cẩn thận cất tiếng hỏi.

"Lại đây", giọng nói Lăng Vũ Dương nhẹ nhàng có chút ra lệnh ản chứa hơi thở nguy hiểm.

Mộc Hi Nhi mang một tâm trạng sợ hãi đi đến chậm như "rùa", không biết hành vi này làm cho Lăng Vũ Dương càng tăng thêm tức giận ánh mắt nhú lại.

Bàn tay to vuốt ra, Lăng Vũ Dương đem cái thân người nhỏ bé kéo lại gần cho đỡ mất thời gian, y như bắt con gà con béo lại gần, trong lúc đó cũng đem nàng gấp lên đùi to khỏe của mình, cặp mắt nhìn nàng chăm chú để lộ ra cảm xúc chân thật.

"Nàng thực thông minh, biết nên tránh tức giận của ta. Chỉ là, nàng làm thế nào thấy được là ta đang tức giận sao?", Lăng Vũ Dương tiếng nói sắc như dao, hơi thở không hề có cảm giác thân mật chút nào.

Rõ ràng như vậy, sao lại không nhìn thấy được! Trong lòng Mộc Hi Nhi thầm nghĩ, nhưng không dám nói ra tiếng, sợ nhất mở miệng sẽ thấy tổn thương lớn. Nàng còn chưa muốn chết đâu!

"Nói!", Lăng Vũ Dương dùng một ngón trỏ nâng cái cằm rù xuống của Mộc Hi Nhi lên, không cho nàng tránh né câu hỏi.

Hấn chỉ không hiểu, nếu như cảm xúc của hấn bị người ta nhìn thấu dễ dàng như vậy, ngày nay tiếng tăm của tứ đại tổng quản Minh Kí kia cũng sẽ không vang dội như vậy. Cho nên hấn nhất định phải hỏi ra nguyên nhân, bởi vì hấn thật sự không thể thừa nhận một nữ oa tuổi còn nhỏ mà chỉ cần tùy tiện ngắm một lần là lập tức nhìn thấu cảm xúc chân thật của hấn ẩn dưới vẻ ngoài hòa nhã! Đối với nam tính tự tôn của hấn mà nói là một sự đả kích nghiêm trọng! Mà hấn tuyệt không thể chấp nhận việc này!

"Chính ... Chính là cảm giác được nha!", nhìn khí thế hấn một khắc cũng không nguyên thủ lỗi, Mộc Hi Nhi cố gắng tìm từ ngữ giải thích, trong lòng thật sự không rõ hấn vì sao muốn hỏi như thế.

Tức giận chính là tức giận nha! Ai cũng đều nhìn ra được thôi. Chẳng lẽ nói Hấn muốn nàng làm bộ như không biết hấn đang tức giận?

Đôi mắt tròn trong veo tỏ ra hỗn loạn, đột nhiên Mộc Hi Nhi trong lòng đặt ra rất nhiều dấu chấm hỏi.

Lăng Vũ Dương lập tức nhìn ra suy nghĩ thâm kín không che giấu trong mắt Mộc Hi Nhi, đọc được nghi vấn của nàng, mà trong lòng ngực tức giận trôi đi đâu mất, nổi tức giận của một chuyển hộ tổng đại ca ra ngoài lúc đó, liền tựa như cũng chưa từng phát sinh.

"Đừng sợ, ta không có giận nàng, ta chỉ là rất muốn biết, nàng làm thế nào có thể cảm giác được là ta tức giận?", tức mình hết, bên môi hấn lại lộ ra nụ cười lạnh nhạt như cũ.

Bị nâng cằm nên Mộc Hi Nhi không thể cúi đầu, đương nhìn cũng nhìn thấy Lăng Vũ Dương lại khôi phục nụ cười trên khuôn mặt tuấn tú.

"Nhị.... Nhị thiếu gia mỗi lần tức giận, Tiểu Hi đều có thể cảm giác được", nàng có nỗi khổ riêng, "Đúng rồi! Thật giống như có bên cạnh nhị thiếu gia đang có lửa cháy, hơn nữa nụ cười trên mặt nhị thiếu gia cũng trở nên khó coi!"

"Vậy nàng làm thế nào biết nụ cười trên mặt ta trở nên khó coi, chính là đang tức giận?", Lăng Vũ Dương hơi mỉm môi cười, ánh mắt đẹp lộ ra ý cười cùng một chút kinh ngạc. Cảm giác của nàng rất sâu sắc!

"Bởi vì cha ta trước kia hay như vậy nha!", Mộc Hi Nhi trả lời không cần nghĩ ngợi, không phát hiện vẻ mặt trở nên hơi khác lạ.

"Cha nàng?"

"Vâng", Mộc Hi Nhi gật mạnh đầu, "trước kia cha ta còn chưa có nằm liệt giường, thật giống y như nhị thiếu gia. Mới đầu, ta không hiểu cha rốt cuộc là vui vẻ hay là tức giận, luôn khiến cho phụ thân mất hứng", còn có bị đánh nữa ! Nàng giấu đi những lời này, nói tiếp: "Sau đó, dần dần ta có thể nhìn ra được phụ thân khi nào đang tức giận", mà tới lúc đó, nàng cũng học được cách né tránh sự giận của phụ thân.

Cuối cùng phụ thân sinh bệnh, nàng bắt đầu ra ngoài kiếm sống, vài năm trôi qua, nàng càng thêm hiểu biết sâu sắc, có thể trong thời gian rất ngắn phát hiện người khác tức giận mà tìm cách né tránh.

Lăng Vũ Dương yên lặng nghe Mộc Hi Nhi giải thích còn chưa rõ ràng lắm, từ trong mắt nàng mà đọc ra rất nhiều chuyện mà nàng không nói đến.

Nàng Như bị khổ sở không ít.

Trong đầu vừa hiện lên ý nghĩ này, Lăng Vũ Dương trong lòng lập tức có cảnh giác, thế là mắt hần chợt lóe sáng, cúi đầu xuống, phất chốc nghiêng người áp lên đôi môi đỏ mọng kia của Mộc Hi Nhi từng làm hần khát khao đã lâu.

Mộc Hi Nhi mở to mắt, không dám động đậy, chính là không hiểu nhị thiếu gia sao lại đột nhiên ăn miếng nàng.....

Hơi thở nam tính ấm áp trùm lên nàng, làm cho nàng mỗi một lần thở đều hít lấy một làn hơi thở vô cùng mê hoặc.

Nàng tức khắc muốn há miệng hỏi, lại bị một cái lưỡi mềm mại nóng bỏng dễ dàng đưa vào trong miệng mình, làm cho nàng càng thêm kinh ngạc rồi thân thể cứng lại.

Đôi môi nàng quả nhiên ngây thơ mềm mại như hần nghĩ, thơm như hoa nỏ, làm cho hần không tự chủ được mà mút liếm trên chọc, đầu lưỡi hần cũng thừa cơ nàng khẽ nhếch miệng mà chui vào trong, đảo quanh nhăm nháp mọi chỗ ngọt ngào thơm mềm trong miệng nàng

Tò mò ác quá! Nhị thiếu gia sao vẫn đem đầu lưỡi chen vào trong miệng nàng, nhưng đầu lưỡi lại vẫn cứ hút lấy là sao? Không ngờ nàng lại bắt đầu có cảm giác mất hoa đầu choáng váng, chìm đắm vào trong nụ hôn, toàn thân cũng trở nên mềm nhũn, làm cho nàng cảm giác có chút thích, lại có sợ hãi... Nàng có phải sắp chết không?

Mê muội bên trong nụ hôn, Mộc Hi Nhi đột nhiên cảm giác được có một cái vật gì cứng đẽ ở bên chân của nàng, làm cho nàng càng thêm không biết làm sao Đây, vật đó là cái gì vậy nha?

Dục vọng nóng bỏng rất nhanh trỗi dậy, đâm sầm vào kinh mạch toàn thân của Lăng Vũ Dương, cũng đi thẳng xuống phía dưới bụng. Trong lúc đó hần giờ bàn tay to đem thân thể Mộc Hi Nhi áp sát lên hai chân hần, ở trên môi nàng mà bừa bãi hôn động tác càng thêm nóng bỏng.

Lăng Vũ Dương không biết sao lại liên tục mút lấy môi lưỡi Mộc Hi Nhi, không thể cưỡng lại mà hút liếm, cho đến khi đôi môi nàng trở nên vừa đỏ vừa sưng....

Khi hần đang định đem thân thể nhỏ bé của nàng đặt lên trên đùi hần, đột nhiên lỗ tai lại nghe rõ được xa xa ngoài cửa tiếng bước chân rất nhỏ.

Lăng Vũ Dương thờ hồn hèn đành phải buông môi Mộc Hi Nhi ra, đồng thời cúi đầu nhìn vào đôi mắt sáng mơ màng của nàng.

"Nhị Nhị thiếu gia..... ". Mộc Hi Nhi hoảng sợ mở miệng hỏi, "Người Người vừa mới, đây", nàng thật sự không biết nên nói thế nào, nàng không thể ngờ nhị thiếu gia vừa rồi làm những chuyện như vậy với nàng.

Nhưng , nàng không biết diễn tả thế nào tựa hồ không làm cho Lăng Vũ Dương lấy làm lạ một chút nào, chỉ thấy hần vẫn mỉm cười, ngón tay cái mon tròn đôi môi vừa đỏ vừa sưng của nàng, trong mắt lộ ra ngọn lửa sáng rực.

"Không hiểu phải không? Không sao, ta sẽ giải thích tỉ mỉ cho nàng nàng nghe", hần nói giọng dịu dàng ấm áp.

Mộc Hi Nhi nghe vậy, trong mắt tự nhiên thấy dễ chịu cùng tràn ngập khó hiểu, chớp chớp đôi mắt tròn xoe.

"Nhưng giờ thì không được", Lăng Vũ Dương bỏ cái tay vốn đang dán chặt bên hông của Mộc Hi Nhi đi, ngược mắt lên nhìn thẳng ra ngoài phòng khách có bóng người càng lúc càng đến gần.

"Hi Nhi, trước hết nàng đứng ở đây đi, sau khi tiếp đãi xong vị "khách quý", sẽ giải thích cho nàng". Lăng Vũ Dương tiếng nói vốn dịu dàng lại trở nên sâu xa khó hiểu, dĩ nhiên bởi vì hần thấy rõ cái bóng người sắp sửa bước vào phòng khách kia chính là đại tẩu Trịnh Lệ Tư.

Cảm thấy tiếng nói của Lăng Vũ Dương đột nhiên thành "lạnh lẽo", Mộc Hi Nhi ngây ngốc xoay người rời khỏi ôm ấp của hần, con mắt tròn cũng nhìn ra

bóng người kia bước vào phòng khách --

"Là thiếu phu nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng Nô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chủ động nhiệt tình của chàng

Làm cho ta chỉ có thể rên rỉ ở trong lòng chàng

Biết rằng chàng không cho phép ai trêu chọc phản kháng cùng nảy sinh rung động

Trịnh Lệ Tư còn chưa bước vào phòng khách, mắt đã sớm nhìn ra tiểu thúc Lăng Vũ Dương đang vô cùng thân thiết ôm ấp cái người mà bà bà tính muốn tiểu thúc lấy vào cửa, sau đó cái con gái đó lại bị tiểu thúc lấy làm thị nữ bên người. Cho dù khi hắn nhìn thấy mình đang đến gần thì đã buông Mộc Hi Nhi kia ra, đôi mắt đẹp của Trịnh Lệ Tư vẫn là khó nén mà nổi lên vẻ ghen tị.

Sau khi từ trong miệng của trượng phu Lăng Văn Dương mà biết được tiểu thúc là người có sự nghiệp vững vàng, nàng trong lòng vốn đã rung động liền càng thêm khó dần xuống. Nhân lúc thời gian tiểu thúc ở Lăng gia trang lâu hơn so với vài lần trước, cũng làm cho nàng càng có thêm cơ hội.

Đáng giận là, tiểu thúc này của nàng không bao giờ hiểu bụng nàng, đối với sự tiếp cận cùng cử chỉ ngấm của nàng hắn chỉ mất lơ tai điếc, thậm chí còn giống như cố ý tránh nàng, cho nên hôm nay nàng quyết định đến Minh Nguyệt lâu cùng hắn nói rõ, cũng để hắn hiểu được tấm lòng của nàng.

Mặt khác nàng cũng lo lắng, Lăng Vũ Dương đã ở Lăng gia trang nghỉ ngơi nhiều tháng, chỉ sợ cũng phải rời khỏi, cho nên nàng bắt đầu đâm lo lắng

"Vũ Dương", tiếng nói ngọt ngào mềm mại cùng cặp mắt đẹp thoáng nhìn, Trịnh Lệ Tư đến gần Lăng Vũ Dương.

"Đại tẩu", Lăng Vũ Dương đứng lên khỏi ghế, lễ phép đón chào, lập tức chuyển hướng đối diện với Trịnh Lệ Tư sang người Mộc Hi Nhi

"Hi Nhi, dâng trà"

"Vâng, nhị thiếu gia", Mộc Hi Nhi vừa đáp xong, đang muốn rời khỏi, thì bị Trịnh Lệ Tư gọi lại.

"Chờ đã. Nghe bà bà nói, ngươi là một tay pha trà ngon, vậy sao ngươi không đến phòng bếp dùng sở trường mà pha giúp ta pha một bình trà?"

Mộc Hi Nhi không hiểu rõ nên liếc mắt nhìn Trịnh Lệ Tư một cái, nhưng chủ nhân đã dặn dò, nàng cũng không thể cãi lại, thế là nàng lập tức gật đầu đáp: "Dạ, thiếu phu nhân, Tiểu Hi đi ngay, xin thiếu phu nhân đợi một chút", bởi vì đường đi đến phòng bếp cách Minh Nguyệt lâu một đoạn khá xa!

"Không hề gì, ngươi đi đi!", chính là biết phòng bếp ở xa, nên nàng mới cố ý nói như thế.

Thừa dịp đem Mộc Hi Nhi tống khứ, Trịnh Lệ Tư nhớ ra mình đã dặn dò thị nữ thân cận đứng canh chừng ở Minh Nguyệt lâu, vô cùng yên tâm mà nở nụ cười quyến rũ, thân thể mềm mại đầy đặn xoay về phía trước, nhắm thẳng trên người Lăng Vũ Dương mà cọ sát.

"Vũ Dương...", cất lên giọng nói mê hoặc lòng người.

"Đại tẩu, xin mời ngồi vào bàn nói chuyện", Lăng Vũ Dương không lộ ra ý muốn né tránh, cũng cùng ngồi xuống cái ghế dựa lớn.

Trịnh Lệ Tư ghé mắt nhìn, có chút hờn giận liếc hắn một cái, vì hắn can gián nên đành miễn cưỡng tới ngồi xuống một cái ghế khác

"Đại tẩu tới Minh Nguyệt lâu tìm gặp riêng ta, là có chuyện quan trọng gì sao?", Lăng Vũ Dương nở nụ cười hiền lành, ra vẻ không biết gì hỏi.

"Có một chút việc nhỏ muốn hỏi thúc", Trịnh Lệ Tư phô trương mặt trang điểm kỹ lưỡng ra phía trước.

"Đại tẩu cứ nói", mùi hương nồng của son phấn bay vào trong mũi người ta, Lăng Vũ Dương cố ngăn lại cảm giác chán ghét trong lòng.

Cho dù phong tục có rộng mở, cũng không cho phép thúc tẩu có hành vi không đứng đắn được! Tại sao nàng ta lại cố ý muốn vượt khuôn phép, chẳng lẽ bởi vì hắn bây giờ sự nghiệp hơn cả đại ca, nàng ta sẽ bất chấp thân phận khác biệt mà tìm cách đi lên? Lòng dạ này, thật sự là làm người ta không thể chấp nhận.

Xem ra lần này hắn trở về, đã đợi lâu lắm rồi.....

"Nghe đại ca của đệ nói, đệ ở kinh thành có nhà cao cửa rộng, chuyện này là thật sao?"

"Phải, đệ ở kinh thành đúng là có một tòa nhà riêng", nếu đại ca đã nói cho nàng ta, Lăng Vũ Dương gật đầu không phủ nhận.

"Vây, Vũ Dương, đợi khi đệ về kinh thành lần này, ta cùng đi với đệ được không?", Trịnh Lệ Tư sau khi từ trong miệng hắn xác nhận, lập tức mở miệng làm theo kế hoạch trong lòng mình.

"Đại tẩu muốn tới kinh thành?", Lăng Vũ Dương kiêu ngạo nhướn mày.

"Đúng. Ta đã nghe đồn từ lâu rằng kinh thành phồn hoa rất náo nhiệt, cái thành huyện này của hắn còn kém xa, cho nên ta nghĩ thừa dịp lúc đệ hồi kinh, cùng đệ đi tới kinh thành trước, nhất là đệ có thể bảo hộ ta an toàn, mặt khác là đến kinh thành rồi, ta cũng có thể ở nhà của đệ, mà không cần tìm khách sạn ngủ trọ mà không an toàn. Đứng không!"

Nụ cười hòa nhã bên môi của Lăng Vũ Dương đột nhiên trở nên lạnh lẽo, đáng tiếc là Trịnh Lệ Tư một chút cũng không phát hiện ra mà vẫn cứ nói chuyện bình thường.

"Đại ca cũng muốn cùng đi sao?"

"Đại ca đệ nào có đi theo giúp ta chứ, hắn mỗi ngày chỉ lo cho đám tì nữ xinh đẹp cùng tiểu thiếp thôi cũng đã đủ mệt chết rồi", Trịnh Lệ Tư bĩu môi, "Ta tính đi một mình", nàng đưa đẩy con mắt, nhìn Lăng Vũ Dương. "Huống chi..... Có đệ chăm sóc ta là đủ rồi", nàng tỏ ý ngậm.

"Cái này hình như không hợp lý cho lắm, đại tẩu", Lăng Vũ Dương dùng hơi kéo dài hai chữ cuối cùng kia, đẩy mắt mắt kiên nhẫn.

"Có gì không ổn sao? Tiểu thúc bảo hộ cho tẩu tử (chị dâu), là đạo nghĩa từ xưa đến nay mà", Trịnh Lệ Tư hơi phẫn nộ nói, không tin hắn thật sự không hiểu ý của nàng.

"Đáng tiếc là đệ rời khỏi Lăng gia trang nhưng không phải là lập tức trở lại kinh thành ngay, đệ cùng đại ca có việc muốn làm", Lăng Vũ Dương nói từ chối.

"Ta có thể theo đệ", Trịnh Lệ Tư không đề ý nói.

"Không được. Chẳng may đại tẩu có chuyện gì xảy ra, Vũ Dương gánh vác không nổi!", Lăng Vũ Dương giọng nói hòa nhã, nhưng lời nói ra lại vô cùng dứt khoát.

Trịnh Lệ Tư buồn bực nhìn hắn. Hắn chính là không hiểu hay là giả vờ?

Không được! Thật vất vả cuối cùng mới có được thời cơ tốt hôm nay, nàng sẽ không dễ dàng buông tay!

Ánh mắt Trịnh Lệ Tư chớp chớp, bỗng dừng đứng lên khỏi ghế, di chuyển người đến gần Lăng Vũ Dương, rất tự nhiên ngồi xuống trên đùi hắn, choàng đôi cánh tay trắng trẻo đầy đặn quynh rũ lên cổ hắn, mặt khác nàng còn muốn đem bộ ngực mềm mại luôn khiến nàng hãnh diện cọ lên trước ngực cứng rắn của hắn, đưa hơi thở từ môi phả vào bên tai hắn.

"Vũ Dương.... Chẳng lẽ đệ không hay biết tâm lòng của ta sao? Ôm ta", câu nói dụ dỗ nhỏ nhẹ lọt vào trong tai Lăng Vũ Dương

"Đại tẩu, xin tự trọng", Lăng Vũ Dương không hề động đậy, "Hành động như vậy của tẩu dễ khiến cho người khác hiểu lầm"

"Ta không muốn làm đại tẩu của đệ, ta muốn làm nữ nhân của đệ!", Trịnh Lệ Tư nhẹ nhàng trách móc, dùng đầu lưỡi điêu luyện vẽ lên vành tai hắn, "Vũ Dương, đệ cũng biết lần đầu khi nhìn thấy đệ, ta đã hỏi hận cỡ nào? Ta nên chọn đệ mà không phải đại ca đệ"

Cuối cùng Lăng Vũ Dương cũng nhúc nhích!

Hắn gượng tay cương quyết đem Trịnh Lệ Tư đẩy ra, "Người không có đủ sao?! Đừng quên, thân phận của người là đại tẩu của ta!", rốt cuộc không thể che lấp sự chán ghét trong đáy mắt.

"Điều đó có thể thay đổi", Trịnh Lệ Tư dụ dỗ nói, cặp mắt tìm tòi dò xét biểu hiện của Lăng Vũ Dương

Trước kia, Lăng Vũ Dương, người luôn đối xử hòa nhã tôn trọng với nữ nhân, nhử lại hai hàng chân mày rậm, đáy mắt lộ rõ sắc bén cùng lạnh lùng đầy khinh thường.

"Thay đổi như thế nào?", hắn bỗng dừng mở miệng, cười xấu xa, nhấc tay lên, cách quần áo mỏng trên người nàng, dùng sức cầm lấy bầu ngực của nàng.

"Thay đổi như vậy sao?", ánh mắt lạnh lùng dừng lại ở khuôn mặt phồng đỏ của nàng, bàn tay Lăng Vũ Dương đột nhiên dùng sức, xoa bóp lên.

"A ...", Trịnh Lệ Tư cất giọng rên rỉ, bộ ngực kiêu hãnh càng đưa về phía trước.

"Đúng vậy ... Dừng sức sờ ... Muốn ta ... Vũ Dương ...", nàng bị kỹ xảo dồi dào của hắn khơi dậy dục hỏa trong cơ thể, kết cục không rứt rờ mà rên la thành tiếng.

Lăng Vũ Dương nheo mắt lại, ánh lên sự lạnh lẽo đông tro tàn, "Ngươi thật sự quá dâm dăng!", dứt lời, hắn bắt ngờ đem bàn tay to đang ở trên ngực của nàng mà đẩy nàng ra, làm cho nàng ngã xuống.

"Ồi!" Trịnh Lệ Tư the thé trách móc một tiếng, trong một lúc, thân thể bị ngã đau làm cho nàng không đứng lên được, mảy nhíu lại, oán giận ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lăng Vũ Dương, "Đệ cố ý!"

"Muốn trách thì hãy tự trách mình trước. Đây là ngươi tự rước lấy", Lăng Vũ Dương cười lạnh, giọng nói hòa nhã không hề khách khí chứa đựng sự nghiêm khắc.

"KhôngTa không tin ...", cặp mắt của Trịnh Lệ Tư đầy vẻ không thể tin thì thảo tự nói, "Đệ rõ ràng cũng có ý với ta ...", nàng tự cho là đúng hỏi: "Vũ Dương, đệ là sợ đại ca đệ biết phải không? Không sao, chúng ta có thể giấu kín, thật..."

"Câm miệng! Lăng Vũ Dương ta cho dù vĩnh viễn không lấy được vợ cũng tuyệt đối không chấp nhận ngươi, cho dù ngươi không thể từ của đại ca ta thì cũng thế thôi!", Lăng Vũ Dương hạ giọng bí mật nói kèm theo cái nhìn vô cùng lạnh lẽo.

"Ngươi ...", Trịnh Lệ Tư mặt hết đỏ lại trắng, đáy mắt hiện lên vẻ khổ sở cùng thất vọng tột cùng.

"Chuyện này chỉ dừng ở đây, nề tình ngươi là thê tử của đại ca ta, ta sẽ không đem việc ngươi chạy tới Minh Nguyệt lâu với ý đồ dụ dỗ ta cho kẻ khác biết. Nhưng, từ nay về sau ... Ngươi đừng để ta lại nhìn thấy ngươi, hiểu chưa? Tuyệt đối đừng để ta thấy ngươi!", Lăng Vũ Dương trịnh trọng buông xuống cánh cáo, ánh mắt tối sầm lại.

Cuối cùng Trịnh Lệ Tư hiểu ra Lăng Vũ Dương đối nàng vô tình, cả người khó khăn mới bò đứng lên, tập tễnh rời đi khỏi Minh Nguyệt lâu.

Đến bây giờ, nàng cũng hiểu được, Lăng Vũ Dương không phải như cái vẻ mặt ngoài hiền lành, nàng đã phán đoán hắn thật sự sai lầm rồi. ※※※

Cả buổi tối, Lăng Vũ Dương hầu như chỉ muốn leo lên giường, Mộc Hi Nhi đưa tay sửa sang lại chăn đệm.

"Nàng thu gom hành lý đi, hai ngày nữa chúng ta sẽ rời đi"

Lăng Vũ Dương ngồi trên cái ghế dựa gần giường, một tay chống lên má phải, nhìn nàng làm một lát rồi đột nhiên mở miệng.

Mộc Hi Nhi nghe vậy ngăn người quay lại, "Rời đi?", vẻ mặt nàng ngờ vực hỏi.

"Lần này vì ta trở về một chuyến, rất nhiều việc đều sai khiến thuộc hạ, so với dự định thì ta thấy quá lâu, còn rất nhiều chuyện phải làm mà không thể nào tiếp tục, cho nên ta tính hai ngày nữa sẽ rời đi". Lăng Vũ Dương hiếm khi nhẫn nại, giải thích như vậy.

Mộc Hi Nhi nửa hiểu nửa không gật đầu, "Dạ Nhưng mà, nhị thiếu gia, người phải đi, thì người nên thu gom hành lý đi!". nàng chỉ ở cạnh, làm tỳ nữ hầu hạ hắn thì ở Lăng gia trang thôi; Hắn phải rời đi, nàng cũng phải thu gom hành lý để làm chi a?

"Hai ngày nữa khi ta rời đi, nàng cũng cùng đi với ta, nếu không ta kêu nàng thu gom hành lý làm gì chứ?", Lăng Vũ Dương cười mà như không cười chăm chú nhìn ánh mắt khó hiểu của Mộc Hi Nhi, "Nhưng nàng nói cũng có lý, nàng thu gom luôn cả hành lý của ta đi!"

Mộc Hi Nhi bỗng dưng mở to mắt, "Nhị Nhị thiếu gia.....", nàng nghe làm phải không? Nàng không phải chỉ "tạm thời" hầu hạ nhị thiếu gia sao? Sao nàng phải đi cùng hắn chứ?

"Làm gì mà mở to mắt như vậy, giống y như cái chuông, dọa nạt người ta", Lăng Vũ Dương cố ý nói, nụ cười hòa nhã vẫn nở trên môi .

"Nhị thiếu gia, ta không thể đi theo người", Mộc Hi Nhi lấy can đảm cãi lại, nàng cố xem nhẹ cảm giác lạnh run phát ra từ ánh mắt Lăng Vũ Dương.

"Phải không? Nói thế nào nhỉ?", Lăng Vũ Dương làm như không có gì cười hứng thú. "Nàng không phải thị nữ bên cạnh ta sao?"

"Đó chỉ là tạm thời thôi", Mộc Hi Nhi không nhịn được kêu lên, "Tiểu Hi là thị nữ sai vặt của nhị thiếu gia khi ở lại trang, chờ sau khi nhị thiếu gia đi khỏi, Tiểu Hi muốn trở về hầu hạ phu nhân", nàng vẫn cho là như vậy, nên mới bị câu nói vừa rồi của Lăng Vũ Dương làm sợ hãi.

"Chắc chắn, Hi Nhi, còn sót một chuyện nữa", Lăng Vũ Dương đột nhiên bỏ bàn tay chống bên má ra, giờ ngón trỏ lắc lắc ở trước mặt nàng, đáy mắt hiện lên một chút ý xấu xa.

"Chuyện gì?", Mộc Hi Nhi mờ mịt không hiểu hỏi.

"Nàng đã quên, nàng vốn là nữ nhân mà mẫu thân muốn "kết đôi" cho ta, khi ta đi khỏi đây, thì nàng chẳng lẽ không đi theo ta sao?", Lăng Vũ Dương nói chậm, tự nhiên có gì đó không ổn lắm.

Mộc Hi Nhi vì lời nói của hắn mà mặt đỏ lên, "Không, không, nhị thiếu gia, không phải như thế....."

"Không phải là thế nào?", Lăng Vũ Dương thông thả gạn hỏi.

"Tiểu Hi chỉ Chỉ nghĩ một lòng hầu hạ nhị thiếu gia mà thôi, tuyệt ... Tuyệt đối không có nghĩ Nghĩ muốn trèo cao...."

Cho dù bên trong tranh nàng bị những người khác chiêm chọc và xem thường, sao ngay cả nhị thiếu gia đến giờ vẫn không tin lời này chứ? Nàng thật sự oan ức quá mà! Sao không có ai tin tưởng nàng, nàng đâu có ý không an phận đâu!

"Nói như thế, chỉ vì chúng ta không có "quan hệ" gì, nên nàng mới không thể đi theo ta?", Lăng Vũ Dương nhẹ nhàng hỏi, cố ý bẻ cong sự thật.

Mộc Hi Nhi nhất thời trở nên ngây ngời. Nhị..... Nhị thiếu gia rốt cuộc đang nói cái gì nha? Nàng nghe mà sao không có hiểu?

Lăng Vũ Dương nhìn Mộc Hi Nhi chết đứng ở giường, từ trên ghế chậm rãi đứng dậy, đi về phía nàng.

Từ buổi chiều sau khi ném qua đôi môi đỏ mọng ngọt ngào của nàng, hấn liền ra quyết định, muốn dẫn nàng trở lại kinh thành. Trước hết là lòng hiếu kỳ của chính mình với nàng con chưa thỏa mãn, thì hấn không nghĩ buông nàng ra. Mà hấn ở Lăng gia trang cũng đủ lâu rồi, ngoài chuyện buôn bán của Minh Kí bị hoãn lại, còn có trong lòng của đại ca hình như lại nổi lên nghi ngờ, hơn nữa thế tử của đại ca lại muốn làm cái kia....

Hấn quyết định rời đi, người duy nhất làm cho hấn có chút chần chờ chính là Mộc Hi Nhi, cho nên hấn quyết định mang nàng cùng đi.

Không có "quan hệ" thì không đi? Hấn lập tức làm cho ra "quan hệ", để nàng không còn nói được gì nữa.

Dù gì, thì nàng cũng là thị nữ "bên cạnh" hấn không phải sao? Như vậy hấn muốn làm gì với nàng, nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo, đứng không!

Đến cả việc lo sợ rằng sau khi thỏa mãn lòng hiếu kỳ đối với nàng xong, sẽ nảy sinh nhiều ý nghĩ phức tạp, đã bị hấn ném ra khỏi đầu.

Bởi vì hấn tin tưởng bản thân mình biết giới hạn, tuyệt đối sẽ không đòi nào gặp phải phiền phức.

Lăng Vũ Dương ngồi trên giường, thuận tay đem Mộc Hi Nhi đang đứng cạnh giường kéo xuống, để nàng ngồi ở trên đùi hấn, bàn tay to ôm lấy bờ vai nhỏ xinh của nàng, tay kia nâng cằm nàng lên, làm cho hấn thấy rõ là nàng đang giật mình tròn mắt lên.

Mộc Hi Nhi bị động tác bất ngờ của hấn làm kinh sợ, mở to mắt nhìn hấn không chớp, cả người bỗng trở nên cứng ngắt.

"Hầu hạ ta đã một thời gian rồi, nàng vẫn sợ ta ư?", khuôn mặt tuấn tú của Lăng Vũ Dương kề sát vào nàng, chớp mũi ngửi thấy mùi thơm từ trên người nàng phát ra.

"Không....", để đến nửa ngày, Mộc Hi Nhi mới thốt ra được một tiếng thì thảo trong cổ họng.

"Ta có đánh nàng sao?", Lăng Vũ Dương chăm chú nhìn nàng, đáy mắt nở nụ cười thần nhiên.

"Không Không có", tay nhỏ đặt ở trên đùi đan vào nhau, Mộc Hi Nhi lí trí trả lời, giọng căng thẳng.

"Ta có mắng nàng sao?", miệng hấn đánh một câu, đùa hời.

"Không có", hai tay nàng càng bện chặt vào nhau hơn, tuyệt không hiểu sao nhị thiếu gia hỏi như vậy, hơn nữa trong giọng nói tựa hồ không có một chút ý tốt nào!

"Nếu không có, vậy sao ánh mắt nàng lại cứ liếc qua liếc lại, là không dám nhìn ta phải không?", Lăng Vũ Dương mỉm cười hỏi vặn vẹo.

Vốn con mắt đang hết nhìn trái rồi nhìn phải nhất thời sợ tới mức trở về vị trí cũ, cố định ở giữa, cũng đối diện thẳng ánh mắt cười không có ý tốt của Lăng Vũ Dương.

"Á", Mộc Hi Nhi sợ hãi kêu lên. Không biết vì sao, nhị thiếu gia cười càng sâu, nàng lại càng cảm thấy căng thẳng hơn, toàn thân cũng trở nên cứng ngắt.

Nhìn bộ dáng lo lắng hoảng sợ của Mộc Hi Nhi, cho dù lòng luôn mang đề phòng toàn thân cứng ngắt, Lăng Vũ Dương vẫn có thể nhận ra đôi môi đỏ thắm của nàng trở nên hơi tái, không che dấu được sự run rẩy.

Dường như đã dọa nàng đủ rồi, Lăng Vũ Dương đột nhiên thu cánh tay lại, cả khuôn mặt tuấn tú để sát vào nàng cũng khẽ nhích, chính xác áp lên môi nàng, tay vốn đang nâng cằm nàng chuyển qua đầu nàng, giữ chặt nàng sợ hãi mà muốn lui đầu ra sau.

Đầu lưỡi chui ngay vào trong miệng nhỏ thơm tho của nàng, nhẹ nhàng dụ dỗ thăm dò, khiến cho lưỡi thơm của nàng động đậy né tránh, quán quýt không ngừng.

Mộc Hi Nhi chỉ cảm thấy tứ chi của nàng lại tê dại mềm nhũn giống như lúc chiều, mà nàng lại lâm vào cảnh đầu văng mắt hoa.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra nha! Cảm giác xa lạ, khiến nàng không tự giác phát ra tiếng rên.

Lăng Vũ Dương hài lòng buông môi nàng ra, cặp mắt nóng bỏng nhìn đôi mắt hoảng hốt mê hoặc.

"Nhị thiếu gia", Mộc Hi Nhi mở ra mắt có chút mơ màng, nghi hoặc lại hiện lên trong mắt.

"Thích ta hôn nàng như vậy sao?", Lăng Vũ Dương thân nhiên mỉm cười, nhìn nàng đắm đuối miệng thở ra hơi nóng quanh quẩn ở giữa mũi miệng của nàng.

"Hôn", thì ra đây gọi là hôn Mộc Hi Nhi kinh ngạc nhớ lại, cái này làm người ta cảm thấy vui thích, cảm giác tê dại lại dễ chịu, chính là tình cò nghe người ta thì thầm với nhau, lọt vào trong tai cái chữ kia -- hôn là làm vậy sao? Nếu đúng, như vậy nàng....

"Thích", chưa kịp nghĩ, nàng đã tự động thẳng thốt ra.

"Rất tốt", khoe miệng đột nhiên nảy ra ý muốn xâm chiếm. "Muốn thử lại cho hiểu rõ hơn không?", Lăng Vũ Dương giọng điệu nhẹ nhàng che giấu ý đồ đen tối.

"Gì ạ?", Mộc Hi Nhi ngờ ngạc nhìn hắn, đầu óc đã sớm mơ hồ không thể phản ứng.

"Nào, mở miệng ra", hắn dịu dàng dụ dỗ, dán lên môi của nàng. "Ta muốn nàng lại nếm thử nữa", Lăng Vũ Dương vừa nói vừa đem đầu lưỡi vói vào trong cái miệng nhỏ nhắn đã y theo lời hắn mà mở ra, đầu lưỡi linh động giáo hoạt lại treu đùa dây dưa cái lưỡi nhỏ thom của nàng.

Mà tay hắn đang giữ người nàng cũng bắt đầu thông thả từ bờ vai của nàng di chuyển xuống

Bị Lăng Vũ Dương gây kích thích, đầu óc Mộc Hi Nhi mơ hồ, cả người mềm mại, trong miệng cũng phát ra tiếng than nhẹ, cảm giác trước mắt mọi vật bỗng nhiên trở nên rung chuyển. Nàng chậm rãi nhắm mắt lại muốn ngăn cản cảm giác vui thích như sóng ập vào, lại phát hiện khi nàng khép mắt lại, cảm giác vui thích mê đắm lại hoàn toàn thay thế lý trí của nàng.

Bàn tay cách áo mỏng không thể tiếp tục thỏa mãn khao khát cháy bỏng trong lòng. Lăng Vũ Dương vẫn như trước vuốt ve Mộc Hi Nhi, nhưng bàn tay không an phận đã muốn vứt bỏ quần áo vướng víu trên người nàng.

Ham muốn tiềm ẩn bị trêu chọc, lửa tất nhiên cháy lan ra đồng cỏ

"Này!"

Cảm giác mát mẻ trên thân thể làm cho đầu óc hỗn loạn của Mộc Hi Nhi nảy lên nghi hoặc, thế là nàng tò mò mở mắt ra, lại phát hiện chính mình không biết đã nằm ngửa ở trên giường khi nào, càng đáng sợ hơn là phía trên người nàng hiện lên rõ ràng khuôn mặt đẹp kia....

"A! Sao lại", trong đầu Mộc Hi Nhi rối loạn, vì bản thân rơi vào tình cảnh khó xử mà cảm thấy kinh hãi cùng khó hiểu.

Nàng muốn giãy ra, lại phát hiện đôi mắt kia mang ý xấu xa nhìn xuống nàng, toàn thân nàng mềm nhũn ra, cảm giác vui thích như cũ trùn lấy nàng.

Nhìn hai má ửng đỏ cùng hơi thở hỗn hển cố gắng giãy dụa, Lăng Vũ Dương nhìn không được lại cúi đầu, mãnh liệt hôn lên môi nàng.

"A", trong cổ họng nàng phát ra tiếng nức nở phản kháng.

Đáng tiếc tiếng than nhẹ chống đối của nàng lại làm cho Lăng Vũ Dương cảm thấy càng thêm hưng phấn, hắn đem đầu lưỡi chui vào trong miệng Mộc Hi Nhi mà làm càn, chạm tới mỗi một chỗ mềm mại trong miệng nàng, khiêu khích đầu lưỡi ngây ngô của nàng, dùng sức mút, nhấm nháp, bàn tay còn lại cách cái yếm mỏng xoa bóp bầu ngực xinh đẹp.

"A....", so với trước hôn càng thêm nóng bỏng hơn, cùng với trước ngực truyền đến làn hơi nóng làm người ta ngẹt thở, toàn thân Mộc Hi Nhi nhuốm màu hồng làm say lòng người, đến khi Lăng Vũ Dương chuyển đến cái cổ trắng nõn của nàng --

"Không cần a", cảm giác vừa nóng vừa xa lạ kìm cho miệng Mộc Hi Nhi khi được tự do lập tức thét ra tiếng, bản năng chống cự nổi lên.

Từ nhỏ nàng vốn không có mẹ, nên không hay biết chuyện nam nữ, cũng không hiểu cái gì gọi là ham muốn, trong lòng nàng mơ hồ cảm thấy tình huống trước mắt này của bọn họ hẳn là không đúng.

Lăng Vũ Dương hết sức cắn mút cái cổ mịn màng của nàng, đối với việc nàng bất ngờ giãy dụa cùng tay nhỏ bé chống đẩy trước ngực hắn cảm thấy không giận, cho dù nàng sức nhỏ, nhưng vẫn sẽ khiến hắn phân tâm.

"Nàng không ngoan ha, Hi Nhi", chỉ thấy Lăng Vũ Dương cười xấu xa, trong mắt lóe ra tia sáng rực. Hắn cỡi bỏ đai lưng bên hông của mình, đem hai tay nàng kéo lên đỉnh đầu, dùng eo mang một đầu quần quanh trời chặt lại, đầu còn lại buộc cả vào cái thanh gỗ ở trên đầu giường.

Mộc Hi Nhi kinh hãi mở to mắt, "Nhị Nhị thiếu gia..... Người ...", nàng không thể tin được, nhị thiếu gia lại ... Lại đem nàng ... Đem nàng trời chặt!

Cảm giác hoảng hốt càng tăng, Mộc Hi Nhi không thể ngăn run rẩy, tựa như động vật nhỏ bị vấy bên trong cái bẫy

Ánh mắt ham muốn thấy thân thể nhỏ nhắn của nàng cực lực cong lên, một ý muốn xâm chiếm dâng lên trong lòng ngực, Lăng Vũ Dương càng thêm mãnh liệt cúi đầu xuống, cách cái áo há miệng ngậm chặt đầu ngực của nàng, nhẹ nhàng cắn mút cùng thì thầm khen ngợi.

"Thật là thoma, Hi Nhi", hấn cố sức mút lấy, chỉ nửa khắc mà vải dệt mỏng manh đã thấm ướt một mảnh lớn,

"Ừm...", Mộc Hi Nhi không tự phát ra tiếng rên rỉ, cảm giác bên trong vú nổi lên hơi nóng tê dại, vốn thân thể cứng ngắc đã tự nhiên mà trở nên mềm mại, mà cái cảm giác vui thích kia luôn làm cho suy nghĩ của nàng rối loạn lại tụ tập quanh thân thể nàng.

Lăng Vũ Dương vui sướng cảm nhận thân thể mềm mại dưới người hấn đã bị khuất phục, càng thêm không ngừng gây kích thích đầu ngực đứng thẳng của nàng.

Tiếp theo, thừa dịp Mộc Hi Nhi đang mê man, hấn kéo đi vải vóc dư thừa trên người nàng xuống, làm cho nàng hoàn toàn không che lấp hiện ra ở trước mắt hấn.

"Đẹp quá ..."

Nụ hoa hồng nhạt khéo léo đứng thẳng đậu ở trên hai bầu vú trắng nõn mềm mại, trông giống như hai đóa hoa mai trắng nở rộ, ngọt ngào lại mê người.

Mà cả hai đều bị hấn mở ra, toàn bộ đóa hoa non mềm xinh đẹp lọt vào đáy mắt, tầng tầng bên trong đóa hoa, nhụy hoa non nót như ẩn như hiện, dụ hoặc người ta ngắt lấy mật hoa.

Lăng Vũ Dương khó nhịn cúi đầu xuống, cẩn thận đem nụ hoa hồng non nót hấp lấy, cố ý liếm láp, cắn mút, so với việc cách một tầng vải dệt kia thì trực tiếp xúc càng làm người ta mất hồn.

"Á", Mộc Hi Nhi hít một hơi, toàn thân run lên, "Nhị Nhị thiếu gia.....". Tiếng kêu cuối tỏ ra rằng nàng đã bị rơi vào hố sâu.

"Thực nhạy cảm", Lăng Vũ Dương thay phiên liếm láp hai bầu ngực sưng phồng mà trở nên đỏ ửng, miệng yêu thích cắn mút không ngừng.

Lăng Vũ Dương nửa đặt ở trên người Mộc Hi Nhi, đem hai chân nàng mở ra, một bàn tay to đi chuyển xuống dưới, mon trón bụng mịn màng run run của nàng, ngón tay cho vào bên trong nơi riêng tư giữa hai chân nàng, bắt đầu trêu chọc ở nơi riêng tư đóa hoa non nót ngây ngô, cùng sử dụng đùi mình kiềm giữ động tác muốn gãy ra của nàng. Mà nàng phản kháng kinh sợ yếu ớt chỉ càng thêm kích thích hấn ham muốn.

"Không Không được.....", đôi môi đỏ sưng mọng của nàng thốt ra tiếng kêu nhỏ xíu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lại che lấp giấy dựa chống cự yếu ớt, mi mắt khẽ nhếch lên, đôi mắt sáng mê đắm đã lụi tàn kháng nghị.

"Nhị ... Nhị thiếu gia..... Người tha Tha Tiểu Hi", giữa bụng cảm giác mềm nhũn làm cho Mộc Hi Nhi sợ hãi, nàng không rõ nàng rốt cuộc làm sai cái gì, mà nhị thiếu gia muốn trừng phạt nàng như vậy

"Đừng sợ, Hi Nhi, ta sẽ không làm đau nàng", Lăng Vũ Dương thì thầm nhẹ giọng trấn an nàng, tiếng nói trầm thấp nhưng cũng vô cùng dịu dàng.

Hấn tiếp tục trêu chọc nơi mềm mại của nàng, thẳng đến bên trong chỗ riêng tư chậm rãi tiết ra dịch trong suốt, dính ướt ngón tay hấn.

"A.....", ở giữa bụng Mộc Hi Nhi lại từng trận từng trận tăng nhanh va chạm, nàng cảm thấy một cảm giác vui thích xa lạ khiến nàng không tự chủ rên rỉ ra tiếng, hăng hái bùng lên dữ dội, "Nhị thiếu gia....."

"Hi Nhi ngoan, nhẫn nại một chút", Lăng Vũ Dương nói nhỏ, ngón giữa của hấn liền theo đầu ngón tay lấy dính dịch trơn, nhanh chóng sáp nhập vào trong mềm mại chưa bao giờ bị người chạm qua.....

"A...." dưới bụng bắt đầu buộc chặt, trong nháy mắt đau đớn ập tới làm Mộc Hi Nhi hét lớn, bên trong bị vật lạ đâm vào mà mãnh liệt co rút chống cự.

"Bình tĩnh lại, Hi Nhi, ta không muốn làm nàng đau", hấn dụ dỗ, ngón tay hơi hơi chuyển động, tiếp tục hướng trong cơ thể nàng mà đưa.

"A.... Đau.....", từng trận đau đớn làm cho Mộc Hi Nhi rên rỉ kháng nghị không thôi, nhưng Lăng Vũ Dương tiếng nói mê hoặc trấn an cuối cùng lọt vào trong cái đầu hỗn loạn của nàng, làm cho nàng từ từ bình tĩnh lại, cuối cùng cũng thích nghi với việc cơ thể mà không khỏe, cũng làm cho ngón tay cuối cùng có thể hoàn toàn xâm nhập vào bên trong của nàng.

"Ai....A.... Đừng.....", đột nhiên, hấn dùng ngón tay ở trong cơ thể nàng rồi bắt đầu rút ra đưa vào, "Đừng ... Nhị thiếu gia..... Người tha ta được không", nàng khó có thể thoát khỏi sự kiềm chế của hấn, chỉ biết có cất giọng cầu xin, nước mắt trong suốt cũng tràn ra khỏi đôi mắt nhắm chặt của chàng.

"Hi Nhi ngoan, chờ một chút sẽ không đau, nàng nhẫn nại một chút....", hấn thành thạo liếm cắn nụ hoa nhạy cảm trước ngực của nàng, làm cho nàng có thể nhanh chóng thích ứng cảm hấn ở trong cơ thể nàng. Rồi sau đó, hấn lại thêm một ngón nữa....

Hấn muốn nàng mau mau chuẩn bị tốt, bởi vì hấn đã muốn sắp nhện không nổi nữa!

"Ừm...A....", động tác ra vào liên tục ma sát bên trong Mộc Hi Nhi càng ngày càng ẩm ướt, cũng làm cho đau đớn của nàng dần dần biến mất, mà thay thế cảm giác không khỏe lúc trước là cảm giác tăng nhanh, khiến thân thể nàng nóng lên như nhũn ra, một khao khát không biết tên nổi lên theo

Hai ngón tay hấn khép lại trượt vào bên trong của nàng, đâm vào, ngón tay hấn rất nhanh cảm thấy càng ngày càng nhiều dịch ướt tiết ra.....

Phút chốc, Lăng Vũ Dương hết chịu nổi rút ngón tay về, ngồi thẳng người, bàn tay to thô bạo tự kéo ra quần áo trên người vứt xuống dưới giường.

Tiếp theo thân hình nóng bỏng của hắn áp lên trên nàng, hai chân mềm mại trắng muốt của nàng bị hắn cánh tay hắn bắt mở rộng ra, nam tính mạnh mẽ đứng thẳng chính xác đè vào cửa mình của nàng.

"Ồ", động tác kỳ lạ làm cho Mộc Hi Nhi lo sợ không yên mở mắt ra, thấy giữa hai chân hắn có vật nam tính đứng thẳng to lớn kia.

"Nhị thiếu gia, kia", là cái gì?

Lăng Vũ Dương lúc này đã hết nhẫn nại, liền đâm vào bên trong nàng --

"A --", Mộc Hi Nhi đau kêu ra tiếng, dưới bụng phút chốc run rẩy dữ dội...

So với đau đớn do sự xâm nhập của vật lạ trước thì đau đớn này càng nhiều hơn mấy vạn lần, làm cho nàng không chịu được mà kêu rên, "Không cần a.... Đau quá..... Xin người", nước mắt nàng tuôn rơi, "Sao Sao lại muốn.... Muốn làm vậy với ta", đau đớn xé rách nhức buốt tra tấn nàng, mà hai tay bị trói chặt, hai chân bị kiềm chế nàng muốn bỏ chạy cũng không được.

Nàng không có làm chuyện gì sai, nàng thật sự cảm thấy đau quá, lại rất tủi thân nữa!! Nàng thật sự không hiểu! Ô

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Sủng Nô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Hai mắt Lăng Vũ Dương đỏ rực, dục vọng đặt lên thân thể nhỏ nhắn bị hắn kìm nén lại, mồ hôi nóng nhỏ giọt, rơi trên thân thể run rẩy của nàng.

Nàng rất nhỏ!

Không thể chứa được dục vọng to lớn của hắn mà nhanh chóng ngăn cản, co rút lại liều mình chống cự sự xâm nhập của hắn, cũng làm cho hắn cảm nhận được khoái cảm mất hồn chưa từng có trước nay.

Hắn muốn dừng lại một lúc, để nàng có thể từ từ tiếp nhận to lớn của hắn, nhưng trong cơ thể nàng lại không ngừng co rút kháng cự, từng chút một cướp đi tự chủ của hắn.

"Hi Nhi ngoan Đừng nhúc nhích", Lăng Vũ Dương cắn răng gặm nhẹ, khổ sở chống đỡ xúc động muốn tiến lên, mà nàng còn vừa kêu đau vừa dùng sức vận vẹo, thử sức kiềm chế của hắn.

"Ta từ bỏ.... Nhị thiếu gia.....", thân thể mềm mại của Mộc Hi Nhi run lên liên tục, trong miệng thổ lộ, "Đau quá Người buông ta ra". Vừa khó thở lại đau đớn như dao cắt ở phía dưới làm nàng có cảm giác sắp không chịu nổi.

Chẳng lẽ thiếu gia thật sự muốn giết nàng chết? Nàng có nên vì mạng sống của mình mà cố gắng hết sức không?

"A --", Lăng Vũ Dương mất kiềm chế gặm nhẹ một tiếng, chậm rãi đem nam tính không nhịn được đành rút ra ngoài, rồi khỏi một nửa lại lập tức đẩy vào thật mạnh --

Chợt, hắn không hề dè dặt, thất lưng bắt đầu chuyển động dùng sức ma sát nàng, ra vào bên trong, làm cho nam tính của hắn trở nên càng thêm cứng rắn nóng rực

"Đừng ... Dừng lại ... Đau quá", khuôn mặt nhỏ nhắn Mộc Hi Nhi nhăn nhó, nước mắt rơi liên tục, nghẹn ngào xin tha thứ, phía dưới bụng vì bị hắn liên tục ra vào mà cảm thấy từng đợt đau nhức như bị thiêu cháy.

"Hi Nhi ngoan, nàng quá nhỏ ...", Lăng Vũ Dương đặt tay sát bên cạnh cánh tay yếu ớt rồi duỗi hai chân ra vòng đi lên phía trước, đồng thời thất lưng dùng sức, liên tục không ngừng đâm vào rút ra, "Nàng cố chịu một chút nữa, sẽ không đau", hắn cúi người liếm nước mắt trên mặt nàng, lại hôn khắp nơi trên khuôn mặt mềm mại nàng, cuối cùng hắn liếm láp lần nữa nụ hoa đứng thẳng ở trước ngực nàng, đầu lưỡi cắn mút trên chốc, dễ dàng dời đi sự chú ý của nàng.

"Á Ừm", tâm trí dần dần rơi vào mơ hồ, cảm giác đau nhức từ từ chuyển thành đau đớn say đắm, đồng thời, một loạt cảm giác tê dại nóng cháy chầm chậm rót vào trong đầu Mộc Hi Nhi.

Lăng Vũ Dương nhìn chân mày nàng dần dần giãn ra, biết đau đớn của nàng đã không còn như trước, thế là tiếp tục không kiêng dè, dùng sức tiến lên đẩy nhanh vào bên trong mềm mại của nàng

Trên giường, tiếng khóc cầu xin tha thứ cùng tiếng thờ hồn hèn hòa lẫn nhau, tiếng cơ thể ái ân phát ra không ngừng bên tai

Rồi, sau một tiếng thét lớn, Lăng Vũ Dương nhanh chóng đem nam tính, không chút do dự bắn ra chất lỏng nóng rực vào sâu bên trong Mộc Hi Nhi --

Sau khi hấn rút ra khỏi nàng, cũng đem đôi tay nhỏ bé bị trôi ở đầu giường cời xuống, ngồi ở giữa bên thân thể mềm nhũn bất tỉnh của nàng, trên cổ tay mềm mại yếu ớt của nàng vì gãy dựa mà có vết bầm, cho thấy rằng thân thể mềm mại hoàn toàn vừa mới bị hấn yêu thương.

Mồ hôi chảy nhễ nhại chảy ra che lấp vết bầm nhạt động lại, thân thể nhuốm màu hồng mềm nhũn vẫn nằm ở trên giường, mà giữa hai chân trắng trẻo yếu mềm khép lại lấy dính máu xử nữ chính là làm thỏa mãn ý muốn độc chiếm của hấn. Song đóa hoa đỏ bồng súng phòng kia lại rất nhanh làm đỏt lên đục hỏa mãnh liệt trong hấn, dưới bụng cũng lập tức truyền đến luồng khí nóng cùng xông xao.

Với hấn mà nói đó là một loại cảm xúc thật mới mẻ. Ở dĩ vãng hấn chỉ cần sau khi buông thả xong dục vọng, sẽ lập tức đứng dậy, rồi đi cũng không quay đầu lại, càng đừng nói đến là ngồi bên cạnh một nữ tử đoan trang tinh tế (nghiêm trang sắc sảo), thậm chí còn dễ dàng khơi gợi lên dục vọng.

Lúc này, thật là có chút kỳ quái!

Trong đầu tuy là hiện lên sự khó hiểu, dục vọng bùng bùng mạnh mẽ cũng không cho phép hấn tình táo suy nghĩ, thân thể vội vã giục hấn lại áp người lên trên cơ thể mềm mại một lần nữa....

Mộc Hi Nhi do mệt mỏi mà lâm vào trạng thái mê man, trong lúc nửa tỉnh nửa mê đột nhiên cảm thấy một sức nặng đè lên nàng, làm nàng miễn cưỡng một mở mắt ra --

"A.....", kinh ngạc nhìn đầy mắt Lăng Vũ Dương như có ngọn lửa, nàng kêu một tiếng sợ hãi, tro mắt nhìn hấn lại một lần nữa áp thân thể cứng rắn đè lên trên người nàng.

"Không", nàng kích động muốn né tránh, nhưng vì thân thể đau nhức mềm nhũn làm cho nàng chỉ hơi nhích một chút, liền bị đôi tay thần thiết giữ chặt tấm lưng nhỏ gầy đang run rẩy. "Nhị thiếu gia, không cần..... Ta không được....."

"Nàng có thể...., Tiểu Hi Nhi của ta.....", Lăng Vũ Dương tay ôm chặt eo nhỏ của Mộc Hi Nhi đem thân thể xinh xắn của nàng sát vào người mình, nâng hông của nàng lên, lại đem dục vọng của chính mình đưa vào trong cơ thể nàng --

"A....", đau đớn như lửa cháy làm cho nàng vì đau mà thét chói tai, thân thể theo bản năng mà bắt đầu nổi lên chống cự.

"Người buông tha ta đi, nhị thiếu gia", Mộc Hi Nhi một lần nữa nghẹn ngào cầu xin tha thứ, bị hấn đâm vào rút ra khiến thân thể bị đau đớn, mười ngón tay đã khôi phục tự do gắt gao níu lấy chân đệm phía dưới.

"Không được", Lăng Vũ Dương chìm đắm trong nơi nhỏ hẹp chật chội của nàng, nam tính cứng rắn của hấn hưởng thụ sự bao bọc ấm áp, khoái cảm nhanh chóng ập đến.

"A...." mãnh liệt tiến lên làm cho Mộc Hi Nhi thở gấp gấp, tiếng rên rỉ nhỏ từ trong miệng nàng dật ra.

Lăng Vũ Dương dùng sức chiếm lấy nàng, ghé lại gần nàng, ngậm chặt núm vú đứng thẳng, hết cần, rồi lại rút.

"A.... Uhm Nhị thiếu gia" . Cảm giác nóng cháy như trước, nhưng đau đớn được từng đợt khoái cảm ập vào mà giảm bớt, nàng sung sướng dật ra âm thanh rên rỉ.

"Thích ta làm như vậy sao?", hấn dán sát vào đầu - vú nhạy cảm của nàng, thân thể hấn phóng túng ra vào ma sát qua lại bên trong nàng.

"A A" , mười ngón tay níu chặt lấy đệm chặn mà đâm ra trắng bệch, nàng cảm thấy dưới bụng truyền đến cảm giác co rút nhanh....

Đột nhiên, thân thể nàng uốn cong lên, toàn thân run rẩy liên tục

Bên trong co rút lại làm cho hấn ra vào trong cơ thể nàng càng nhanh hơn.

Rồi, hấn đâm vào nàng lần cuối cùng, một lần nữa bắn thật sâu vào trong cơ thể nàng.

Gần đến trưa, Mộc Hi Nhi cuối cùng tỉnh lại sau cơn một ngủ say. Mi mắt nàng giật giật, sau đó mở mắt ra, khi mở mắt rồi, người nàng thờ dài khe khẽ quảy một chút, phát hiện toàn thân từ chi truyền đến từng cơn đau nhức, khó chịu bên trong, trí nhớ đêm qua phút chốc dần dần hiện lên trong đầu óc tình táo của nàng, đang lúc nhớ lại, nàng phát hiện thân thể mình trần trụi không mặc gì.

Tiếp theo nàng đảo mắt nhìn xung quanh, biết rõ chỉ có một mình mình nằm trên giường ngủ của Nhị thiếu gia ở Minh Nguyệt lâu.

Sau khi xác định trong phòng chỉ còn lại một mình nàng, Mộc Hi Nhi lập tức từ trên giường nhồm dậy, muốn xuống giường tìm kiếm quần áo, mặc thật quần áo thật nhanh rồi rời đi khỏi đây, cũng không biết rằng vừa đặt chân xuống giường, một trận đau nhức truyền đến dưới thân, làm cho chân nàng yếu ớt mà ngã xuống.

Nàng nằm lăn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ trở nên đỏ bừng. Mà càng làm nàng xấu hổ hơn là, nàng sau một lúc lâu gắng gượng, vẫn không thể đứng

lên nổi, toàn thân đau nhức lại liên tiếp giáng vào nàng.

Trời ạ! May mắn là không có ai nhìn thấy lúc này nàng đang gặp rắc rối, nếu không thì mất mặt chết!

"Hi Nhi!", đột nhiên, từ cửa truyền đến một tiếng gọi khẽ, giọng nói dịu dàng nam tính mang theo một chút lo lắng kín đáo.

Mộc Hi Nhi cứng đờ tại chỗ, toàn thân vì khó chịu mà càng thêm đỏ bừng. Lúc này nàng chỉ hy vọng dưới đất có một cái hang để nàng chui xuống ngay lập tức, không cần phải chạm mặt ngay lúc rơi vào tình trạng xấu hổ khó xử này.

Hai cánh tay nhanh nhẹn dễ dàng đem Mộc Hi Nhi từ dưới đất ôm lấy. "Hi Nhi, nàng sao lại nằm trên đất? Chẳng lẽ ngã từ trên cao xuống?", cặp mắt Lăng Vũ Dương xem xét thật kỹ trên dưới thân thể bé bỏng ở trong lòng hắn.

Mộc Hi Nhi mắt nhìn xuống, vẻ mặt xấu hổ ửng đỏ, nửa câu cũng không nói được, trong lòng vô cùng ngượng ngùng lại khó xử.

"Sao không nói gì? Hi Nhi, đau lắm không?", thấy nàng cúi đầu không nói lời nào, Lăng Vũ Dương đem nàng ôm về giường, đưa tay ra kiểm tra xem nàng có ngã bị thương hay không.

"Đừng Không Ta không sao", Mộc Hi Nhi vội vàng lên tiếng nói rõ, muốn ngăn cản bàn tay to kia đang chạm vào trên người nàng. Hành động kia làm nàng càng thêm rõ ràng mình thân thể trần trụi lúng túng như thế.

Sao Sao lại biến thành như vậy chứ?

Nhìn mắt nàng cúi xuống cùng với vẻ mặt xấu hổ lúng túng ửng đỏ, khóe miệng Lăng Vũ Dương hiểu rõ nở nụ cười.

Hắn đem Mộc Hi Nhi từ trên giường ôm lấy, hướng phòng ngủ đi tới một cánh cửa khác, xốc rèm cửa lên mà đi vào.

Bên trong cửa là cái bể không lớn cũng không nhỏ, lúc này vì nước ấm mà tỏa ra làn hơi ấm áp mờ ảo.

Lăng Vũ Dương khom lưng đem thiên hạ trong lòng thả vào trong nước, tiếp theo nhanh chóng đem quần áo tự mình cởi xuống hết, lập tức bước vào trong ao đem chính mình ôm lấy Mộc Hi Nhi, rồi mới dùng đến bàn tay dài mạnh mẽ bắt đầu nhẹ nhàng giúp nàng tắm rửa.

"Không....", Mộc Hi Nhi phát ra tiếng kháng nghị nhỏ xíu, cảm giác rất xấu hổ cùng lúng túng, không cách nào có thể coi nhẹ đôi bàn tay to kia đang di chuyển trên người mình được, trong lòng lại lần nữa nổi lên vô số nghi hoặc.

Hai người bọn họ sao Sao lại biến thành tình huống này? Mà hắn thậm chí còn không ngần ngại tỉ mỉ tắm rửa cho nàng ...

Ở bên trong hơi nước nóng, nơi kín đáo của Mộc Hi Nhi vốn đang đau đớn từng trận đã dần dần trở nên dễ chịu, ngoài hơi nóng bao phủ toàn thân còn có mùi thơm của thảo dược bay vào mũi, đem cảm xúc bó buộc của nàng từng giọt từng giọt tan chảy

Nàng khoan khoái thở nhẹ một tiếng, cảm giác thư giãn làm cho nàng giống như trôi trên mây, trong đầu trở nên mơ màng .

Cẩn thận lau rửa khắp thân thể mềm mại của Mộc Hi Nhi, bàn tay Lăng Vũ Dương vuốt ve từng chỗ hắn dùng miệng để lại vết đỏ, đến khi nước ấm làm cơ thể một mồi của nàng thư giãn, hắn mới ôm chặt lấy nàng thân thể ấm áp xinh đẹp bất động ngâm ở trong làn nước ấm.

Mộc Hi Nhi lại thoải mái hít vào một hơi, rúc vào trong lòng Lăng Vũ Dương, một chút cũng không ý thức được nguy hiểm mà thả lỏng tinh thần và thể xác, một lúc lâu sau, nàng thậm chí còn bắt đầu thấy buồn ngủ.

Lăng Vũ Dương cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của người đang ở trong lòng mình, đáy mắt lóe lên sự ngon lửa thêm khát cháy bỏng.

Nàng thật đúng là vừa mơ hồ vừa đơn giản a! Toàn thân không có động tĩnh gì ngồi trên đùi nam nhân toàn thân cũng trần trụi, nàng thế nhưng có thể không có cảm giác gì mà rơi vào cơn buồn ngủ, chẳng lẽ nàng không hề nhận thấy đỉnh dục vọng nam tính đang cố nén nhịn ở giữa bụng nàng sao? Hay là nàng nghĩ cái kia chỉ là một cái rễ cây lùm xùm?

Xem ra hắn nên làm cho nàng biết rõ nàng đang rơi vào tình cảnh "chết người" mới đúng!

Suy nghĩ xong, Lăng Vũ Dương không e dè đưa tay nâng đầu Mộc Hi Nhi đang chôn ở giữa ngực mình, áp môi mình lên hôn nàng thật mạnh.

"Ưm.....", nàng rên một tiếng, không phản kháng mà hé ra môi đỏ mọng, nhận lấy đầu lưỡi của hắn, chìm đắm vào bên trong nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

Trong giây lát, nàng cảm giác một bàn tay khác của hắn đang vuốt ve lên xuống trên chốc tằm lưng trắng mịn của mình, mà mỗi lần trượt đều tiến tới cái mộng xinh xắn, như muốn gọi lên cảm giác của nàng.

"A....", nàng rên lên trong miệng hắn, từng đợt tê dại như gió xuân thổi làm cho phía dưới bụng nàng run lên.

Lăng Vũ Dương dời tay về phía chân mềm mại của nàng, từ chỗ đầu gối đi thẳng lên đùi, không có ý tốt mà trên chốc nàng

"A.....", Mộc Hi Nhi đột nhiên kinh ngạc bật lên một tiếng, thỉnh thoảng bị tay hắn mạnh bạo chen vào bên trong đóa hoa dưới bụng nàng.

"Không Không muốn...", nàng hơi vắn vẹo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nửa như chống cự lại nửa như muốn tiếp nhận mà rên rỉ.

"Sao lại không muốn?", Lăng Vũ Dương ti mi hôn cái cổ mảnh khảnh của nàng, hơi thở còn nóng hơn làn nước ấm xung quanh hai người.

"A...", Mộc Hi Nhi thở hổn hển, đầu ngửa ra sau, hai chân nhỏ ở bên đùi Lăng Vũ Dương không tự giác mà bắt đầu cọ xát hần.....

Bàn tay to nhe nhằng vuốt ve đóa hoa giữa hai chân của Mộc Hi Nhi, phút chốc ngón tay giữa thấm ướt chất lỏng tiết ra từ trong cơ thể nàng tiếp tục đâm sâu vào bên trong nơi kín đáo, kéo ra đưa vào, ma sát lên

"A A", phía dưới bụng nàng nổi lên từng trận tê dại cùng hơi nóng làm người ta khó nhịn, "Nóng Nóng quá".

Lăng Vũ Dương hạ môi xuống, nóng bỏng in lên đầu- vú của nàng, đầu lưỡi đảo quanh nụ hoa đứng thẳng ở trên bầu vú kia, mà ngón tay ra vào ở trong cơ thể nàng rồi còn thêm một ngón nữa, liên tục va chạm vào nàng, mặt khác, ngón tay cái của hần xoa nắn lên chỗ mềm mại ẩm ướt sung phồng...

"Không Nhị thiếu gia Ta nóng quá nha A", thân thể mềm mại của nàng co rút lại, môi rên rỉ ra tiếng.

Cảm giác được thân thể của nàng dần dần co rút lại, đầu lưỡi hần càng thêm dùng sức mà mút nụ hoa đỏ bồng trên vú của nàng, mà ngón tay ở bên trong nàng cũng tăng nhanh tốc độ ra vào, qua lại trên chọc kích thích nàng

"A" dưới thân nổi lên một trận co rút nhanh, co rút, từng trận cao trào nóng bỏng vọt ra từ trong cơ thể Mộc Hi Nhi, làm toàn thân nàng run rẩy, rung động không ngừng, trong miệng gào thét lộ ra khoái cảm

Lăng Vũ Dương ôm chặt thân mình mềm nhũn run run của Mộc Hi Nhi, cũng đem chất lỏng dính ướt đầu ngón tay rút ra khỏi nàng, rồi lại đem bàn tay đang ôm lấy cái mông xinh xắn của nàng hướng xuống nam tính cứng rắn dưới bụng mình mà nâng nhẹ lên.

"Á", Mộc Hi Nhi mở đôi mắt mờ nhạt ra, ngượng ngùng nhìn vào trong ánh mắt nóng bỏng đầy ham muốn của hần, bối rối nói nhỏ, "Nhị Nhị thiếu gia.....". Cái Cái vật cứng ở giữa bụng kia, chính là đêm qua

Lăng Vũ Dương nắm bàn tay nhỏ khẽ run của nàng đặt lên ngực mình, giọng khàn khàn chỉ thị nói: "Sờ ta"

Tay nhỏ bé của Mộc Hi Nhi không dám lộn xộn, mắt mờ màng nhìn hần, hiện ra biểu tình mờ mịt không biết làm sao.

"Giống như ta sờ nàng, nàng đến sờ ta , hôn ta. Mau", hần nắm một cái tay nhỏ của nàng nhẹ nhàng đặt lên trước ngực của mình.

Cuối cùng Mộc Hi Nhi đành ngượng ngùng nhắm mắt lại, nhưng đôi tay nhỏ bé có ý thức di chuyển lên. Mà khi bàn tay to của Lăng Vũ Dương đem đầu nàng áp lên ngực hần, nàng cũng không tự chủ mà vờn cái lưỡi nhỏ ra, nhẹ nhàng mà lướt lên da thịt trước ngực hần....

"A", hần lập tức hít sâu một hơi, khoái cảm tê dại làm hần thúc giục nói: "Tiếp tục, đừng ngừng"

Mộc Hi Nhi ngạc nhiên nhìn hần phút chốc bật người lên, không thể tin nổi hần chỉ vì đụng chạm rất nhẹ của mình mà sinh ra phản ứng lớn như thế.

Phản ứng của hần mê hoặc nàng, cũng kích lệ nàng.

Mộc Hi Nhi vờn cái lưỡi nhỏ ra, nghe lời khẽ liếm phần da thịt săn chắc trước ngực hần, trong đầu hiện lên hình ảnh hần lúc này cũng làm như thế với nàng, thế là nàng mạnh dạn ngậm chặt núm vú nhỏ màu râm nắng của hần.

Lăng Vũ Dương vì động tác chơi đùa ngây ngô của nàng, nén xuống âm thanh rên rỉ phát ra từ trong cổ họng, trước ngực vì đột nhiên khó thở mà cô hít lấy không khí, rồi mới tiếp tục chậm rãi thở ra.

Mộc Hi Nhi nhớ lại động tác lúc trước hần làm với nàng, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu chậm rãi mút liếm đầu – vú màu nâu của hần, còn tay thì ôm lấy người hần, động tác chưa thuần thục vuốt ve chơi đùa hần.

“Ô! Hi Nhi.....”, từ trong miệng phát ra tiếng thở gấp, động tác kêu gọi của nàng làm hần phản ứng mãnh liệt.

Rồi khi tay nàng vuốt ve chơi đùa ở bụng hần, trong lúc vô tình đụng tới dục vọng đứng thẳng dĩ nhiên là ngẩng cao kia của hần, nàng dừng tay lại ngay

Trời ! Rất nóng

Mộc Hi Nhi không thể ngăn được sự tò mò trong lòng, cái miệng nhỏ nhắn tạm thời rời đi ngực hần, cup mắt lại, cẩn thận nhìn xuống làn nước trong suốt –

Trong nháy mắt, nàng ngây ra như phỗng (tượng bằng đất) mắt mờ lớn tròn xoe, ngay cả cái miệng nhỏ cũng vì kinh ngạc mà hơi hé ra.

Này Đây là cái “hung khí” khiến nàng thống khổ đêm qua sao?

Cũng khó trách, bởi vì nó thật sự lớn Rất lớn

“Đừng sợ, Hi Nhi”, Lăng Vũ Dương bị phản ứng của nàng làm cho tức cười, bàn tay to bắt lấy tay nhỏ bé của nàng giữ chặt ở bụng hân, rất nhanh làm nàng cảm lấy cái phần sưng phồng đang dâng trào kia của chính mình, hướng dẫn cho tay nàng trượt lên xuống.

Mộc Hi Nhi nhin không được tò mò nghe theo hân mà vuốt ve cái “của quý” kia, mặt khác không không hiểu sao trong đầu vẫn hiện lên đủ loại thắc mắc mà không có đáp án.

Cuối cùng, mắt nàng lộ ra vẻ hoang mang, nhìn nam nhân trước mặt đang nhắm mắt “hưởng thụ” mà khẽ rên lên.

“Nhị thiếu gia, người sao lại muốn lấy tay ta chà xát cái phần này của người A, cái phần này”, cái phần này là cái gì vậy?

Lăng Vũ Dương đang bị từng cơn khoái cảm tê dại tấn công, nghe vậy bất giác mắt mở hờ nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Hi Nhi vừa mê hoặc lại vừa ngượng ngịu.

“Bởi vì thế này thực thoải mái a!”, hân thẳng thắn đáp. “Đừng dừng lại”. Hân nhắc nhở như muốn nàng nhanh tay lên.

Cái gì? Là sao?

Tay nhỏ bé của nàng theo phản xạ nghe mệnh lệnh của hân lại trượt lên, đôi mắt to tròn vẫn nhìn chòng chọc lửa nóng cổ nén trong nước, trong lòng có rất nhiều thắc mắc, lại không biết nên mở miệng hỏi như thế nào.

“Ồ! Hi Nhi, nàng khiến ta thật thoải mái”, Lăng Vũ Dương thờ hân hân khen. Không ngờ tới cái tay nhỏ bé không kinh nghiệm như vậy, thế nhưng có thể khiến hân có được khoái cảm mất hồn như thế. Như vậy nếu để nàng

Lăng Vũ Dương kéo tay nàng rút khỏi thân thể của mình, lùi người lại, ngồi ở bên cạnh ao, một tay còn lại thuận thể đem Mộc Hi Nhi đưa vào giữa hai chân hân, làm cho nam tính cổ nén lộ trên mặt nước hiện ra ở trước mắt của nàng.

“Đến đây, Hi Nhi, ngâm lấy nó”, bàn tay to của hân để ở sau đầu của nàng, hướng đến nam tính của chính mình mà áp lên.

Khi phản dục vọng nam tính vừa nóng vừa lớn kia để ở bên miệng nàng, Mộc Hi Nhi mới từ chỗ ngây ngốc mà kinh ngạc kêu lên.

“A A”, không ngờ khi nàng mới hé môi, ngược lại là cơ hội tốt cho hân.

Lăng Vũ Dương thừa dịp nàng ngạc nhiên há mồm kêu lên, thuận thể đem phần thân thể của mình chui vào trong miệng của nàng.

”Hi Nhi ngoan, ngâm chặt, nhưng đừng có cắn nó”, hân ép đằng sau đầu của nàng lại, hướng dẫn môi nàng ngâm vào nhả ra dục vọng nóng bỏng của hân.

“A....”, chỉ một thoáng, một cơn khoái cảm mất hồn tuyệt đỉnh len vào toàn thân trên dưới của Lăng Vũ Dương, làm hân sung sướng gầm nhẹ.

Mộc Hi Nhi bị kinh hãi bởi cái kia của hân vừa nóng lại vừa phồng lên thật lớn, “Ồ”, nàng bị hân kiềm chế không thể tránh né, bên trong môi phun ra nuốt vào thật khó khăn khổ sở. Mà hân cũng liên tiếp phát ra tiếng rên rỉ hải lòng.

Lửa nóng của hân làm cản mà ra vào ở trong miệng nàng, cái loại khoái cảm ấm áp nóng bỏng này làm cho hân cơ hồ không thể dừng lại được, nhưng là tiếng nước nồ liên tục của Hi Nhi, khiến trong lòng hân không nở.

Không nghĩ tới ngoài nơi mềm mại của nàng đặc biệt nhỏ ra, ngay cả cái miệng cũng nhỏ như vậy!

“Đến đây, Hi Nhi”, cuối cùng Lăng Vũ Dương cũng rút ra khỏi miệng nàng, đưa tay ra, đem thân thể mềm mại của nàng ngâm từ trong nước ôm lấy, đặt nàng trên tảng đá bằng phẳng ở bên cạnh ao, hân cũng cúi người xuống theo.

Hân cúi đầu bắt lấy bầu vú trắng muốt ửng đỏ của nàng, đầu lưỡi treu chọc đầu- vú đứng thẳng cứng rắn này, lúc thì mút, lúc lại nhấm nháp

“A”, Mộc Hi Nhi bị hân giữ chặt mà làm một mạch, cảm giác đầu lưỡi của hân tựa như ngọn lửa thiêu cháy nàng, làm cho nàng không thể kháng nghị mà toàn thân mềm nhũn lại nóng lên.

Hân mút đầu- vú đỏ bồng lại cứng rắn của nàng, có cảm giác của nàng ngọt ngào, hương thơm bay vào bên trong mũi làm miệng hân yêu thích không thôi. Hân men theo đường cong mềm mịn của thân thể nàng mà liếm mút, cho đến khi đầu lưỡi của hân không e dè đi vào bụng nàng....

“Không”, nàng đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng thốt lên tiếng rên kháng nghị.

Lăng Vũ Dương làm như mất diếc tai lờ, bàn tay to dùng sức đẩy bung hai chân Mộc Hi Nhi ra, miệng nóng bỏng lập tức ngâm lấy mềm mại ngọt như mật hoa của nàng, cùng sử dụng hai đầu ngón tay vén đóa hoa của nàng ra, ánh mắt sáng rực nhìn kỹ nhụy hoa dần dần đỏ ửng.

“A A.....”, kinh hãi hét lên cùng với thân thể đột nhiên trở nên buộc chặt, nhưng lập tức thay thế bằng tiếng rên rỉ mất hồn cùng thân thể run rẩy .

Lăng Vũ Dương liếm lấy nhụy hoa của nàng, nhìn từ bên trong tiết ra chất lỏng dính ướt, nhin không được vờn ngón trở thuận theo dịch trơn, thử đâm vào qua lại bên trong nàng, đùa nghịch quấy động.

“A....”, mạnh mẽ đánh sâu vào làm cho Mộc Hi Nhi không kịp được rên rỉ liên tục, cảm giác xa lạ trống rỗng xâm nhập vào nàng, mà nàng cũng không biết vì sao lại có cảm giác như vậy.

“Nhi..... Nhi thiếu gia.....”, nàng yếu ớt rên rỉ, tiếng nói hấp dẫn mê hoặc lại không biết phải tự cầu xin.

Lăng Vũ Dương rút cuộc kìm nén không được, hấn nắm chặt tay cái nhu cầu sắp bùng nổ này. Lần tới đi! Lần tới mới từ từ dạy dỗ nàng đi, giờ việc làm quan trọng nhất chính là mau tiến vào trong cơ thể nàng.

Hắn trở mình đứng dậy, nâng hai chân Mộc Hi Nhi lên gấp lại hướng trước ngực nàng ép xuống, cũng lập tức đưa vật dè nén thô to của hắn đâm mạnh vào bên trong nàng –

“A.....”, to lớn mạnh mẽ đánh sâu vào làm cho Mộc Nhi sợ hãi kêu một tiếng, cho dù không còn là xử nữ nữa, nhưng hắn rất lớn vẫn làm cho nàng cảm thấy đau đớn, nhưng đau đớn kia so với tối hôm qua đã ít hơn không đáng kể.

Lăng Vũ Dương bắt đầu rút ra đâm vào qua lại bên trong nàng, loại khoái cảm bị mềm mại chặt chẽ này bao bọc lấy, làm phần thân thể của hắn ma sát bên trong nàng cũng không thể ngăn nổi chính mình cất tiếng rên rỉ, mồ hôi rơi xuống ở trên thân thể của nàng.

“A..... A.....”, thân thể được yêu thương quá nhiều làm cho nàng vui sướng, khiến nàng cơ hồ quên mất đau đớn trước đó. “Đừng...Đừng như vậy..... Nhanh như vậy.....”, mặt khác nàng cũng cảm giác được tảng đá dưới lưng vì động tác tiến lên va chạm nàng của hắn, làm cho nàng khó nhịn ra tiếng kháng nghị.

“Chịu không nổi?”, vẻ mặt Lăng Vũ Dương sung sướng, khê hỏi, cũng không cảm thấy mình làm quá nhanh.

“Không... Cái lưng Cái lưng của ta....”,Mộc Hi Nhi bị hắn ép tới mức không thở nổi, hơn nữa cứng rắn dưới lưng, thế là nàng cố gắng thở khó nhọc biểu đạt ý muốn của bản thân, lại rõ ràng là câu nói không đưa hết ý.

May mà Lăng Vũ Dương nghe được câu chữ xuôi tai đã hiểu ý tứ của nàng, hắn lập tức tự trách mình gấp gáp, nhưng lại quên bên cạnh ao là tảng đá cứng rắn thực dễ dàng làm cho da nàng bị thương.

Hắn nhanh chóng quyết định dừng lại, cũng từ trong cơ thể nàng rút ra, cẩn thận ôm lấy thân thể nàng, lại di chuyển trong ao, rồi hắn mới tựa vào vách tường, đôi bàn tay to thoải mái giữ eo nhỏ của nàng cũng đem nàng nâng lên, làm hai chân nàng vòng lấy thắt lưng của hắn, mà hắn vẫn là dùng sức chờ đem vật trắng kiện cứng rắn to lớn hướng bên trong nơi nữ tính của nàng mà xuyên vào.

“A.....”, tư thế lạ lẫm, làm mười ngón tay Mộc Hi Nhi vì kinh sợ mà gắt gao bám lấy vai hắn.

Da thịt mềm mại của nàng bao bọc to lớn của hắn, phần da thịt vì bị mở ra mà vài lần phản kháng co rút lại, mà tư thế ái ân của hai người lúc này khiến cứng rắn to lớn của hắn càng ấn sâu thêm trong cơ thể nàng.

Lăng Vũ Dương bắt đầu hướng lên trên mà va chạm.....

“A.....”, Mộc Hi Nhi kêu rên, động tác thân mật lại sâu sắc mạnh mẽ dâng trào không chế tâm trí của nàng.

Đi theo động tác giao hoan của hai người, một đôi bầu vú trước ngực nàng vì hắn mãnh liệt mà nhảy lên hạ xuống, cảnh đẹp mê hồn này làm cho hắn không không chút do dự há miệng cắn nụ hoa đang nhảy lên kia, tận tình mút hương vị ngọt ngào của riêng nàng, đồng thời hông hắn vẫn không ngừng ra vào.

“A.....”, Lăng Vũ Dương nhiệt tình ra sức làm càn, làm cho Mộc Hi Nhi mới lần đầu trải nghiệm chỉ có thể bất lực rên rỉ ở trong lòng hắn, không phản kháng mặc hắn trêu chọc cùng rung động ra vào.

Mồ hôi tứa ra rơi vào trong nước ao, xen vào bên trong là tiếng thở dốc vang lên mạnh mẽ.

Bàn tay to của Lăng Vũ Dương nắm giữ vòng eo mảnh khảnh của nàng, không ngừng dùng sức khống chế thân thể của nàng cẩn thận hướng phía dưới bụng mình đưa vào bên trong.....

Rất nhanh, Mộc Hi Nhi làm như quá sức không chịu nổi bất nhanh lấy Lăng Vũ Dương, toàn thân run rẩy rên la, ở con co rút cuối cùng, lập tức mềm oặt ở trong hắn

Nhưng bàn tay to đặt ở trên vòng eo nàng do chưa phát động hết nên cẩn thận nắm giữ thân thể của nàng, cũng làm cho nàng tiếp tục đi theo nhịp điệu ra vào của hắn, lần lượt phun ra nuốt vào dục vọng nam tính nóng bỏng của hắn.

“A.....”, Mộc Hi Nhi chỉ có thể thở nhẹ dựa vào Lăng Vũ Dương, tùy hắn và chạm do chưa dập tắt được dục hỏa.

Dục hỏa càng cháy càng mạnh bạo, Lăng Vũ Dương chưa bao giờ được trải qua cùng với một nữ nhân mà lại có dục vọng bùng cháy vừa nồng đậm lại kích động như vậy.

Hắn không muốn rút khỏi nàng, thậm chí tiến lên giữ lấy nàng càng sâu càng mãnh liệt.....

“A.....”, Mộc Hi Nhi vừa nóng vừa mệt tiếp nhận hắn mãnh liệt chiếm đoạt cùng giữ lấy, có cảm giác trước mắt mọi vật như mờ đi mất hoa lên....

“Không Ta không được..... Nhị thiếu gia.....”, thân thể nhỏ nhắn của nàng tùy cho hấn dùng sức va chạm lay động, lại một lần nữa bị hấn khơi nguồn khoái cảm, mà cái cảm giác này làm nàng không thể không cầu xin tha.

Lăng Vũ Dương dùng môi hôn khuôn mặt nhỏ nhắn khiếp sợ, dịu dàng an ủi, “Đừng sợ, Hi Nhi, cảm giác nó Nhận nó”. Trong khi nói, hấn càng thêm dùng sức va chạm nàng nhanh hơn, đem nàng đến với khoái cảm càng cao càng sâu.

Cuối cùng, nàng tan ra, đạt tới cao trào là lúc, hấn đưa chất lỏng nóng bỏng dâng trào từ nam tính, toàn bộ trút vào chỗ sâu trong cơ thể ấm áp của nàng.

Sau đó, Lăng Vũ Dương lại giúp Mộc Hi Nhi tẩy rửa thân thể, rồi mới giúp nàng lau sạch người, rồi hấn ôm nàng ra khỏi phòng tắm, đem nàng đang mê man, cẩn thận đặt ở trên giường hấn cùng đắp cái chăn lên trên

Hấn vẫn chưa nhận ra, hành động thật cẩn thận của chính mình, ắn chứa thương tiếc cùng trù mến.

Hơn nữa hấn cũng đã quên, hấn chưa từng chủ động hầu hạ qua một nữ nhân nào.

Hấn chỉ nghĩ hấn “tiện thể” giúp nàng một chút mà thôi.

Hấn cho rằng nàng vẫn là thị nữ bên người hấn, cho dù hai người đã quan hệ thân mật thì cũng không có gì thay đổi, nàng chẳng qua là ngoài việc hầu hạ hấn ra, hơn nữa là một công cụ “âm giường” thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng Nô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Lăng Vũ Dương sau khi đem Mộc Hi Nhi "ăn" xong, cho nàng nghỉ ngơi ba ngày, song hấn vẫn chưa báo cho nàng biết, cho nên Mộc Hi Nhi chỉ biết là còn vài ngày nữa, Lăng Vũ Dương sẽ mang nàng rời khỏi Lăng gia trang, không cho phép nàng có ý kiến phản đối gì.

Trong lúc Lăng Vũ Dương muốn nỗ lực để cho nàng nghỉ ngơi ba ngày, ngược lại Mộc Hi Nhi lợi dụng thời gian rảnh rỗi chạy tới làm bạn với Lăng phu nhân, cũng tranh thủ một ít thời gian thay Lăng phu nhân làm chút việc.

Hôm nay buổi trưa, Mộc Hi Nhi bụng cái khay, mang lên bốn món điểm tâm, bước chân vội vã bước vào trong sân nơi Lăng phu nhân ở, không ngờ ở góc quanh vào hành lang của hoa viên lại gặp Tiểu Hồng ác ý đến tìm nàng

Tiểu Hồng chính là tỷ nữ xinh đẹp lúc trước được phái tới hầu hạ Lăng Vũ Dương mà lại bị cự tuyệt.

Tiểu Hồng cười lạnh cản đường Mộc Hi Nhi, khuôn mặt vốn xinh đẹp vì lộ ra căm ghét ác độc mà thất sắc không ít, mà biểu tình của nàng cũng làm cho Mộc Hi Nhi cảm thấy không hiểu nổi.

"Có việc gì sao?", nếu đối phương tựa hồ có ý không tốt, nàng cũng chỉ mang ra khuôn mặt tươi cười, cẩn thận hỏi.

"Úi chà..... Bụng một mâm điểm tâm ngon lành như vậy, là muốn đi nịnh bợ bụng ai nha!". Tiểu Hồng bước về phía trước, nhìn chằm chằm các món điểm tâm trong cái khay của Mộc Hi Nhi, ánh mắt đầy khinh thường hỏi.

"Đây là điểm tâm Tiểu Hi định mang cho phu nhân", Mộc Hi Nhi thành thật trả lời.

"Người làm?", lúc trước nàng biết Mộc Hi Nhi thường giúp chăm lo ba bữa cho phu nhân.

"Đúng vậy, đây là Tiểu Hi làmA!", Mộc Hi Nhi còn chưa nói hết, cái khay trong tay đã bị Tiểu Hồng hất đổ, bốn món điểm tâm mà nàng mới khó nhọc hoàn thành cũng rơi xuống mặt đất hết.

"Người Sao người làm như thế", nàng kinh ngạc ngẩng đầu, trong lòng nghi hoặc không hiểu, cũng cảm thấy đáng tiếc vì bị lãng phí điểm tâm

"Không rõ ư?", Tiểu Hồng tràn đầy ghen tị trợn mắt nhìn Mộc Hi Nhi, "Cũng không giấu lại bản thân người và bọn ta đều là nha đầu hạ nhân xuất thân thấp kém, còn cố tình không biết tự lượng sức mình tưởng bám vào nhị thiếu gia, hừ!", nàng khinh thường nhìn Mộc Hi Nhi, miệng tiếp tục mắng: "Kết quả nhị thiếu gia căn bản là không cần người, người còn không hết hy vọng lúc nào cũng đi đến chỗ phu nhân nịnh bợ lấy lòng, có thể làm cho nhị thiếu gia thay đổi ý định sao? Mộc Hi Nhi, ta xem người đừng có mơ mộng nữa!"

Mộc Hi Nhi khẽ nhếch miệng, bị một chuỗi câu nói dài lưu loát của Tiểu Hồng làm sợ hãi.

"Á....", thật khó khăn, cuối cùng Mộc Hi Nhi bật ra một tiếng kêu từ cổ họng, nhưng trên mặt vẫn cứ ngây ra .

Nàng cũng không phải không hiểu ý bên trong lời nói của Tiểu Hồng, nàng chỉ là không hiểu, làm chút điểm tâm cho phu nhân chính là "lấy lòng" sao? Nàng chưa từng có ý định bỏ phu nhân, vì sao Tiểu Hồng lại nói nàng như thế chứ?

"Sao không nói gì hả?", thấy bộ dáng Mộc Hi Nhi vẫn cứ giả ngốc, Tiểu Hồng tức giận dùng sức đẩy vai nàng, làm cho thân người nhỏ nhắn mềm mại của Mộc Hi Nhi trở tay không kịp cứ thế té ngã tại chỗ trên đất.

"Á....", Mộc Hi Nhi kêu đau một tiếng, theo phản xạ ngửa đầu nhìn về mặt khinh thường không hề biết lỗi lại còn đắc ý, "Dạy cho ngươi một bài học nhỏ, xem ngươi lần tới còn dám giả bộ ngốc không!", Tiểu Hồng phi nhỏ mắng.

"Ta.... Ta không có á!", Mộc Hi Nhi vuốt cổ tay bị đau, vẻ mặt lo lắng vội nói, ánh mắt vô tội đầy vẻ khó tin.

"Còn giả bộ! Thiếu phu nhân rõ ràng đã nói, vì ngươi tìm mọi cách lấy lòng nhị thiếu gia, mới có thể được nhị thiếu gia thu làm thị nữ bên người". Tiểu Hồng cảm tức bất bình nói. Khó trách nhị thiếu gia không cần nàng hầu hạ , thì ra là vì Mộc Hi Nhi đã sớm ra tay trước! Nếu không có thiếu phu nhân nói ra sự tình, nàng còn tưởng mình không có điều kiện tốt, mới không chiếm được ưu ái của nhị thiếu gia!

Mộc Hi Nhi mở to mắt, không cãi lại câu nào.

Tiểu Hồng nhìn nàng yên lặng, cho rằng nàng đã chấp nhận sự thật, trong lòng nổi lên bất bình.

"Cũng không cần nhắc sức mình trước liên mơ tưởng hảo huyền! Nhìn bộ dáng xấu xí này của ngươi xem, nam nhân nào sẽ yêu thích ngươi á! Ngươi đừng có nghĩ nhị thiếu gia thu ngươi làm thị nữ bên người chính là thích ngươi, ngươi có nghĩ qua chưa, giả như nhị thiếu gia thích ngươi, đã sớm vâng lời phu nhân đem ngươi rước vào cửa! Nhị thiếu gia thu ngươi làm thị nữ bên người, hoàn toàn là vì không muốn làm phu nhân mất vui, ngươi hiểu không!". Tiểu Hồng cười nhạo nói, ánh mắt khinh thường đặt ở trên khuôn mặt không tính là xinh đẹp của Mộc Hi Nhi.

"Xin khuyên ngươi một câu nữa, nếu nhị thiếu gia thật sự muốn ngươi lên giường hắn, kia cũng chỉ là nhất thời nông nổi, ngươi đừng nghĩ đến người ta thật sự coi trọng ngươi". Tiểu Hồng lại phi nhỏ nói, tiếp theo liền giống như đem lòng đầy oán giận buồn bực vừa trút hết sạch, vẻ mặt đắc ý lại thoải mái xoay người chạy đi, không hề để ý tới Mộc Hi Nhi vẫn ngồi dưới đất.

Đến lúc bóng dáng Tiểu Hồng hoàn toàn biến mất không thấy nữa, người ngồi yên trên mặt đất mới có động đậy.

Mộc Hi Nhi từ tư thế ngồi sửa thành quỳ, cúi đầu đem điểm tâm đồ trên bụi đất nhặt lên, đặt ở trong khay.

Không bao lâu, điểm tâm được tìm kiếm đặt lên khay càng ngày càng nhiều, thì những "giọt nước mưa" không tên cũng rào rào rơi xuống....

Thân hình nhỏ bé bò úp sấp cuối cùng cũng đem toàn bộ điểm tâm nhặt xong xuôi, đầu cúi xuống giờ ngẩng lên.

Nhưng mà điều khiến người ta kinh hãi nói không nên lời là, Mộc Hi Nhi vốn trên mặt luôn tươi cười giờ đã biến mất không còn, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của nàng lại treo hai hàng nước mắt, đáy mắt tròn rưng rưng những giọt nước mắt trong suốt rõ ràng có thể thấy được nỗi bi thương

Đột nhiên, nước mắt ràn rụa rất nhanh biến mất, Mộc Hi Nhi gơ hai tay lên, quệt trên mặt mình vài cái, môi nở nụ cười vừa nhìn cũng biết là miễn cưỡng, cái miệng nhỏ đáng thương theo sau hành động của nàng mà thót lên.

"Không sao, không sao; Không có việc gì, không có việc gì", nàng thì thầm nói nhỏ, như tự mình thôi miên

Không bao lâu làm như tâm lý đã chấn chỉnh xong Mộc Hi Nhi đứng dậy, hướng con đường mà đi, bộ mặt bình thản thể hiện chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Đợi cho bóng dáng Mộc Hi Nhi khuất xa, một bóng người cao to đứng ở phía sau đi ra, ánh mắt nhìn chằm chằm theo bóng dáng nhỏ xinh, đáy mắt suy nghĩ sâu xa thân sắc mê hoặc.

"Ngốc quá". Thật lâu sau, môi mỏng cười nhẹ nhàng nhả ra một câu, đáy mắt chuyển sang vẻ kiên quyết không để gì phát hiện ra một chút dịu dàng.

Ban đêm , Lăng Vũ Dương giống như mấy đêm trước, ôm chặt Mộc Hi Nhi lòng tràn đầy sợ hãi không tình nguyện trên giường ngủ.

Hắn đem thân thể mềm mại nhỏ xinh của nàng coi bỏ chỉ còn lại duy nhất áo lót cùng quần lót, rồi mới ôm chặt nàng vào trong ngực.

"Nàng chiều hôm nay chạy đi đâu?", Lăng Vũ Dương khẽ vuốt lưng nàng, cất lên giọng nói trầm nhẹ nhàng như dụ dỗ.

Mộc Hi Nhi đầu tiên là sửng sốt, trí nhớ về buổi chiều ở chỗ quanh vào hành lang bị Tiểu Hồng đẩy ngã cùng thóa mạ hiện lên, làm cho người nàng hơi cứng đờ, sau một lúc lâu mới nói được ra tiếng.

"Ta đến phòng bếp, nhị thiếu gia", nàng trả lời nho nhỏ.

"Không phải ta đã dặn nàng, nàng chỉ cần để ý hầu hạ ta ở đây thôi, chuyện dư thừa này cũng không cho phép làm tiếp. Nàng đã quên rồi sao?"

"Ta không quên", Mộc Hi Nhi nghe vậy trong lòng hoảng hốt, theo phản xạ mà cãi lại,

"Chỉ là". Nàng không biết chính mình nên giải thích suy nghĩ trong lòng như thế nào, cũng sợ hẳn sẽ giống như những người khác xuyên tạc dụng ý chân chính của nàng

"Chỉ là cái gì?", Lăng Vũ Dương mỉm cười tra hỏi, muốn nghe tiếp câu.

Mộc Hi Nhi yên lặng một lát, rồi mới quyết định buông ra lời nói dối nhỏ, "Ta chỉ là rất nhàm chán, cho nên chạy đến phòng bếp trợ giúp", ánh mắt chớp liên hồi.

"Hả?", hẳn nhũn mày, nhìn cặp mắt tròn kia của nàng tiết lộ bí mật.

Cô gái nhỏ này căn bản là không biết nói dối. Nàng thực nghĩ hẳn bị lừa dễ như vậy sao?

Mộc Hi Nhi thấp thỏm không yên chờ thật lâu cũng không thấy Lăng Vũ Dương nói gì mình, không nhịn được giấu đầu hờ đuôi nói: "Thật mà, ta không có lừa người".

Lăng Vũ Dương vui thích nhìn nàng một hồi lâu, mới co cánh tay lại làm cho đầu nàng gối lên trước ngực mình, còn lại cầm khế tựa vào trên cái đầu ngay ngắn của nàng, chớp mũi ngửi thấy mùi thơm thoang thoang từ trên người nàng phát ra, đối với lời nói cam đoan của nàng không có đáp lại gì.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong yên tĩnh không tiếng động.

Tuy nói mấy ngày nay, mỗi đêm Lăng Vũ Dương đều muốn ôm nàng vào trong ngực mà ngủ, nhưng là Mộc Hi Nhi vẫn cảm thấy thực không được tự nhiên cùng sợ hãi. Nàng thân thể bất an cùng cứng nhắc, trong lòng thật sự không rõ hẳn vì sao phải làm thế.

"Đừng nghĩ nữa vô ích, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai sáng sớm chúng ta sẽ rời đi". Hắn đột nhiên nói nhỏ ở trên đầu nàng.

"Gì ạ!" Mộc Hi Nhi kinh ngạc kêu nhẹ một tiếng, vốn có chút nghĩ ngợi mắt bỗng dừng trợn to.

"Ngoan ngoan nhắm mắt lại ngủ đi", tựa như mặc kệ biểu tình của nàng, Lăng Vũ Dương lại ở trên đỉnh đầu của nàng ra lệnh.

Ồ, hẳn làm sao biết nàng mở to mắt chứ?

Mộc Hi Nhi trong lòng sợ hãi, lập tức nghe lời nhắm mắt lại, không dám để hắn lại nói thêm nữa.

Sau đó, Lăng Vũ Dương cũng không mở miệng, hai người không có xảy ra việc gì, một đêm ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, Lăng Vũ Dương liền mang Mộc Hi Nhi đi, hai người cưỡi chung một con ngựa rời khỏi Lăng gia trang. Nhờ Lăng Vũ Dương thuần thục không hề, chưa tới nửa ngày, bọn họ đã rời xa ranh giới bên trong Lăng huyện, hướng về mục đích phía trước mà đi.

Hôm nay, hai người cưỡi chung con ngựa đi đường vòng qua đồi núi yên tĩnh, vào trong thành Tuyên Châu. Đây là một huyện phủ náo nhiệt vô cùng, có rất nhiều người thợ giỏi chọn ở lại đây, cho nên nó cũng là một địa phương hưng thịnh trong việc chế ra các sản phẩm chén ngọc lộ sứ men xanh ngoại quốc.

"Đường phố náo nhiệt quá nha!", Mộc Hi Nhi ngồi ở trước người Lăng Vũ Dương, đối với cảnh tượng vui vẻ náo nhiệt lui tới âm ỉ khác lạ này mắt nhìn xem mãi không ngừng.

Lăng Vũ Dương cẩn thận không chế dây cương trên tay, làm cho tuần mã to khỏe dưới háng chậm rãi đi xuyên qua đám người đến ngã tư đường, đích đến là gian phố đẹp đẽ kia nằm ở cách đó không xa, cũng có một dãy khách sạn từ lâu "Thuận Đức" lớn nhất nơi đây.

Hắn ngắm người bé bỏng ở trước, để ý trong tiếng tán thưởng của nàng có ẩn chứa một chút khao khát.

"Chờ đi, ngày mai chúng ta sẽ ra ngoài đi dạo", Lăng Vũ Dương giọng thờ ơ đề nghị. Ban ngày sáng hai người đi, ban đêm tìm nơi ngủ trọ, tuy nói tốc độ không có nhanh chóng, nhưng vẫn là chưa từng dừng lại hay du ngoạn gì cả. Nếu nàng có hứng thú, dừng lại một ngày cũng chẳng có gì đáng ngại, cũng thuận tiện mua cho nàng vài bộ quần áo đẹp.

Riêng điểm này, hẳn không khỏi có chút không vui ngắm quần áo trên người Mộc Hi Nhi không ra nam cũng chẳng ra nữ. Vậy mà nàng còn nói với hắn, nàng vốn là trước khi nàng vào ở Lăng gia trang này, ra ngoài làm việc sẽ là "tiêu chuẩn" như vậy.....

"Ngày mai chúng ta có thể đi dạo ư?", Mộc Hi Nhi sau khi nghe hắn nói, không kìm được hỏi lại, trong ánh mắt tràn đầy lấp lánh.

"Ừm", khỏe miệng Lăng Vũ Dương nhếch lên, cười nàng không nên được cảm xúc hưng phấn mà mặt mày sáng lên, "Đêm nay đi ngủ sớm chút, ngày mai mới có thể có sức đi dạo, được không?", tiếng nói nhẹ nhàng toát ra một chút thần nhiên triu miên.

"Thật tuyệt vời!", Mộc Hi Nhi nhất thời quên phép tắc mà lộ ra vui vẻ, tay nhỏ bé kéo trước ngực áo Lăng Vũ Dương. "Nhị thiếu gia, người thật tốt!"

"Ừmmm.....", bỗng dừng, hẳn kéo dài giọng, ánh mắt hơi kì dị

"A! Thực xin lỗi", cái lưỡi liến thoắng, "Ta lại sai rồi. Chủ nhân, lần sau sẽ không đâu". Từ lúc rời khỏi Lăng huyện, Lăng Vũ Dương liền bắt nàng chỉ có

thể gọi hắn bằng tên hoặc kêu hắn một tiếng chủ nhân, nhưng là nhất thời không ngờ, giờ phút này nàng sẽ phạm phải lỗi, mà làm hắn xem thường.

"Chúng ta đến rồi". Lăng Vũ Dương lại liếc mắt nhìn nàng một cái, bỏ xuống một câu rồi xuống ngựa trước, tiếp theo lập tức đem Mộc Hi Nhi ôm xuống.

Hắn đem dây cương cho gã coi cửa khách sạn, sau khi dặn dò xong mới mang Mộc Hi Nhi bước vào khách sạn, trực tiếp đi đến một bên quầy.

"Người là chương quầy?", Lăng Vũ Dương nhìn nam tử trung niên vẻ mặt khôn khéo giới thiệu trong quầy kia.

"Đúng vậy, ta là chương quầy Trịnh Minh Phát", nam tử trung niên chấp tay hành lễ. "Ngài có gì chỉ giáo sao?", nhìn vị nam tử trẻ tuổi trước mắt này toát ra khí thế khiếp người, theo kinh nghiệm của hắn, người này quả không bình thường.

Lăng Vũ Dương cười nhẹ, bàn tay lỏi từ trong người ra một miếng lệnh bài giống như kim loại mà không phải kim loại, sắt cũng không phải sắt đưa cho Trịnh Minh Phát.

Trịnh Minh Phát tiếp nhận lệnh bài, sau khi cẩn thận nhìn lên thần sắc lập tức thay đổi. Hắn trả lệnh bài cho Lăng Vũ Dương, vẻ ngoài hết sức kính cẩn,

"Lăng gia, thứ cho tiểu nhân có mắt như mù, thỉnh ngài thứ lỗi. Lăng gia đại giá quang lâm, không biết có gì phân phó?", hắn thật cẩn thận, lời nói cẩn thận lại tôn kính hỏi.

Nhớ ra trên người các tứ đại tổng quản đều có một miếng lệnh bài được chế tạo từ chất liệu đặc thù để chứng minh cho thân phận, Trịnh Minh Phát lại giật mình như thế là vì khách sạn "Thuận Đức" thuộc về quyền cai quản của Phong tổng quản phụ trách khu vực đông nam, hắn chưa từng gặp qua vị chuyên phụ trách khu vực tây nam Lăng Vũ Dương Lăng tổng quản này.

"Đừng lo lắng, Trịnh chương quầy, ta chỉ là có việc đi ngang qua nơi đây, muốn dừng lại hai ngày, phiền đến Trịnh chương quầy giúp chúng ta an bài một gian phòng yên tĩnh đi", Lăng Vũ Dương cười nhẹ.

Trịnh Minh Phát lập tức gật đầu, "Được, Lăng gia, ta lập tức giúp ngài an bài". Hắn đột nhiên có chút chần chờ nhìn về phía vóc dáng nho nhỏ xinh xắn bên cạnh Lăng Vũ Dương kia, chính là nữ oa cải nam trang Mộc Hi Nhi, "Vậy, vị tiểu cô nương này"

"Nàng có thể cùng ta ở chung phòng", Lăng Vũ Dương cướp lời gã, "Mặt khác, lát nữa khi đem đồ ăn đưa tới trong phòng, chúng ta sẽ không dùng bữa ở ngoài". Hắn tiếp tục phân phó nói.

Nghe hắn nói như thế, Trịnh Minh Phát nào dám tiếp tục hỏi nhiều, gật đầu răm rắp, cũng nhanh chóng đưa hai người họ về phòng mình.

Buổi sáng hôm sau, Mộc Hi Nhi hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn, theo Lăng Vũ Dương rời khách sạn ra đường đi dạo.

Cuộc đời Mộc Hi Nhi đây là lần đầu trong lòng không hề lo âu mà đi dạo phố, trong lòng không cần lúc nào cũng lo lắng đến vấn đề cơm ăn áo mặc, cũng không phải quan tâm đến phụ thân ốm đau trên giường. Mặt khác, trên ngã tư đường rộng lớn, người đi đường lữ khách lui tới, tấp nập ồn ào, cảnh tượng xa hoa phồn vinh càng làm cho nàng nhìn không rời mắt.

Nàng chưa bao giờ từng thấy qua cảnh náo nhiệt giàu có và đông đúc như thế, đôi mắt tròn quay phải trái ngấm, ngạc nhiên nhìn đám người cùng sự vật từ nam đến bắc, ngốc nghếch không phát hiện xung quanh mình mọi người tò mò đối với việc nàng ở cạnh Lăng Vũ Dương, mắt nhìn hâm mộ, cùng ở trong đám người qua lại không ngừng, nếu không có Lăng Vũ Dương nắm chặt tay nàng, nàng đã sớm bị đám người cuốn đi lạc nơi nào không biết.

Dung mạo đẹp cùng với vẻ tươi cười hòa nhã, làm cho Lăng Vũ Dương một thân áo trắng có vẻ nhã nhặn phóng khoáng. Mà ở phía nam này, hắn thân người đã cao to càng có vẻ là hạc trong bầy gà, vô cùng khiến người ta chú ý. Cho dù hắn có mang bộ dáng ưu nhân bửu bối, cũng không dễ dàng khiến người ta làm mất ấn tượng đầu tiên với hắn.

Mà Mộc Hi Nhi căn bản là không có phát hiện, vì thích thú nàng đã sớm quên chính mình tay còn nằm ở trong tay người ta, nàng hết nhìn đông rồi nhìn tây xem các vật làm nàng cảm thấy hứng thú, mới không rảnh đi chú ý ánh mắt kì lạ của người khác nhìn vào trên người bọn họ.

Sau khi rời khỏi Lăng gia trang, ban ngày nàng ngoan ngoãn theo Lăng Vũ Dương ngồi cười ở trên lưng ngựa, ban đêm tìm khách điểm ngủ trọ, chỉ có đi cho dù nhìn thấy chuyện hay vật gì thú vị ngạc nhiên, nàng cũng không dám nói với Lăng Vũ Dương, tự bảo mình đừng có mang hi vọng. Dù sao một hạ nhân thì sao có thể có ý kiến gì!

Cho nên hôm qua Lăng Vũ Dương chủ động nói muốn ra đường đi dạo, nàng thực không thể tin được lỗi tai mình. Bất quá nàng sẽ không ngốc đến độ nghi ngờ nói ra cái gì đó, mà làm cho Lăng Vũ Dương bỏ đi ý nghĩ này trong đầu.

Nàng sẽ không dễ dàng phá hỏng vận may thật vất vả mới có đâu!

Mắt tròn xoe nhìn xung quanh đột nhiên bị một chút màu sắc bên đường hấp dẫn, thế là Mộc Hi Nhi không chút do dự đi đến cái sạp kia hấp dẫn ánh mắt nàng, Lăng Vũ Dương bất giác nắm chặt cái tay muốn rời đi của nàng

Lăng Vũ Dương cúi nhìn bàn tay mình nắm lấy tay nhỏ bé kia, cho dù tay nàng vì làm việc mà hơi thô ráp, vẫn làm cho hắn cảm thấy thoải mái.

Đôi mắt Lăng Vũ Dương ním cười để mặc nàng kéo tay mình, người cũng di chuyển theo Mộc Hi Nhi đang hưng phấn, trong lòng lại không có nghĩ ra, hắn như thế có phải là quá thoải mái thích cầm tay một nữ nhân đi trên đường chăng?

Nữ nhân đối với hắn mà nói, tựa hồ chưa bao giờ quan trọng đến mức làm cho hắn tổn công đi làm bạn, nếu có, cũng là vì có mục đích thôi.

Cho tới bây giờ, vì chức vụ quan hệ, hắn đến kĩ viện giống như com bữa, mà hắn cũng sẽ không tự cho mình thanh cao mà làm một Liễu Hạ Huệ.

Hắn từ trên người đại ca Lăng Văn Dương cùng với tình huống hiện tại ở Lăng gia trang học được một việc, cho nên hắn cũng không trêu chọc con gái đang hoàng. Vài năm nay làm việc ở trên thương trường, hắn gặp rất nhiều các cách thức nữ nhân có tâm tiếp cận hắn, mà thân phận hắn lại cổ vũ sự hâm mộ này, làm cho hắn phiền lại thêm phiền.

May mà bên người hắn có hai vị trợ thủ đắc lực vô cùng hiểu biết tâm tình của hắn, cũng giúp hắn "loại bỏ" không ít nữ nhân lòng dạ bất lương. Mà nữ nhân được phép gần hắn trong vòng ba thước, ngoài được nụ cười hòa nhã duy nhất từ hắn, đừng nghĩ đụng tới hắn!

Hiện nay hắn thế nhưng có thể thông dong nắm tay nữ nhân đi dạo trên đường, hiện tượng kỳ dị này tựa hồ đáng để hắn suy nghĩ sâu xa một phen ...

"Chủ nhân, người mau nhìn", Mộc Hi Nhi bỗng dừng vui vẻ nói ầm lên, cắt đứt suy nghĩ của Lăng Vũ Dương.

"Cái gì?", ngừng lại suy nghĩ, Lăng Vũ Dương mắt nhìn theo hướng tay Mộc Hi Nhi đến trên những bình sứ sắc sỡ. Tạo hình khéo léo, màu sắc đẹp đẽ, theo ánh mắt hắn nhìn, bình này coi cũng gần như là thượng phẩm.

"Người có xem qua bình hoa đẹp như vậy rồi chưa?", Mộc Hi Nhi căn bản không phân biệt được tốt xấu, nhưng thấy hoa văn trên bình nhiều màu đẹp quá. Dù sao cũng chỉ là cô nương, đối với một vật gì màu sắc phong phú như vậy, đương nhiên sẽ chăm chú nhìn.

"Thích à?! Có muốn không?", Lăng Vũ Dương thờ ơ hỏi. Nàng thích gì hắn cũng sẽ mua cho nàng.

"Không, không", Mộc Hi Nhi mặt lộ ra mỉm cười ngọt ngào, thật cẩn thận cầm trong tay bình sứ để lại chỗ cũ, "Cám ơn chủ nhân, Tiểu Hi không cần gì cả, chỉ là nhìn xem mà thôi"

"Thật sự không cần?", Lăng Vũ Dương nhướn mày. Kỳ lạ, nữ nhân không phải thích nhất là mua một ít đồ gì đó sao?

"Thật, thật sự". Mộc Hi Nhi gật đầu kiên quyết, rồi mới thành thật nói tiếp: "Cho dù Tiểu Hi thật sự mua, cũng không biết phải làm gì với nó!"

Lạ thật, chẳng lẽ chủ nhân đã quên nàng chính là một tiểu tỷ, nào có thể bữa bữa mua mấy vật phẩm trang sức vô dụng này! Nàng lại không giống chủ nhân, ít nhất còn có Lăng gia trang hắn có thể muốn mua trang sức gì đó được.

Lăng Vũ Dương cười nhìn biểu tình thật sự trong chốc lát, "Được rồi! Nếu không mua, chúng ta sang sạp khác". Hắn vừa nói vừa dặt tay nàng, hướng quầy hàng kế tiếp đi tới.

"Vâng!", Mộc Hi Nhi cười đi theo, một chút cũng không phản đối việc hắn tùy ý dặt đi.

Giữa trưa, hơi mệt mỏi Mộc Hi Nhi bị Lăng Vũ Dương kéo vào một tiệm com nghỉ ngơi dùng bữa, còn cố ý muốn một gian phòng kín đáo không cho ai nhìn.

Dùng com xong, Mộc Hi Nhi vẫn hưng phấn như trước kéo Lăng Vũ Dương tiếp tục đi dạo phố, đến lúc mặt trời lặn vẫn chưa muốn dừng. Hơn nữa nàng còn phát hiện càng gần hoàng hôn, ngược lại người lại càng đông lên, liếc mắt nhìn lại một cái, chỉ thấy đám người tốp năm tốp ba tụ lại cùng đi về một hướng.

Mộc Hi Nhi giương mắt tò mò trông về phía xa, mới phát hiện xa xa ở ngã tư đường có đèn đuốc sáng trưng.

"Ồ, trời còn chưa tối a, sao đã thấp nhen sớm như thế vậy? Cũng không ngại lãng phí", nàng nói thầm, lòng hiếu kỳ nổi lên, trên mặt hiện vẻ muốn đến gần tìm hiểu cho rõ.

"Không được", Lăng Vũ Dương nhìn lên thấy biểu tình trên mặt nàng, lập tức nhìn rõ ý đồ trong lòng nàng, trong miệng trực tiếp phát ra lời phản đối.

"Sao? Không được cái gì?", Mộc Hi Nhi sừng sốt.

"Không cho phép đi về hướng kia", Lăng Vũ Dương ra lệnh nói, ánh mắt nhìn về phía ánh sáng ở ngã tư đường xa xa kia.

Ồ, hắn làm thế nào biết nàng muốn đi nhìn cái kia châm lửa sớm ở ngã tư đường nhỉ?

"Sao không thể đi nơi đó?", Mộc Hi Nhi kháng nghị hỏi, trong lòng thật là không hiểu. Cùng là con đường, sao bên kia lại không thể đi?

"Đó là kĩ viện, nàng đi không thích hợp", Lăng Vũ Dương mắt cúi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghi hoặc của nàng, đơn giản giải thích. Cho dù nàng có cái nam trang, cũng vẫn không thích hợp đi "dạo phố" ở cái địa phương này.

"Kĩ viện?", giữa hai hàng chân mày hơi nhíu lại chút, "Nơi mua vui?", nàng ngạc nhiên đoán mò ý tứ trên mặt.

"Khụ!", Lăng Vũ Dương thiếu chút nữa nước miếng văng ra. "Không phải, kỹ viện chính là chỉ nơi ăn chơi. Cho nên nàng không thể đi", hấn nhắc lại.

"Nơi ăn chơi", Mộc Hi Nhi nhủ mảy lạp lại kết luận. Nàng sao càng nghe càng mơ hồ?

Mộc Hi Nhi đứng im tại chỗ một lúc lâu, thật sự không thể voi bớt quan tâm, thế là nàng nhủ mảy suy nghĩ cả nửa ngày, mới nghĩ ra một biện pháp vừa không vi phạm mệnh lệnh của chủ tử, lại có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bản thân

"Chủ nhân", Mộc Hi Nhi dùng giọng điệu thương lượng nói, "không bằng như vậy đi, ta không đi dạo ngã tư đường kia nữa.....", nàng cẩn thận đem tay mình từ trong tay Lăng Vũ Dương rút ra, "Ta chỉ đi đến đầu phố kia nhìn quanh một chút là được rồi". Dứt lời, nàng thân hình nho nhỏ lập tức đi về phía trước, vừa chạy vừa quay đầu nói: "Một chút là được mà! Chủ nhân, ta chỉ muốn liếc mắt nhìn xem một cái thôi, ta sẽ không đến gần A --". Nàng còn chưa nói hết, thân mình nhỏ nhắn dĩ nhiên là đang dốc hết sức, không cần thận dụng thật mạnh vào một người.

Một nam tử trung niên trở tay không kịp bị đụng vào, hấn bị va đập khiến người ngã ngửa mà thô bạo kéo vạt áo trước của Mộc Hi Nhi.

"Người cái xú tiểu tử này dám cố ý đến đây đẩy ta, người không muốn sống chẳng --", hấn bỗng dừng á khẩu không nói, đôi mắt vốn là đang nổi giận ngược lại mở to nhìn chăm chăm trước ngực Mộc Hi Nhi, ánh mắt lờ lờ.

Mộc Hi Nhi đang muốn giải thích bị ánh mắt hấn làm sợ hãi, theo bản năng xem ánh mắt hấn nhìn về phía ngực mình, mới phát hiện nam nhân này là người thô bạo động tác muốn bắt quần áo bên trong của nàng lộ ra, dùng hoa tai vòng cổ treo giữ hồng tinh thạch.

"Miếng hồng tinh thạch này là ai đưa cho người? Tiểu tử", nam tử trung niên đột nhiên quát.

"Cái gì Cái gì hồng tinh thạch.....", Mộc Hi Nhi giãy dụa. Người này sao lại hung ác như thế nha, chẳng lẽ hấn không biết hai chân trên không là rất khó chịu sao?. "Bỏ Buông"

"Buông nàng ra!", một tiếng khiển trách vang lên, phút chốc một thân hình màu trắng phi thân tới, đưa tay gạt cái bàn tay to đang lôi quần áo của Mộc Hi Nhi ra, lại phát tay ra phía sau, lui người lại, dĩ nhiên đem Mộc Hi Nhi ôm vào lòng tránh xa nam tử trung niên ba bước.

"Chờ một chút!", không kịp trở tay, nam tử trung niên kinh ngạc xoa mu bàn tay bị đau, vẫn là không quên mục đích hét ra tiếng.

"Người đe dọa nàng", Lăng Vũ Dương ôm thân người nhỏ của Mộc Hi Nhi, mắt lạnh lùng nhìn về mặt dữ tợn của nam tử trung niên hướng bọn họ đi tới.

"Không! Ta không quan tâm người, ta chỉ muốn khỏi hồng tinh thạch trước ngực 'hấn'", nam tử trung niên to gan chỉ trước ngực Mộc Hi Nhi, không thêm đề ý nam tử trẻ tuổi hào hoa phong nhã trước mắt này võ công cao thế nào, mà vừa rồi là do chính mình nhất thời vô ý.

"Vì sao?", Lăng Vũ Dương liếc mắt nhìn trước ngực Mộc Hi Nhi đang đuối sức một cái, lạnh nhạt hỏi. Từ lần đầu tiên hấn giữ lấy Mộc Hi Nhi đã xem qua hết cả, sau đó hấn cũng phát hiện Mộc Hi Nhi cũng chưa từng đem nó cởi ra, hấn cũng lo lắng không hỏi qua nàng, chẳng lẽ viên đá hồng lấp lánh này là cái bảo vật gì?

"Bởi vì đó là của ta!", nam tử trung niên nói lý lẽ hợp tình.

"Nói bậy!" Mộc Hi Nhi ở trong lòng Lăng Vũ Dương nghe vậy lập tức cất tiếng phản bác, "Ta từ nhỏ đã đeo nó, đây là vật duy nhất cha ta để lại cho ta, sao là của người được!"

"Ta không cần biết là ai giữ, hồng tinh thạch là của ta, trả nó cho ta!", nam tử trung niên uy hiếp nói.

Hồng tinh thạch là hấn cùng đường huynh đệ của hấn khổ sở trăm bề mới lấy được, nếu không Dù sao hôm nay hấn nhất định phải thu hồi nó!

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng Nô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

"Không được!", Mộc Hi Nhi nắm lấy hồng tinh thạch trước ngực, không chút sợ hãi trả lời.

" 'Mày' là muốn ngoan ngoãn đem nó giao cho tao, hay là muốn tao tự mình ra tay lấy từ trên người 'mày' xuống!", ánh mắt nam tử trung niên khinh thường nhìn Mộc Hi Nhi, lời nói thô bạo.

Lăng Vũ Dương vừa thấy ánh mắt đối phương đầy sát khí, đã đem Mộc Hi Nhi trong lòng buông ra rồi đem nàng lui ra phía sau.

"Muốn động thủ sao?", nam tử trung niên thấy hành động của Lăng Vũ Dương, nhìn hần khinh thường nói.

"Ta xem ngươi nên bảo tên tiểu tử phía sau kia ngoan ngoãn đem nó giao cho ta thì có vẻ tốt hơn đó", nam tử trung niên lại nói.

"Nếu ta nói không thì sao?", Lăng Vũ Dương mắt tối sầm hừ lạnh

"Hừ! Được". Nam tử trung niên nổi cáu nói, "Ngươi muốn tìm cái chết, đại gia ta sẽ cho ngươi toại nguyện, ngươi cứ chờ xem ta lấy cái vòng cổ trên người tên tiểu tử kia như thế nào! Đến lúc đó ngươi đừng có cầu xin tha thứ!"

Dứt lời, nam tử trung niên nhanh chóng đi tới trước xuất ra một chưởng, hướng trước ngực Lăng Vũ Dương tấn công trực tiếp.

Lăng Vũ Dương vừa đưa tay cản, lại vừa dùng sức, trong nháy mắt đã cùng nam tử tiếp mấy chiêu

Mộc Hi Nhi đứng ở phía sau Lăng Vũ Dương, trong lòng lo lắng không ngừng, lo lắng cho hành động vô tình của mình khiến hần rước lấy phiền phức lớn.

Mà ngay lúc nàng lòng nóng như lửa đốt, hai thân người đang áp sát đột nhiên tách ra, người kia cùng Lăng Vũ Dương đang giao đấu thì nam tử trung niên miệng phát ra tiếng rên, thân thể trong chớp mắt, một vết máu từ miệng hần tràn ra.

"Ngươi dùng chiêu võ gì?!", nam tử trung niên giọng khàn nói, đáy mắt hiện lên tia sợ hãi.

Lăng Vũ Dương mắt lạnh lùng nhìn, "Ngươi không cần biết".

Biết là đã bình tĩnh trở lại, Mộc Hi Nhi lo lắng lập tức chạy vội đến, kéo vạt áo Lăng Vũ Dương.

"Chủ nhân, người có không sao chứ? Đầu gối của Hi Nhi, Hi Nhi không nên cãi lời chủ nhân", Mộc Hi Nhi trong mắt áy náy nước mắt rung rung sắp rơi, nói lời hối lỗi.

Còn nam tử trung niên bị nhục, chưa cam lòng nhìn người đang thấy có lỗi chạy vội tới bên người Lăng Vũ Dương, trong miệng thì lải nhải, viên đá hồng lấp lánh trước ngực kia không thể tới tay.

Nếu không thể dùng sức lấy được, như vậy Lòng thêm nhỏ dãi làm cho nam tử trung niên lo lắng nảy sinh kế độc, tay hần lặng lẽ thò vào trong người.....

Bỗng dưng, "Lại tiếp một chưởng của ta!", nam tử trung niên quát lên một tiếng lớn, lại xuất chưởng hướng Lăng Vũ Dương đánh tới --

Lăng Vũ Dương hơi lắc người né đi, đang muốn phản công lại phát hiện bàn tay hướng mình đánh tới phút chốc thu hồi, nửa đường chuyển hướng sang Mộc Hi Nhi ở bên cạnh hần, cũng vung tay lên về phía nàng, một vật nhỏ từ tay hần bay ra, hướng trước mặt Mộc Hi Nhi vọt thẳng tới.

Lăng Vũ Dương lòng sợ hãi, bàn tay nhanh chóng xuất chưởng đánh về phía vật nhỏ hướng Mộc Hi Nhi bắn tới.

"Bùm!", chỉ nghe một tiếng vang rất nhỏ truyền ra, vật nhỏ hóa thành làn khói màu xanh đầy trời tạt về phía Mộc Hi Nhi, trong không khí thậm chí còn có thể cảm thấy một vị ngọt kỳ lạ.

Có độc!

Lăng Vũ Dương trong đầu vừa hiện lên hai chữ này, liền nhanh chóng nín thở cũng vung ra một chưởng, chưởng cực lớn làm cho làn khói ở trước mặt bị xua tan.

Chưởng mạnh mẽ làm cho làn khói tan biến hiệu quả, nhưng vẫn lo là đã hơi muộn, chỉ thấy ở gần bên hần Mộc Hi Nhi đã ngã xuống bất tỉnh. Lăng Vũ Dương khó nén kinh hoàng đem Mộc Hi Nhi từ dưới ôm lấy, ánh mắt sắc như dao bắn về phía nam tử trung niên đã lánh ra xa.

"Lấy giải dược ra!"

"Đem khối hồng tinh thạch lại đây cho ta trước, ta liền giao giải dược, nếu không ngươi cứ chờ mà thấp hương cho 'hần'!". Nam tử trung niên thật cẩn thận phòng bị, sợ Lăng Vũ Dương sẽ đột nhiên xuất thủ, nhưng kế hoạch thực hiện lại ngoài ý muốn, làm trong mắt hần cũng hiện lên tức giận.

"Cuộc đời Lăng Vũ Dương ta còn chưa chịu ủy hiếp, đem giải dược giao ra, ta có thể giữ cho ngươi một mạng!", hần lạnh giọng cảnh cáo.

"Vậy ngươi cứ chờ xem 'hần' chết!", nam tử trung niên ngọn lửa kiên quyết trong mắt Lăng Vũ Dương làm sợ hãi, lại gạt ra cổ chấp nói.

Lăng Vũ Dương ánh mắt lạnh lẽo âm u liếc nhìn nam tử trung niên một cái, cánh tay ôm chặt lấy Mộc Hi Nhi, phút chốc xoay người mà đi, để lại nam tử trung niên trợn mắt há hốc mồm phần nộ nhìn chằm chằm vào Lăng Vũ Dương, trơ mắt nhìn "bảo vật" mình muốn rời xa tầm mắt hần, lại không dám tiến tới ngăn cản.

Ngực đau đớn làm cho hần hiểu chính mình căn bản là đánh không lại Lăng Vũ Dương, nhưng viên đá hồng lấp lánh kia hần tìm đã nhiều năm như vậy sau lại ngoài ý muốn xuất hiện, hần không thể dễ dàng buông ra, bất cứ như thế nào cũng muốn đem nó nắm trong tay

Không sao, hần rất kiên nhẫn, hần không tin Lăng Vũ Dương có thể đem cái tên tiểu tử kia buộc ở bên hông, lúc nào cũng lo bảo hộ. Nói chung là hần sẽ chờ cơ hội đến!

Nam tử trung niên trong lòng quyết định, một tay che ngực, thông thả xoay người, liền rất nhanh biến mất ở bên trong đám đông.

Ồn ào một đêm, trước lúc mặt trời mọc, khách sạn Thuận Đức ở căn phòng thanh nhã cao cấp nhất cuối cùng cũng khôi phục sự yên tĩnh.

Lăng Vũ Dương ngồi ở đầu giường, cúi nhìn lên Mộc Hi Nhi nằm ở trên giường, vẫn chìm trong hôn mê, trong lòng sinh ra một cảm giác lo âu như lửa đốt, mà hần chưa bao giờ đối với nữ nhân nào sinh ra cảm xúc quá mức.

Loại cảm giác này làm hần không thể vất bỏ lại không thể nhận, nhưng hần cũng hết cách, cũng không có sức ngăn cản tình huống xa lạ như vậy tùy ý lan tràn tới toàn thân hần.

Lúc trước ở trên đường, hần không muốn bị khuất phục đối với nam tử trung niên kia, là vì hần nắm chắc có thể giải được độc trên người Mộc Hi Nhi, cho nên hần mới có thể dứt khoát quyết định không để ý tới lời của tên nam tử kia nói ra.

Không nghĩ tới, khi hần ôm Mộc Hi Nhi trở về phòng khách sạn, cũng cho nàng uống thuốc giải độc mà bản thân vẫn mang theo bên người xong, nàng thể nhưng không hề động đậy cũng không tỉnh lại. Viên thuốc giải độc kia chính là của Phong Dục Vũ y thuật cao minh thay Minh Kí tổng quản bọn họ đặc biệt chuẩn bị, sao khả năng lại không có hiệu quả chứ?

Mộc Hi Nhi từ từ bắt tỉnh, làm cho Lăng Vũ Dương lâm vào trong cảm xúc kinh hoàng, thế là hần muốn chương quỳ Trịnh Minh Phát tìm đại phu y thuật giỏi đem đến đây xem chữa cho Mộc Hi Nhi.

Kết quả mỗi vị đại phu sau khi mời đến khám bệnh, trầm miệng một lời tỏ vẻ: tim mạch vẫn đập bình thường nhưng hình như tình hình có vẻ kì dị, theo như phán đoán bệnh tình, nàng chắc chắn là đã mau tắt thở, nhưng tình huống thật sự lại không xảy ra như vậy, bởi vì tình trạng của nàng không có chuyển biến xấu, chính là duy trì hiện trạng mà thôi, cho nên không ai có thể giải thích rõ ràng.

Rốt cuộc, cuối cùng cũng có một vị đại phu tuổi tác đã cao có cái nhìn khác --

"Loại độc này độc tính rất mạnh, theo lý thuyết thì vị tiểu cô nương này hần là từ lúc trúng độc ấy đã lập tức bỏ mạng rồi, mà không phải giống như giờ phút này, chỉ là hôn mê bất tỉnh", lão đại phu khám bệnh thật lâu, cuối cùng kết luận.

"Ông có thể giải độc này chứ?]", Lăng Vũ Dương hỏi.

"Không thể", lão đại phu cười khổ lắc đầu, "ta chỉ biết độc này có độc tính cực mạnh, cũng không thể biết là chế ra từ loại cỏ độc hay hoa độc nào. Nếu ta đoán không sai, loại độc này đến từ Tây Vực".

Lão đại phu sau một lúc trầm ngâm thật lâu sau đó lại mở miệng, "Song, tình hình của tiểu cô nương rất kỳ quái, theo ta thấy, cô nương này chắc là đã ăn vào cái gì, hoặc là trên người cô nương này có vật gì đó, mới có thể khắc chế độc trên người nàng không phát tác".

"Vậy vì sao nàng vẫn bất tỉnh?", 1 Lăng Vũ Dương hỏi lại.

"Phải...", lão đại phu tự lẩm bẩm một hồi lâu, "tiểu cô nương vẫn bất tỉnh, hần là độc trên người chưa giải. Chỉ cần giải độc, tin chắc cô nương ấy sẽ nhanh tỉnh lại".

"Nàng có thể di chuyển không? Ta nghĩ mang nàng đến chỗ người đó chữa"

"Được Chắc chắn là có thể đi!", lão đại phu do dự nói, "Theo tình hình của tiểu cô nương này, tạm thời sẽ duy trì tình huống hiện giờ không đổi mới đúng"

Sau đó, Lăng Vũ Dương ngồi ở bên giường suy nghĩ lời lão đại phu lúc nãy nói, hần dứt khoát quyết định làm vậy.

Hần muốn dẫn nàng đến Hàng Châu đi tìm Phong Dục Vũ. Cho nên hần thả ra chim bồ câu đem từ kinh thành đến, mặt khác cũng dùng bồ câu đưa tin tới kinh thành, triệu đến hai vị trợ thủ đắc lực của hần, cuối cùng hần muốn chương quỳ khách sạn Trịnh Minh Phát lập tức thay hần tìm đến xe ngựa thoải mái, tự mình cưỡi đem Mộc Hi Nhi đang hôn mê đi

Lăng Vũ Dương không khỏi tự giễu, không ngờ hần luôn luôn mềm mỏng bình tĩnh lại sẽ vì một cái nhắm mắt của nữ nhân mà rối loạn. Càng kỳ lạ là, nữ nhân này cũng không phải diện mạo xinh đẹp tuyệt trần con nhà quyền quý gì, chỉ là một thị nữ nhỏ bé bên người hần mà thôi.

Cảm xúc trong lòng nóng như lửa đốt căn bản không nên phát sinh ở trên người hần, hần không nên vì một nữ nhân tạm thời thay hần ấm giường, bé nhỏ không đáng kể hầu hạ hần mà cảm thấy hốt hoảng lo âu, nhưng là hần lại cố tình không thể giống như lý trí của hần nói như vậy, đối với chuyện nàng sắp mất mạng nhỏ trong lòng thật không xúc động được,

Chẳng lẽ nói lúc trước thu nàng ở bên cạnh đều không phải là nhất thời nổi dậy, chẳng lẽ nói chính mình ngay từ đầu liền cảm thấy nàng là cái "phiền phức", nay dĩ nhiên trở thành sự thật, hần đối nàng không hề chỉ là tò mò, ngược lại là càng sâu nặng --

Không! Trong lòng Lăng Vũ Dương chấn động thật mạnh.....

"Lăng gia! Xe ngựa đã chuẩn bị xong xuôi", ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ không tiếng động của Trịnh Minh Phát cùng hán kính cẩn nói.

"Biết rồi", Lăng Vũ Dương chợt bị cắt đứt suy nghĩ, nhanh chóng thu hồi suy nghĩ chẳng ra đâu, giọng thờ ơ trả lời.

Tiếp theo, ánh mắt hẩn phức tạp nhìn thiên hạ trên giường rồi thở dài một tiếng.

Hiện tại chuyện quan trọng duy nhất, là đem độc trên người nàng giải làm cho nàng sống sót. Hẳn đến nỗi này Thời gian luôn luôn phản lại lời nói, không phải sao? Có lẽ hẳn chính là vì nàng bị trọng thương, tính mạng bị đe dọa trong đầu mới có thể nảy sinh đủ loại cảm xúc xa lạ khó có thể lý giải.

Lăng Vũ Dương dùng một cái thảm đem tiểu nữ oa im lặng trên giường nhẹ nhàng bó kín bên trong, lại đem nàng ôm vào lòng, rồi mới xoay người rất nhanh bước ra khỏi phòng.

Ở giữa, hẳn thật cẩn thận che chở thiên hạ không có ý thức trong lòng, động tác kia nhẹ nhàng êm ái lại yêu thương, sớm đưa đáy lòng hẩn chân chính biểu lộ ra ngoài

Hàng Châu Yên Liễu trang

"Nàng rốt cuộc là trúng loại độc nào?"

Tuy nói Mộc Hi Nhi ngoại trừ bất tỉnh hôn mê ra, trên người ngay cả một chỗ miệng vết thương cũng không có, bất quá lúc trước dọc đường đi đến Hàng Châu này, Lăng Vũ Dương vẫn là hết sức điều khiển tốc độ của xe ngựa thật chậm, cho nên hẳn đem ba ngày cưỡi ngựa là khoảng cách có thể đạt tới kéo thành năm ngày mới đến Hàng Châu, mà bỏ câu truyền đến tin tức, Phong Dục Vũ sớm đã đợi lâu rồi.

Lăng Vũ Dương đứng ở bên giường chờ đợi thật lâu sau, thấy Phong Dục Vũ bắt mạch nghe ngóng nhìn cả buổi mà vẫn không nói một lời nào, hẩn không kiềm chế được lo lắng trong lòng, hỏi.

"Ta còn đang nghiên cứu, tìm đáp án", Phong Dục Vũ cũng không ngẩng đầu lên, đáp lại một câu.

Lăng Vũ Dương vốn sắc mặt đã khó coi càng thêm xám trắng.

"Người là đang nói cho ta biết, người không biết bên trong nàng là độc gì?!", sau một lúc lâu do dự, hẩn như ở trong tảng băng (lạnh) hỏi, giọng nói co rúm

"Ta không nói như thế", Phong Dục Vũ đáp lại nói, "Nhưng mà"

"Nhưng mà cái gì?", Lăng Vũ Dương vừa mới thờ ơ hất ra, lại bị hai chữ kia của hẩn dọa đến.

"Người có cho nàng ăn vào cái gì sao? Bằng không độc trong cơ thể nàng vì sao lại không có phát tác, hiện tại có thể chống chọi được?", Phong Dục Vũ khó hiểu hỏi.

"Không phải là người cho ta, muốn ta mang theo bên người thuốc giải độc sao?", Lăng Vũ Dương trả lời.

"Nhưng ta cho bọn người viên thuốc giải độc kia là không thể loại đi hoàn toàn độc của 'thất âm thảo', lại càng không thể nói là nó áp chế độc tính".

"Thất âm thảo?"

"Đúng, bên trong nàng là độc của thất âm thảo. Thất âm thảo tên như nghĩa của nó, chính là từ bảy thứ cỏ độc khác nhau mà chế thành độc dược cực mạnh, mà bảy thứ cỏ độc này tất cả đều sinh trưởng ở nơi đất đai vô cùng lạnh lẽo, cho nên độc này rất khó giải". Phong Dục Vũ tập trung tinh thần nói ra cho hẩn biết lai lịch của loại độc dược có liên quan này, trong giọng nói vẫn là trầm trọng.

"Người đều đã rõ ràng tập tính của thất âm thảo, như vậy người hẳn là có thể dễ dàng loại bỏ độc này mới đúng"

Lăng Vũ Dương mắt nhìn chăm chú Phong Dục Vũ, trong lòng xẹt qua một chút niềm xấu.

"Không". Phong Dục Vũ lắc đầu, "Lúc này ta đã nói, độc của 'thất âm thảo' cần bảy thứ cỏ độc khác nhau mà điều chế ra, nhưng mà ta còn chưa nói cho người, điều chế loại độc dược này là không rõ nhất định phải dùng bảy thứ cỏ độc nào", mắt hẩn vẻ khó xử, muốn nói lại thôi.

Cả người Lăng Vũ Dương run lên, lập tức hiểu được ngụ ý trong lời nói của hẩn, "Nói cách khác, chúng ta trước hết biết người đã điều chế ra độc dược này, dùng bảy thứ cỏ độc nào, nếu không căn bản là không thể loại bỏ độc này", hẩn tiếp lời nói thẳng ra, giọng nói trở nên khàn khàn. Tại sao có thể như vậy?!

Gió lạnh từng đợt tập kích vào bụng, làm cho Lăng Vũ Dương trên mặt thần sắc càng thêm suy sụp, ánh mắt ảm đạm.

Phong Dục Vũ kinh ngạc nhìn Lăng Vũ Dương thần sắc biến đổi.

"Vũ Dương, nàng là.....", hẳn chưa có cơ hội hỏi nữ nhân hôn mê bất tỉnh trên giường cùng Lăng Vũ Dương là có quan hệ gì!

"Nàng tên Mộc Hi Nhi, là thị nữ bên người của ta", Lăng Vũ Dương thuận miệng đáp tâm loạn như ma, hai mắt nhìn chăm chú vào trên người của thiên hạ trên giường.

Thị nữ bên người? Phong Dục Vũ nhìn đáy mắt Lăng Vũ Dương rõ ràng hiện lên kích động, lo lắng cùng trù mến, tuyệt không tin tưởng thiên hạ trên giường chỉ là một thị nữ bên người thôi!

Nhưng, giờ không vội dò hỏi quan hệ của hai người họ, chuyện quan trọng nhất hẳn còn chưa có hỏi đâu!

"Vũ Dương, hỏi này ta từng hỏi ngươi, ngươi cũng biết Mộc Hi Nhi ngoại trừ uống viên thuốc giải độc ta đưa cho ngươi, vậy còn có uống vào viên thuốc thánh nào không?

"Không có", Lăng Vũ Dương khẳng định nói.

"Vậy lạ. Nếu không phải uống được viên thuốc thánh quý giá, vậy vì sao độc kia ở trên người nàng lại bị áp chế xuống", Phong Dục Vũ thì thào tự nói, ánh mắt suy nghĩ giải đáp bí ẩn.

"Ngươi không thể chỉ tra ra độc trên người nàng dùng bảy thứ cò độc nào, rồi mới phối hợp chế giải được sao?", Lăng Vũ Dương thiếu kiên nhẫn nói, làm đứt suy nghĩ sâu xa của Phong Dục Vũ.

"Phương pháp này không phải không được, chỉ là quá chậm thôi", Phong Dục Vũ phát phát tay, chia sẻ một nửa suy nghĩ đáp lại. "Thân thể của nàng sợ là không chờ được. Hôn mê lâu quá sẽ tổn thương nặng, cho nên", thanh âm hẳn dần dần mất, người lại chìm vào suy nghĩ.

"Chẳng lẽ ta sẽ trơ mắt nhìn nàng Nhìn nàng.....", chết? Cái chữ này không tài nào lọt ra khỏi miệng Lăng Vũ Dương.

Phong Dục Vũ không có trả lời, sau một lúc lâu không chút để ý lại mở miệng, muốn tìm tòi trong trí nhớ ra những chuyện kể ngày xưa đã nghe thấy .

"Cứ nghe đã, trên hồ Tiền Giang trăm năm từng xuất hiện dị bảo giống nhau, đó là một khối hồng tinh thạch còn lưu giữ từ thời cổ đại, nghe nói khối hồng tinh thạch kia trừ được trăm độc, tăng cường công lực cho người luyện võ, còn nghe nói là nếu biết cách dùng, khối hồng tinh thạch kia cứu sống được mạng người nữa!"

Thần sắc kinh ngạc nghi ngờ chợt hiện lên khuôn mặt tuấn tú của Lăng Vũ Dương.

"Tinh thạch?", hẳn nhớ tới gã nam tử trung niên kia hạ độc ở trên người Mộc Hi Nhi, lúc trước nhìn không chớp mắt gọi viên đá trước ngực của nàng không phải là

Hồng tinh thạch? Không thể nào!

Lăng Vũ Dương sau một trận bốc lên trong đầu, phút chốc người cúi xuống, bàn tay thò vào xiêm y vạt áo trước của Mộc Hi Nhi, từ bên dưới dây màu đỏ, lôi ra viên đá "tai họa" trước ngực nàng.

"Dục Vũ, ngươi sẽ không nói Hồng tinh thạch chính là viên đá 'xấu xa' này đi!", có chuyện ngẫu nhiên như vậy sao?

Phong Dục Vũ nghe vậy lập tức đem ánh mắt dán lên viên 'đá' kia, "Không thể nào? Ngươi đừng có nói lung tung". Hẳn nói nhỏ, giọng điệu không hề giận nói, rồi lại vươn tay tiếp nhận vật nhỏ trong tay Lăng Vũ Dương xem "Thế nào?", coi Phong Dục Vũ nhìn hơn nửa ngày cũng không hé răng, Lăng Vũ Dương khó nén lo lắng mở miệng hỏi. "Có phải hay không?"

"Ta không biết", Phong Dục Vũ cuối cùng ngẩng đầu, "ta không dám chắc".

"Sao lại không chắc?", Lăng Vũ Dương vội thăm dò.

"Ta chỉ đọc qua ở một quyển sách thuốc, cho tới bây giờ cũng không có chính mắt gặp qua, muốn ta chắc như thế nào?", Phong Dục Vũ xem thường lật lại, "Nhưng bộ dáng thật giống như trên sách miêu tả. Ngươi xem, viên đá này hình dạng thoát nhìn không giống như là hai viên tách ra, chẳng lẽ là cục đá tròn vẹn ư? Quyển sách kia chính là miêu tả bộ dáng nó như thế. Cho nên" .

"Rốt cuộc có phải nó không?" Lăng Vũ Dương không kiên nhẫn chờ câu dưới của Phong Dục Vũ

"Mặt khác, ta vẫn không nghĩ ra độc trên người nàng là bị cái gì ngăn chặn, nếu cục đá này thật sự là hồng tinh thạch trong truyền thuyết, vậy có thể nói là được thuận lợi. Bởi vì hồng tinh thạch vốn là có trừ trăm độc"

"Nếu nó có thể trừ trăm độc, thì vì sao Hi Nhi còn nằm nơi này hôn mê bất tỉnh kia?", Lăng Vũ Dương lại hoài nghi nói.

"Bởi vì đặt ở trên người thì hiệu quả không tốt như vậy, nó là cần dùng một loại phương pháp khác có thể đem độc khử đi".

"Vậy ngươi còn chưa ra tay!", ngọn lửa hy vọng cháy lên trong lòng Lăng Vũ Dương, hẳn lập tức thúc giục nói.

"Này! Vũ Dương, ta cũng không có nói nó nhất định cũng là khối hồng tinh thạch kia nha!", Phong Dục Vũ cẩn thận nói, ngụ ý là muốn Lăng Vũ Dương đừng ôm hy vọng lớn quá.

"Ta hiểu". Lăng Vũ Dương ánh mắt chăm chú, "Dù sao trước mắt chúng ta cũng không có cách nào hơn, không bằng cứ làm ngựa sống thành ngựa chết đi!". Hắn nghiêm mặt nói, trong lòng hồi hận. Lúc ấy hắn không nên tự cao như thế, cho là mình nhất định có thể loại trừ được độc trên người Hi Nhi. Mà sai lầm không có hướng nam tử trung niên kia đòi giải được, mới là lý do hôm nay trong lòng hắn chịu dày vò.

"Người hiểu được là tốt rồi". Phong Dục Vũ nhìn hắn một cái, rồi mới triệu người hầu đến đưa lên một ấm nước sôi ấm áp, liền đem hồng tinh thạch treo ở trên gác Mộc Hi Nhi lấy ra.

"Đem hồng tinh thạch tẩm trong nước ấm nửa khắc, rồi mới chìm xuống nước có thể trừ đi độc trong cơ thể, mặt khác còn cần đem nạng toàn thân ngâm trong nước ấm, vận khí giúp nạng bức độc dư ra, miễn cho tồn trữ ở trong cơ thể sau này sẽ nguy hiểm cho thân thể khỏe mạnh của nạng". Kỳ thật Phong Dục Vũ chính là chiếu theo trên sách viết liệu pháp mà làm. Mà không thể xác định tình huống thật giả của hồng tinh thạch, hắn thật sự cũng không có nắm chắc một chút có thể loại đi độc trên người nạng.

"Nàng là nữ nhân của ta, vận khí bức độc là việc ta có thể làm, mau gọi người chuẩn bị nước ấm!"

"Ta đã phân phó xuống rồi. Bất quá chúng ta trước nhìn xem kết quả nạng uống xong nước trong ấm này, xác định khả năng có cần ở trong nước ấm vận khí bức độc hay không". Phong Dục Vũ trong giọng nói vẫn là do dự, không dám khẳng định quá sớm.

Trí nhớ cùng ý thức của Mộc Hi Nhi còn loay hoay ở trên đường lúc trước, hình ảnh Lăng Vũ Dương cùng người động thủ vì sự lỗ mãng của nàng làm hại thật đáng sợ, rồi sau khi nạng ngủ được một mùi vừa hồi vừa ngọt thì ngất.

Đợi cho nạng từ một màn mờ mịt xuống thì lại có tri giác, nạng cảm giác toàn thân giống như bị rất nhiều kim nhỏ đâm vào, đau đớn vô cùng, khi cái loại cảm nhận sâu sắc dày đặc này làm cho nạng chịu đựng đến hết nổi, cuối cùng nhịn không được hét lớn tiếng

"A.....", nạng nghĩ bản thân mình hét thật sự lớn tiếng, kì thật nạng chỉ là thỉnh thoảng phát ra tiếng rên khẽ như con mèo nhỏ.

Mà đồng thời trong tai nạng mơ hồ truyền đến giọng nói nam tính xa lạ.

"Vũ Dương, viên đá hồng này thật đúng như lời đồn bên trong hồng tinh thạch nha! Người xem nạng đã sắp tỉnh".

Tỉnh lại? Là ai sắp tỉnh? Ôi Trên người đau quá!

"Nước ấm chuẩn bị xong chưa?", giọng nói nam tính quen thuộc đáp lại.

Là thanh âm của nhị thiếu gia mà! Ai nha, không đúng, muốn gọi hắn là chủ nhân cơ! Thiếu chút nữa lại quên mất

"Ư.....", Mộc Hi Nhi rên khẽ, quanh thân như bị kim châm đau đớn không chịu nổi đánh tan suy nghĩ hỗn loạn của nạng, ý thức ở trong hôn mê thống khổ lại rơi vào màn sương mù lúc đó ...

Không biết qua bao lâu, một trận ẩm ướt ấm áp vây quanh nạng, một làn hơi nóng chậm rãi tràn qua toàn thân của nạng, thư giãn dời đi đau đớn như kim châm, dần dần, dòng nước ấm áp như gió mát nhét đầy ở quanh thân nạng, ý thức tri giác của nạng cũng từ từ tỉnh lại, mà bên tai cũng liên tục truyền đến giọng trầm an ủi càng thêm rõ ràng...

"A" Mộc Hi Nhi tâm trí bừng tỉnh, cuối cùng trong tiếng than nhẹ, mí mắt nặng nề nâng lên.

"Nàng cuối cùng đã tỉnh.....", trong tiếng nói nam tính nhẹ nhàng có chứa một tia thoải mái cùng vui sướng.

Trải qua thời gian lâu như vậy, nạng cuối cùng cũng mở mắt ra, Lăng Vũ Dương mới đột nhiên hiểu ra, hắn là vô cùng nhớ nhung đôi mắt chân thật này.

"Chủ nhân", Mộc Hi Nhi kinh ngạc phát hiện chính mình đang cùng Lăng Vũ Dương cùng ngâm ở trong một cái thùng tắm rất lớn, hơn nữa hai người trên người đều trống trơn, ngay cả một cái khăn để che thân cũng không có.

"Ta Chúng ta", nạng cảm giác được mình đang ngồi ở trên đùi cứng rắn của hắn, bất quá trong đầu vẫn mê man như cũ tựa hồ không thể nói rõ đầu đuôi.

"Suyt..... Hi Nhi, đừng nói, nạng vừa mới giải độc, cần nghỉ ngơi cho tốt, chờ nạng nghỉ ngơi đủ, chúng ta lại nói chuyện", tiếng nói dịu dàng của Lăng Vũ Dương có tác dụng trấn an mạnh mẽ. Mà vừa mới thả lỏng, một cơn buồn ngủ mệt mỏi lập tức xông vào toàn thân nạng,

Rất nhanh đem nạng tẩy rửa xong, Lăng Vũ Dương đem Mộc Hi Nhi buồn ngủ từ bên trong thùng tắm ôm ra cũng thay nạng lau khô giọt nước trên người, rồi mới đem nạng ôm ra khỏi phòng tắm, đặt ở trên giường xong thay nạng mặc vào áo mỏng, rồi mới lại dùng chăn đem nạng trùm kín kỹ lưỡng, làm cho nạng an ổn ngủ ở trong chăn. Sau khi hắn dùng hai tay bận rộn lại, cuối cùng mới vì thân thể trần trụi của mình mà tìm quần áo.

Đứng ở bên giường nhìn xuống người nhỏ bé ngủ yên một lúc lâu sau, Lăng Vũ Dương cuối cùng mới cúi đầu xuống chạm vào cánh môi đã khô phục một chút hồng hào của nạng.

"Ngao ngẩn ngi ngoi, ta lại đến với nàng nữa, tiểu Hi Nhi".

Lăng Vũ Dương không tiếng động đi ra ngoài đóng cửa lại, xoay người lại, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Phong Dục Vũ đã ngồi sẵn ở trên ghế thương73 thức trà thơm, không có vẻ gì là nôn nóng chờ đợi lâu lắm

Lăng Vũ Dương lơ đãng ngồi xuống ở bên cạnh hắn, không chút khách khí cầm ấm trà trên bàn, vì mình mà rót ra một ly trà thơm bay vào mũi, rồi mới uống một hơi cạn sạch, lại từ trong cổ họng phát ra tiếng thờ dài, lòng nặng trĩu như đá nhiều ngày cuối cùng đã được nhẹ nhõm.

Phong Dục Vũ hãy còn uống trà liếc xéo hắn, chậm rãi nuốt xuống nước trà trong miệng, sau khi cảm thụ nước trà từ họng, trong miệng lưu lại vị ngọt.

"Nàng ấy đối với ngươi rất quan trọng ha!", Phong Dục Vũ đột nhiên bỏ xuống một câu.

"Ta đâu có nói như vậy!", Lăng Vũ Dương không bực mình trả lời, thân hình trong nháy mắt co rúm, trong mắt lại hiện lên thần sắc khốn đốn.

Ngay cả chuyện chính mình đều không thể xác định được, người ngoài có thể hiểu được bao nhiêu chứ?

"Đứng, đứng, ngươi chưa nói", Phong Dục Vũ làm con vẹt hòa theo câu nói đầy cố chấp của người ta, còn trong lòng thì cười trộm đối phương chật vật giấu đầu hở đuôi. "Trên người độc sót lại hần là đã hết sạch đi!", hần nói sang chuyện khác.

Lăng Vũ Dương không tức giận liếc mắt nhìn lướt qua hắn, "Không tin công lực của ta sao?". Hắn lại chậm rãi rót cho mình một ly trà, bất quá lúc này từ từ sửa thành vì miệng đang uống trà, đồng thời trong lúc vô tình vừa rồi biểu lộ cảm xúc chân thật đã lại bị hắn che giấu ở dưới vẻ mềm mỏng.

Hắn biết rõ phen cố gắng này không thể gạt được ánh mắt ấy của bạn tốt, nhưng là một đại nam nhân dễ dàng lộ ra một mặt tính tình mềm lòng, cũng thật làm cho Lăng Vũ Dương cảm thấy hết sức không được tự nhiên.

"Đâu có, ngươi nghĩ nhiều quá đó", Phong Dục Vũ vung tay lên, chuyển sang vấn đề chính, "Lúc trước vì lo giải độc cho Mộc Hi Nhi, ngươi chưa đem sự tình giải thích rõ ràng. Ví dụ như, nàng ấy trúng độc như thế nào".

"Còn không phải tai họa là vì cái miếng hồng tinh thạch đã được chứng thật kia. Lúc trước ta biết trên người nàng có viên đá hồng kia, nhưng là ta cũng không biết nó quý giá như vậy, hơn nữa ta tin tưởng bản thân Hi Nhi cũng không biết....."

Lăng Vũ Dương đem ngày ấy trên đường ở trong thành Tuyên Châu phát sinh chuyện, nói ra không giấu một cái gì.

"Nói như thế, gã nam tử trung niên kia thật đúng là biết hàng phục người ta đây!", nghe Lăng Vũ Dương kể rõ xong, Phong Dục Vũ nhướn mày trêu chọc nói, "Mà vị Mộc Hi Nhi kia của ngươi cũng thật là vận thế không tốt, nếu không sao cuộc đời lại đụng phải một cái thuộc hàng sát tinh".

"Kia còn cần ngươi nói sao?", Lăng Vũ Dương liếc xéo Phong Dục Vũ một cái, "Nhưng, nếu như khối hồng tinh thạch kia quan trọng như vậy, như vậy người kia hẳn là sẽ không hết hy vọng mới đúng". Mộc Hi Nhi giải độc, hẳn lo lắng đầu óc cũng rõ ràng rất nhiều, rõ ràng khả năng này cũng tính nổi lên trong lòng.

Sau đó hắn không khỏi có chút hối hận, lúc ấy hắn nên đem tên nam tử trung niên kia lập tức đánh chết ngay mới phải.

"Dù sao Mộc Hi Nhi cần nhiều thời gian tĩnh dưỡng chút, Yên Liễu trang cũng coi như phòng vệ nghiêm ngặt, ta sẽ phái thêm người tra ra cái người từ trên trời rơi xuống kia". Phong Dục Vũ đề nghị nói.

"Ta đã dùng bò câu đưa tin triệu Chương Diệc Dân cùng Lưu Chính đến rồi, chắc chắn bọn hắn ít hôm nữa có thể đến Hàng Châu"

Lăng Vũ Dương báo cho Phong Dục Vũ biết.

"Ngươi tính muốn hai vị thủ hạ đắc lực kia của ngươi đến bảo hộ cho Mộc Hi Nhi, để ngươi an tâm truy tìm nam tử trung niên hạ độc kia, cùng với ngươi xuống phía nam xử lý việc đặc biệt lần này phải không?". Phong Dục Vũ lập tức hiểu được ý của bạn tốt.

"Phải", Lăng Vũ Dương hừ một tiếng xem như cam chịu.

"Đúng rồi, ta vẫn muốn hỏi ngươi! Ngươi không phải trở về Lăng huyện hỏi sự thật qua người thân, rồi mới có thể đến Hàng Châu giúp ta xử lý chuyện Chu Diệc Duy sao? Vậy ngươi mang bò câu theo làm gì?", Phong Dục Vũ khó hiểu hỏi. [Mính Kì] có thuần dưỡng bò câu ý là vì phòng khi khẩn cấp có thể đem mục đích câu viện đến nhanh chóng, thăm người thân hẳn là không đến nỗi sẽ dùng đến bò câu đi!

"Đó là Vương phi bắt đem", Lăng Vũ Dương trả lời. Hắn cũng hiểu được là không cần a! Nhưng là ông chủ cùng phu nhân cứ nhất quyết bắt đem, hắn phải làm thế nào đây? Bất quá lúc này vị [nuong nuong] khó chơi Cốc Tử Dung kia thật sự là đoán trúng, hắn đã thật sự lâm vào tình trạng khẩn cấp.

"Thì ra là chú ý của vương phi a!", Phong Dục Vũ bật cười, "Vương phi có thay bọn ta chuyển cho ngươi một ít dặn dò không nha?", hắn thay đổi ý hỏi.

"Đương nhiên là có, cũng chính là nguyên nhân vương phi vì sao nhất định phải mang về nhà". Lăng Vũ Dương lời nói có chút bất đắc dĩ.

"Nói đúng đó. Ngươi không biết là ngươi hay tự tìm chuyện phiền phức sao? Hơn nữa khi lần trước ngươi chạy tới giúp dẹp nội gian cũng không tìm chúng ta thuận tiện cùng đi, chuyện này chúng ta còn không có tìm ngươi tính toán đâu!", Phong Dục Vũ bắt đầu tính làm to lên.

"Sự kiện kia ta đã xử lý thành công, gọi các người ngàn dặm xa xôi tới để làm chi, thật mệt mỏi nha!", Lăng Vũ Dương vẻ mặt vô tội.

"Bạn tốt gặp nạn a! Người cho rằng chúng ta là cái loại khoan tay đứng nhìn người ta này sao?", Phong Dục Vũ nhún mày, tựa như cười mà không cười.

"Đó là 'nạn' của Nam Cung Dục được không?" Lăng Vũ Dương cười giễu nói, "Huống chi cũng không phải chuyện nghiêm trọng gì nhiều, một mình ta là đủ rồi".

"Người đem cũng nói vậy cho hai người bọn họ nghe đi". Phong Dục Vũ cười nhìn hắn, không thèm nói gì thêm, hai người bọn họ cũng không giống đã biết là lên án bài tốt.

Lăng Vũ Dương than thở một tiếng, khóe miệng nhếch lên nụ cười thứ nhất từ mấy ngày qua, tuyệt không để lời nói ẩn ý của Phong Dục Vũ.

Kệ nó, cùng lắm thì đến lúc đó lại phải đánh một trận! Dù sao bọn họ bốn người cũng lâu không có đánh giá, luận bàn một phen.

Phong Dục Vũ nhìn vẻ mặt chắc chắn của hắn, không khỏi cũng nở nụ cười theo, "Dù sao chuyện này phải chờ chúng ta bốn người gặp mặt rồi đến 'thảo luận' đi! Mặt khác, Chu Diệc Duy chỉ tên muốn cùng người nói chuyện bán buôn hàng hóa, người tính làm như thế nào?"

"Năm trước ở kinh thành, ta từng gặp qua mặt Chu Diệc Duy vài lần, giao tình cũng không sâu đậm, ta cũng không hiểu được hắn vì cái gì lần này muốn chỉ định tìm ta, hắn biết rõ 'Mình Kí' lúc này buôn bán là do người phụ trách mà".

"Từ sau tin tức Chu Diệc Duy chỉ tên muốn tìm người bàn bạc truyền đến, ta liền phái người lưu ý động tĩnh của hắn, muốn xem có thể tìm hiểu một ít gì hay không...."

"Kết quả?", Lăng Vũ Dương nhún mày.

"Cái gì cũng không có. Bất quá theo bên người hắn thật ra vẫn có một đôi huynh muội, theo hắn nói là có quan hệ thông gia quan hệ biểu đệ muội, muội muội hắn tên là Lí Ngọc Hình".

"Lí Ngọc Uy.....", Lăng Vũ Dương trầm ngâm, cảm thấy tên này tựa hồ từng ở nơi nào nghe qua.

"Người biết hắn?"

"Giống như nghe qua ở đâu đó. Nhưng không sao, nếu Hi Nhi đã không có sao, vài ngày nữa người liền giúp ta hẹn Chu Diệc Duy, ta muốn nhìn xem hắn có chủ ý gì!", một chút ánh sáng thoáng hiện ở đáy mắt Lăng Vũ Dương.

"Được", Phong Dục Vũ từ bên trong chữa bệnh đứng lên, "Ta sẽ giúp người cùng hắn chọn thời gian. Ta còn có việc muốn đi ra ngoài một chuyến". Hắn cất bước ra cửa trước,

"Như thế này ta sẽ sai người đưa bữa tối lại đây, người liền nghỉ sớm một chút đi! Có việc chúng ta ngày mai nói sau". Hắn vừa nói vừa chuẩn bị bước ra ngoài cửa.

"Dục Vũ". Lăng Vũ Dương gọi hắn lại, "Ta còn chưa có cảm ơn người cứu mạng Hi Nhi".

"Không cần". Phong Dục Vũ ở chỗ cửa phòng quay đầu lại, ánh mắt hòa nhã, "Người còn nhớ rõ mấy năm trước chuyện mẫu thân của Vương gia trúng độc đi! Khi đó ta vì không thể về kinh thành, may mắn có Vương phi xuất hiện, nếu không.....". Hắn cười khổ, "Ta thật vui lần này có thể giúp được việc". Dứt lời, người hắn lập tức rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng Nô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Ba hôm sau ngày Mộc Hi Nhi giải độc trên người, thể lực cũng khôi phục chút, thế là Lăng Vũ Dương mới thoả an tâm đi gặp Chu Diệc Duy trước. Bất quá trước khi tới Yên Liễu trang, hắn vẫn lưu lại một trong hai gã thủ hạ đã tìm đến Hàng Châu là Chương Diệc Dân, cũng muốn hắn bảo hộ Mộc Hi Nhi, thế này mới cùng Phong Dục Vũ tay trong tay rời trang.

Đến khi bọn họ tới từ lâu phòng đã hẹn, Lăng Vũ Dương mới phát hiện Chu Diệc Duy không phải là một mình đi gặp, hắn còn dẫn theo một đôi nam nữ khác đến. Mà Lăng Vũ Dương lúc trước đã nói tên của hắn cho Phong Dục Vũ – Lí Ngọc Uy, cùng tên nam tử kia là một, bởi vì hắn nhớ hai người từng có gặp mặt qua một lần, khó trách khi Phong Dục Vũ nói với hắn, hắn đã cảm thấy tên này có vẻ quen quen.

“Lăng gia, cho phép ta giới thiệu”, sau khi nói hết cho những người có mặt ở đây xong, Chu Diệc Duy lập tức ân cần giới thiệu đôi nam nữ mà hắn mang đến kia. Quả nhiên như lời Phong Dục Vũ, đôi nam nữ kia chính là biểu đệ muội của Chu Diệc Duy – huynh muội Lí Ngọc Uy cùng Lí Ngọc Hinh.

Ngay từ đầu Lăng Vũ Dương cũng không rõ Chu Diệc Duy vì cái gì muốn dẫn huynh muội kia cùng đi, sau đến ở giữa buổi tiệc, Chu Diệc Duy cùng Lí Ngọc Uy hai người trong lúc đó cùng nhau ăn vẫn làm cho hắn cảm thấy có chút gì đó kì quái cùng không thích hợp, nhưng là hắn thật sự cũng không nói lên được rốt cuộc là không đúng chỗ nào.

Đến nỗi ánh mắt của vị Lí Ngọc Hinh kia cũng rất rõ ràng, bởi vì ánh mắt kia của nàng chứa sự si mê, ái mộ, cơ hồ không có một khắc rời đi khỏi trên người Lăng Vũ Dương, cho dù là một kẻ ngốc cũng có thể cảm giác thấy rõ ràng ý đồ của nàng, càng đừng nói là ở trên mặt nữ nhân này Lăng Vũ Dương hắn đã xem qua không biết bao nhiêu lần rồi. Mà hắn căn bản một chút hứng thú cũng không có đáp lại.

Trong lòng Lăng Vũ Dương dâng lên một nỗi chán ghét, dĩ nhiên đành phải ra về không biết không để ý tới, Phong Dục Vũ kia còn cố ý hướng hắn nhảy mắt ám chỉ, làm hại hắn không chịu nổi lên lấy xem thường liên tục chiêu cố Phong Dục Vũ.

Một hồi nuốt xuống com, Lăng Vũ Dương lĩnh giáo Chu Diệc Duy một mực trái phải mà nói hắn cai quản xếp đặt giới giang. Nếu không phải nơi đây là khu vực do Phong Dục Vũ phụ trách, hắn căn bản là lười cùng cái người trong ngoài không đồng nhất này giao tiếp. Cùng với việc ngồi ở chỗ này lãng phí thời gian, không bằng về Yên Liễu trang làm bạn cùng Hi Nhi mà quên đi.

Có lẽ Chu Diệc Duy cuối cùng cảm giác được hơi thở Lăng Vũ Dương từ từ mất kiên nhẫn, hay là cái gì khác, tóm lại khi com yến gần kết thúc, huynh muội Lý gia rời khỏi phòng, mà Chu Diệc Duy cuối cùng cũng nói đến chuyện việc chính.

“Lúc trước yêu cầu Lăng gia tự mình đến đều không phải là không tín nhiệm Phong gia, điểm này thỉnh Phong gia thông cảm cho”, Chu Diệc Duy giải thích, hướng Phong Dục Vũ chấp tay tạ lễ.

“Đâu có”, Phong Dục Vũ lập tức đáp lại, không tỏ vẻ gì. Quả là trước có lễ rồi mới ra binh sau đây!

“Ông chủ Chu có chuyện cứ việc nói thẳng đi!”, Lăng Vũ Dương có chút nhẫn nại không được .

“Lăng gia quả nhiên rõ ràng, ta đây đành nói thẳng”, Chu Diệc Duy khen, rồi mới bắt đầu nói ra mục đích chân chính của hắn.

“Vừa rồi ngồi ở bên cạnh ta, là biểu muội Lí Ngọc Hinh của ta, ở kinh thành tết Nguyên Tiêu năm trước từng có gặp qua Lăng gia, đối với Lăng gia vừa thấy đã chung tình rồi, nhớ mãi không quên. Lúc ấy cũng từng nghĩ cách cùng Lăng gia gặp lại, để hiểu biết lẫn nhau nhiều hơn, bất đắc dĩ chưa tìm thấy cơ hội, Lăng gia đã rời khỏi kinh thành. Sau này bị ta biết chuyện, cảm thương biểu muội một lòng say mê, mới có thể lần này cùng ‘Mính Kí’ bàn bạc làm ăn, đưa ra yêu cầu như thế. Mong là Lăng gia không lấy làm phiền lòng”.

Một phen nói có tình có nghĩa, cũng là làm cho Lăng Vũ Dương nghe được mà nhũn mảy.

“Chỉ vì nàng muốn gặp lại ta, cho nên người biểu ca tiết kiệm liên lợi dụng vụ làm ăn này, dám chỉ tên ta ra mặt cùng nói chuyện, để tròn vẹn cho một mảnh của biểu muội người?”, Lăng Vũ Dương giấu sự châm biếm hỏi.

“Đúng vậy”, ánh mắt tán thưởng của Chu Diệc Duy nhìn Lăng Vũ Dương cùng hắn bên cạnh Phong Dục Vũ. Diện mạo không như nhau, , cũng là giống nhau tuấn mỹ mê người.

Từ đại tổng quản của Mính Kí có tứ đại mỹ nam đáng ca ngợi, hơn nữa bốn người năng lực kinh doanh buôn bán cao minh, nếu là vụ đã sớm làm cho đám nữ tử xinh đẹp kia, đã chọn đưa bọn họ trở thành phu quân trong lòng thứ nhất, cũng khó trách biểu muội Lí Ngọc Hinh cũng sẽ đối với Lăng Vũ Dương nhớ mãi không quên như thế, thậm chí thông qua Lí Ngọc Uy tìm hắn hỗ trợ. Bởi vì ngay cả chính hắn cũng có chút bỏ thêm nhỏ dãi mà ! Nếu không có liên lụy rất lớn cùng với rõ ràng biết tứ đại tổng quản Mính Kí đều có võ công cao thâm, hắn đã sớm liêu lĩnh, nghĩ đem hết biện pháp ra cũng muốn tới nắm giữ tư vị trong đó một cái.

Bất quá Chu Diệc Duy hắn là thực thức thời, trước mắt tuyệt đối sẽ biết là không thể mà làm tổn hại cục diện chính mình một phen sáng chế.

“Như vậy, hiện tại nàng cũng gặp qua ta, ta cũng thuận theo yêu cầu của người tự mình đến đây rồi, tóm lại có thể nói việc chính đi!”, trong nháy mắt, Lăng Vũ Dương thể hắn thật sự nhìn thấy trong mắt Chu Diệc Duy ánh lên tia quái dị làm hắn trong lòng thực không thoải mái .

Giọng nói hơi táo bạo không khách khí, cho thấy Lăng Vũ Dương đã sắp mất sự kiên nhẫn. Thông minh như Chu Diệc Duy đương nhiên không có xem thường, thể là hắn cũng không né tránh vấn đề chính hơn nữa.

“Kỳ thật ý của ta là, chỉ cần Lăng gia sẵn sàng đáp ứng cho biểu muội Ngọc Hinh của ta có thể có cơ hội, dù sao Lăng gia đối với Ngọc Hinh biểu muội vẫn là không biết nhau bao nhiêu. Nhưng, hai người các người nếu chưa từng có cơ hội gặp mặt, cũng không từng có thời gian gần gũi, như vậy Lăng gia làm sao có thể biết được tâm ý của Ngọc Hinh biểu muội chứ?”. Chu Diệc Duy một phen nói này rất là khách khí và hàm súc (có chứa nhiều ý tứ), hắn chỉ có thể mượn đây mà che dấu không được lộ ra uy hiếp.

Lăng Vũ Dương nhũn hai hàng chân mày, vì lời nói tứ đại của Chu Diệc cảm thấy không tức giận.

Ý tứ nói là, nếu Lăng Vũ Dương hắn không tiếp nhận Lí Ngọc Hinh, như vậy hai bên buôn bán cũng rất khó mà thành ?

Lăng Vũ Dương cười lạnh trong lòng, Chu Diệc Duy quá xem thường “Mính Kí”, hắn thực nghĩ đến ” Mính Kí” không có hắn trên tay thì sẽ hóa suy sụp sao? Buồn cười!

Xem ra Phong Dục Vũ ở phía nam thủ đoạn xử lý thương vụ tựa hồ có chút nhẹ nhàng e ngại, mới có thể hôm nay làm cho Chu Diệc Duy này không biết sống chết lúc này không chỗ nào kiêng kỵ nói ầu nói tả.

Khi Lăng Vũ Dương đang muốn tỏ thái độ quả quyết cự tuyệt, Phong Dục Vũ luôn ở một bên yên lặng không nói đột nhiên mở miệng.

“Ý tứ của ông chủ Chu là, chỉ cần Vũ Dương sẵn sàng đáp ứng cùng Lí tiểu thư gần gũi, như vậy vụ buôn bán này của chúng ta sẽ không có vấn đề gì?”, Phong Dục Vũ khách khí hỏi.

“Đúng vậy, chỉ cần Lăng gia sẵn sàng đáp ứng, buôn bán của chúng ta đạt thành”. Chu Diệc Duy vuốt cằm, lời nói kiên trì.

“Như vậy ta có biện pháp vẹn toàn đôi bên đây. Dù sao trước mắt Vũ Dương tạm ở trong Yên Liễu trang, không bằng mời Lí tiểu thư đến ở Yên Liễu trang vài ngày, đến lúc đó nếu chuyện tốt không thành, ông chủ Chu đối với biểu muội của chính mình cũng coi như phải lễ rồi. Ý của người thế nào?”, Phong Dục Vũ không ngờ đưa ra một cái đề nghị thế.

“Tốt”. Chu Diệc Duy có chút kinh ngạc lập tức đồng ý. Bởi vì Yên Liễu trang của Phong Dục Vũ ở Hàng Châu đến nay chưa tiếp đãi qua người ngoài ở lại, chỉ có bằng hữu giao tình tốt hoặc là thân nhân mới được đặt chân lên Yên Liễu trang. Nay hẳn thế nhưng mở cửa muốn biểu muội Ngọc Hinh tới ở lại mấy ngày trước đã, hẳn làm sao không cảm thấy kinh ngạc!

Lăng Vũ Dương ngay từ đầu thấy lạ rồi chuyển thành yên lặng, mặc kệ Phong Dục Vũ vì cái gì lại đưa ra kiểu đề nghị này, xong xuôi hẳn nhất định sẽ hỏi cho rõ ràng. Trước mắt, hẳn cứ im xem biến cố này đi!

Sau khi, Phong Dục Vũ lại cùng Chu Diệc Duy nói một ít chuyện làm ăn thật chi tiết, mới cùng Lăng Vũ Dương rời đi từ lâu phòng trở lại Yên Liễu trang.

“Người làm gì trước khi đi muốn cùng Chu Diệc Duy nói, người sẽ ở Yên Liễu trang xin đợi Lí Ngọc Hinh đến?”. Lăng Vũ Dương liền đặt câu hỏi lúc này nghĩ.

“Hà? Người không có nghe ta nhờ Chu Diệc Duy chuyển lời cho Lí Ngọc Hinh, ta mời nàng đến Yên Liễu trang ở lại mấy ngày sao?”. Phong Dục Vũ nửa cười nửa không nói.

“Người có biết ta đang hỏi cái gì. Đừng có giả ngu nữa”. Lăng Vũ Dương mắt húng mắt liếc hẳn một cái.

“Bất quá là một cái yêu cầu nhỏ nhỏ thôi! Chu Diệc Duy lại không có yêu cầu người kết hôn với Lí Ngọc Hinh, chỉ cần làm cho nàng đến Yên Liễu trang ở vài ngày, vụ buôn bán này liền đạt thành, ta làm sao mà không mừng chứ?”, giọng nói Phong Dục Vũ thoải mái.

“Nhưng là nàng xem trên người là ta”. Lăng Vũ Dương rầu rĩ nói, trong lòng cảm thấy không tức giận.

“Người cũng không phải chưa đụng qua nữ nhân đối với người đeo đuôi, bằng thủ đoạn của người, làm sao không đối phó được”, Phong Dục Vũ vẫn là nói không đến nơi đến chốn.

“Hiện giờ ta đâu có rảnh đi ứng phó nữ nhân kia! Người cũng đừng quên, Hi Nhi trên người độc vừa mới giải, hơn nữa hành tung của kẻ hạ độc trên người nàng còn chưa có tra ra, người đề nghị vậy chẳng phải tăng thêm phiền phức cho ta sao?”, Lăng Vũ Dương nhin không được nhắc đi nhắc lại, bên trong ánh mắt thiếu kiên nhẫn.

“Thì ra”, trên mặt Phong Dục Vũ nhất thời xuất hiện vẻ mặt giật mình, “Thì ra người sợ bị Hi Nhi của người hiểu lầm a! Cho nên người mới không muốn làm cho Lí Ngọc Hinh đến ở Yên Liễu trang”. Ánh mắt hắn hiện lên một chút mờ ám nhìn chằm chằm Lăng Vũ Dương.

“Ta không nói như vậy”, Lăng Vũ Dương không bức mình phản bác. Ánh mắt hắn đó là cái gì nha! “Ta chỉ là không thích bị bắt buộc dùng cách này mà nói chuyện buôn bán”.

“Người nghĩ rằng ta và người có thích không?”. Phong Dục Vũ cười nhìn Lăng Vũ Dương, đáy mắt hiện lên một chút sâu xa, “Chu Diệc Duy lỗi là, ở chỗ hẳn quá coi thường lực lượng ” Minh Kí”; Nhưng ta cũng sẽ không đi nhắc nhở hắn. Ta muốn làm cho sau này phải hối hận vì từng lấy cách này cùng nói chuyện làm ăn”. Một chút cắn răng tươi cười gọi lên.

Mọi người đều nói Lăng Vũ Dương luôn giữ một bộ tươi cười vô hại, làm cho người ta không thể nào đề phòng ý đồ chân chính của hắn, nhưng ai mà biết, khuôn mặt tươi cười chân chính luôn hé ra, kì thực người nội tâm độc ác ngầm là Phong Dục Vũ, chẳng qua không có người nào hiểu rõ hắn mà thôi.

“Nói như thế, Lí Ngọc Hinh đến ở Yên Liễu trang, ta có thể không cần đề ý tới nàng ta?”, Lăng Vũ Dương kiêu ngạo nhướng mày.

“Tùy người, ta thì không sao cả”, Phong Dục Vũ vô tình đáp. “Bất quá, Lí Ngọc Hinh theo đuôi người cho đến Hàng Châu sẽ lợi dụng cách này, chỉ sợ cũng không phải nữ nhân hiền lành gì. Ta xem cho dù người không đề ý tới nàng, nàng cũng không như vậy mà buông tha cho người”.

“Đáng chết!”, Lăng Vũ Dương cũng cùng nhướng mày, “Người không có việc gì làm nên đưa cái phiền phức đến Yên Liễu trang phiền ta? Nếu không có việc gì làm, sao không giúp ta tra ra nơi tên khốn kiếp nào đặt chân ?!”

“Yên tâm, ta sớm phải thủ hạ lưu ý. Nếu mục đích của đối phương là hồng tinh thạch, như vậy hẳn nhất định đã sớm theo đuôi các người đi vào Hàng

Châu, muốn tìm đến hần hần là sẽ không rất khó khăn mới phải. Đúng rồi, người hỏi qua chưa? Khối hồng tinh thạch kia của nàng là từ nơi nào đến?”

“Nàng nói cho ta biết, khối hồng tinh thạch kia là của nàng trước đây, phụ thân nàng đeo ở trên người nàng. Nàng vẫn chưa từng tháo xuống lần nào, phụ thân nàng cũng chưa từng có nói cho nàng khối hồng tinh thạch kia có chỗ đặc biệt gì. Sau khi phụ thân nàng mất, khối hồng tinh thạch kia trở thành di vật duy nhất phụ thân lưu cho nàng”. Lăng Vũ Dương đem kết quả hỏi Mộc Hi Nhi báo cho biết.

“Liên quan đến khối hồng tinh thạch kia, ta từng cố gắng nhớ lại, nhưng thật ra nhớ tới thiệt nhiều năm trước từng có lời đồn đãi, nói khối hồng tinh thạch kia mất tích gần trăm năm sau, hai mươi năm trước từng xuất hiện ở phương bắc trong tay một phú hào, tin tức truyền ra không bao lâu, khối hồng tinh thạch kia đã bị trộm, truyền thuyết là bị [Linh Nam song đạo (đôi ăn trộm)] hợp lực đánh cắp”.

“Tất cả đều là đồn đãi, truyền thuyết.....”, Lăng Vũ Dương bừa bãi cười nhạo.

“Hết cách, thời gian lâu lắm, rất khó tìm đến người biết rõ nội tình”, Phong Dục Vũ buông tay đánh xuống.

“Vậy người cho rằng nam nhân nhận ra hồng tinh thạch kia hần là biết cái kia chứ gì? Vậy phụ thân nàng là ai? Hần làm thế nào có được khối hồng tinh thạch kia?”. Lăng Vũ Dương cảm thấy đầu có chút nặng nề.

“Ai biết được! Có lẽ mấy vấn đề này đợi khi tìm được tên nam tử kia mới có thể biết đáp án”, Phong Dục Vũ lời nói lạc quan

“Đúng, chỉ cần chúng ta còn chưa bị hần lại độc cho chết”, Lăng Vũ Dương nhìn một bộ dạng thoải mái của Phong Dục Vũ, miệng lầm bầm.

Đột nhiên tâm tư hần vừa chuyển, lại muốn đến một sự kiện, ” Dục Vũ, người có hay không cảm thấy ánh mắt Chu Diệc Duy kia xem rất kỳ quái?”, hần hỏi tưởng lại, “Cũng không thể nói đó là một loại tính kẻ..... Đúng rồi, trong lúc đó hần cùng Lí Ngọc Uy kia giống như cũng kỳ quái nữa”

“Cũng khó trách người sẽ cảm thấy kỳ quái”, Phong Dục Vũ thú vị nói, “Dù sao người tới nơi đây số lần quá ít, hơn nữa vùng này thương vụ lại không thuộc phạm vi người quản lý. Trên thực tế, Chu Diệc Duy cũng không gần nữ sắc, hần thích là cùng nam nhân của hần”

“Cái gì?”, Lăng Vũ Dương ngắt ra, lập tức giật mình, “Thì ra hần là...”

“Đúng”, Phong Dục Vũ gật gật đầu, ” Mọi người đều biết chuyện Chu Diệc Duy có nuôi vài gã “tướng công” ở nhà của hần, cho nên theo ta thấy, gã Lý Ngọc Uy kia hần là cũng là tình nhân của hần. Nếu không căn cứ vào cá tính của Chu Diệc Duy, hần sao lại có lòng tốt như vậy thay Lí Ngọc Hinh ngang ngược xuất đầu, yêu cầu người tự mình ra mặt mà không sợ đắc tội ”

“Nói cũng phải”. Lăng Vũ Dương lập tức hiểu được biến chuyển trong đó.

Chu Diệc Duy kia thật đúng là tướng mình dư sức giúp đỡ chiếu cố tình nhân, thậm chí còn yêu ai yêu cả đường đi giúp cả người nhà của tình nhân.

Trái với chính mình, Hi Nhi coi như là tình nhân của Lăng Vũ Dương hần đi! Nhưng là hần lại giống như cũng chưa từng thay nàng làm chút gì. Hần không biết nàng cần cái gì, cũng không biết nàng nghĩ muốn cái gì, hần vẫn để nàng là thị nữ bên người kèm bạn cùng ngủ mỗi ngày của hần, làm nữ nhân ẩm giường của hần, còn chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa chính mình đối nàng đặc biệt khát vọng cùng ham muốn không ngừng rốt cuộc là đại biểu cho cái gì.

Cho đến ngày đó, nàng dưới sự “bảo hộ” của hần bị trúng độc

“Vũ Dương?”, Phong Dục Vũ tò mò nhìn bạn tốt đột nhiên vẻ mặt kỳ lạ. “Người không sao chứ?”

“Ta chỉ là đột nhiên nghĩ đến lúc này ở tù lâu, ánh mắt Chu Diệc Duy nhìn chúng ta”. Lăng Vũ Dương mới không tin Phong Dục Vũ lại không cảm nhận được ánh mắt kỳ lạ của đối phương.

“Hần không dám, trừ phi hần muốn xương cốt không còn”. Phong Dục Vũ vẻ mặt chắc chắn nói.

Tuy nói Chu Diệc Duy tính khác thường, hành vi cũng không quang minh lỗi lạc, nhưng chỉ cần Chu Diệc Duy không chủ động đến trêu chọc hần, hần mới lười để tâm nhiều như vậy. Dù sao hần cũng không phải là đạo sĩ lấy chính nghĩa mà trừ ác

Nhưng mà, hôm nay, Chu Diệc Duy cũng không sợ chết dám mơ về [Mính Kí], xem ra thật đúng là ứng nghiệm câu kia [hoa mẫu đơn chết xuống, thành quý cũng phong lưu], chỉ tiếc đó hoa mẫu đơn này là giống đực, mà Chu Diệc Duy vì sai lầm hôm nay mà gã sẽ phải trả giá đắt.

Lăng Vũ Dương nhìn Phong Dục Vũ ánh mắt kì quái lại một chút phản ứng cũng không có, dù sao những người bạn tốt bọn họ đều có chung một điểm, một khi trong lòng hạ quyết tâm muốn làm chuyện gì, thì tuyệt đối không ai có cách làm cho bọn họ thay đổi chủ ý, đánh mất ý nghĩ trong đầu. Cho nên hần cần bản là không cần hỏi nhiều, tránh tự làm cho mất mặt mũi.

Khi trở lại Yên Liễu trang Lăng Vũ Dương đi vào trong “Họa Trúc hiên” nơi hần cùng với Mộc Hi Nhi ở tạm, phát hiện than thể bé nhỏ lẽ ra đang nằm tĩnh dưỡng ở trên giường thể mà lại không thấy bóng dáng đâu.

Lăng Vũ Dương dừng bước tập trung tinh thần, rất nhanh chợt nghe thấy ở gần đó có tiếng nước vang lên trong phòng nhỏ, nụ cười hiểu rõ khẽ nhếch lên, hần không tiếng động nhắc lên rèm vải trước cửa phòng, rồi đi vào.

Quả nhiên, bên trong bị hơi nước nhuộm thành một màn mờ ảo, một thân thể trắng nõn đang ở bên trong thùng tắm thật to, đưa lưng hướng về hần, tay

cầm khăn ướt chậm chậm lau từng chỗ trên người. Hiện ra ở trước mắt hấn tấm lưng xinh đẹp, da dẻ trắng nõn vì nước ấm mà nổi lên màu trắng hồng, có vẻ hết sức hấp dẫn cùng mê người.

Ánh mắt Lăng Vũ Dương nóng rực, nhìn kĩ không chớp mắt bức tranh đẹp để mê người trước mặt này, nhớ tới khi nãy quay về Yên Liễu trang, trong lòng mình từng một lần xem xét, tự hỏi.

Hắn người chưa bao giờ muốn để ý nữ nhân, rốt cuộc là từ lúc nào, bóng hình nàng đã ngự ở trong cõi lòng khó có thể lay động của hấn, cũng vững chắc chiếm một vị trí nhỏ?

Hắn rất rõ ràng bản thân yêu thích loại hình nữ tính, nhưng sao lại là nàng?

Một tiểu nữ oa vừa gây lại nhỏ bé như thế nào lại làm cho hấn quyến luyến không thôi, đến nay vẫn không muốn buông tay.....

Lăng Vũ Dương không muốn suy nghĩ nhiều cúi xuống quần áo trên người mình, rồi mới nhẹ nhàng nhắc chân bước vào trong thùng tắm, ngồi ở sau người nàng, rồi hai chân mới mở lớn ra, đem nàng kẹp vững chắc ở giữa.

Sức nặng của hấn nhấn chìm lập tức làm cho mực nước trong thùng tắm dâng lên, cũng tràn ra ngoài thùng.

“Cái gì!”, Mộc Hi Nhi bị quấy nhiễu đột nhiên xoay lại. “Chủ nhân”, nàng không dám tin mắt mở to, hai gò má càng vì tư thế hai người lúc này vô cùng thân thiết mà đỏ bừng lên.

Ồ, hấn vào khi nào?

“Thân thể có cảm giác lắm sao?”, Lăng Vũ Dương ở bên tai nàng khẽ nói, trong miệng thở ra hơi nóng gãi ngứa lỗ tai của nàng.

“Á.....”, Mộc Hi Nhi run lên, cổ hơi rụt lại, “Chủ nhân, ta đã không sao rồi”. Ít nhất cảm giác mềm nhũn hai ngày trước đã rút đi, nếu không nàng đâu có sức mà muốn tắm rửa.

“Khôi phục sức khỏe ư?”, Lăng Vũ Dương than nhẹ, đôi môi nóng bỏng phả hơi nóng ở bên tai nàng, “Ta đây sẽ không lo lắng khi chúng ta đang yêu nhau, nàng sẽ đột nhiên ngất ở trong lòng ta”. Ở bên trong lời nói của hấn ẩn chứa vui mừng cùng ham muốn mãnh liệt bị đè nén, không ngừng tỉ mỉ cắn mút cái cổ nhạy cảm của nàng

Vì nàng trúng độc trận này, thân mình suy yếu, hại hấn mỗi đêm ôm ngủ, chuyện gì cũng không dám làm, chỉ sợ nàng chịu không nổi, mà cái tình hình này với hấn mà nói là một hiện tượng kỳ lạ trước nay chưa có, hấn khi nào thì để ý đến một nữ nhân vậy?

“Á.....”, Mộc Hi Nhi kêu nhỏ, trước ngực một đôi bầu vú mềm ẩm đã bị hấn từ sau người đến nắm trọn lấy.

Này Đây rất xấu hổ nha! Tuy rằng hai người bọn họ sớm đã có mấy lần thân mật, nhưng là ở bên trong thùng tắm mà làm loại hành vi thân mật này, vẫn là làm người ta cảm thấy xấu hổ cùng kinh hãi!

“Á Chủ nhân Ta Nhớ tới thân”, Mộc Hi Nhi xấu hổ giãy dụa muốn đứng dậy.

“Đừng nhúc nhích, Hi Nhi”. Bàn tay to của Lăng Vũ Dương cầm bầu ngực của nàng cố ý xoa xấn trên chọc, ngón tay cái còn lại ma sát lên xuống nụ hoa mềm mại kia, cũng cảm giác bầu ngực ở dưới tay hấn vì liên tục khẽ xoay mà dần dần vươn đứng lên, trên nụ hoa nhạy cảm lại đứng thẳng như đá.

“Á” Mộc Hi Nhi thân thể run rẩy, trước mắt một mảnh mê đắm, toàn thân bắt đầu nóng lên, “Chủ nhân”

“Thích không?”, hấn mút cắn làn da trắng nõn của nàng, tiếng nói dần dần khàn khàn đục ngầu.

“Ừm.....” Mộc Hi Nhi khẽ rên, không thể ngăn hấn sờ soạng trên người nàng.

Một bàn tay của Lăng Vũ Dương đi xuống đẩy hai chân mềm mại của nàng ra, ngón tay nóng bỏng ở giữa hai chân nàng thăm dò, vuốt ve.

“Á”, phía dưới bụng của nàng đầu tiên là căng thẳng, lập tức lại thả lỏng, bởi vì cảm giác tuyệt vời lại trộm vui thích đột nhiên xông lên, làm cho nàng không hề phòng bị phát ra một tiếng rên rỉ.

Đầu ngón tay hấn nhẹ nhàng quấy động ở nơi nữ tính ướt át, cũng khẽ ve lên xuống, rồi hấn mới đem một ngón tay thông thả chọc vào bên trong nơi nữ tính chật hẹp của nàng, cảm thụ phần da thịt bên trong túm chặt lấy đầu ngón tay hấn.

“Chủ nhân”, khoái cảm mạnh mẽ bỗng nhiên dấy lên trong cơ thể Mộc Hi Nhi, thân thể của nàng theo bản năng mà bắt đầu nâng lên, chào đón ngón tay thăm dò của hấn, thêm muốn hấn càng thêm đâm sâu hơn, cảm thụ nhiệt độ thiêu đốt làm cho nàng quên cả xấu hổ trong lòng.

Đầu ngón tay Lăng Vũ Dương không ngừng ra vào qua lại bên trong nơi kín đáo của nàng, chất lỏng ướt át lây dính lên đầu ngón tay hấn, thân thể khẽ run nói lên nàng đã động tình, không tự chủ được động tác mời gọi này, dục vọng nam tính để ở cạnh mộng nàng càng thêm sung tấy, xúc động vậy lấy làm hấn vốn nghĩ chậm rãi đã trở thành quyết tâm muốn tiến vào trong cơ thể nàng.

Lăng Vũ Dương rút ngón tay đang chôn ở trong người nàng ra, bắt lấy đôi tay nhỏ bé của nàng, để hai tay nàng nắm ở bên cạnh thùng tắm, rồi tay hấn mới hơi nâng lên hai chân của nàng, sau khi hấn dùng sức tiến lên phía trước, cuối cùng xâm nhập vào trong cơ thể chặt chẽ ẩm ướt của nàng –

“A!”, giọng nàng rên la mang đầy khoái cảm cùng với trong cơ thể bị dùng sức đẩy ra đánh sâu vào mà bị đau. Nhưng cảm giác đau vì hân bắt đầu trượt mà dần dần biến mất, đục vọng như con sóng ập vào thiêu đốt tăng lên, làn nước ấm rất nhanh từ trong bụng bắt đầu tới

Bàn tay Lăng Vũ Dương cầm eo nhỏ của nàng, thân thể phóng tung lên xuống, cùng chất lỏng ẩm ướt từ trong cơ thể không ngừng tràn ra làm cho hân hiểu được nàng đã thích ứng sự xâm nhập của vật lạ.

Hân sùng sức mạnh hơn, to lớn nóng bỏng bắt đầu ở giữa hai chân nàng mà ngẩng lên, lực mạnh mẽ chấn động làm cho nước ấm trong thùng tắm không ngừng phát ra tiếng vỗ đi ra.

“A” mười ngón tay níu chặt lấy bên cạnh thùng tắm, Mộc Hi Nhi phát hiện loại khoái cảm run rẩy quen thuộc này khi mỗi lần hai người ân ái, cuộn cuộn đánh úp vào không dứt từ phía dưới.

m thanh rên rỉ đáng yêu làm cho Lăng Vũ Dương càng thêm ra sức đâm vào, cảm giác bên trong chặt chẽ nhà ra nuốt vào nam tính to lớn của hân, loại cảm giác mất hồn này khiến trong lòng hân có cảm giác kỳ lạ mà hân không có ở nữ nhân khác.

Hân hình như có sở thích hôn lên tấm lưng trắng muốt của nàng, vô cùng thân thiết cắn mút hôn, dùng sức hạ xuống ấn ký lên trên thân thể của nàng, phía dưới thân lại càng mạnh bạo đâm sâu vào bên trong mềm mại của nàng, một lần so với một lần càng thêm dùng sức.

“A A.....”, trên lưng truyền đến cảm giác vừa tê lại đau cùng với toàn thân tràn ngập khoái cảm tê dại, hai luồng khoái cảm va chạm lẫn nhau làm Mộc Hi Nhi cơ hồ không kiềm nén được muốn ngửa đầu la hét, để biểu đạt nàng đã không chịu nổi kịch liệt nhưng kết quả nàng phát hiện nàng chỉ có thể ưỡn lưng lên, bởi vì toàn thân run rẩy nàng đã sớm chìm đắm vào bên trong động tác vừa dịu dàng vừa mãnh liệt giữ lấy của hân.

“A Ta nóng quá a..... Chủ nhân”, Mộc Hi Nhi trong miệng thỉnh thoảng bật ra tiếng rên rỉ.

“Tốt lắm, ta muốn cho nàng nóng”, Lăng Vũ Dương vừa lòng nói, hơi thở ồ ồ biểu hiện hân cũng chìm đắm vào trong màn ân ái mà hân đã chủ động khơi dậy.

Áp lực trong cơ thể làm cho thân thể của nàng càng ngày càng gấp gáp, mà ngay lúc nàng không biết nên làm thế nào chia sẻ cảm thụ khi hai người ân ái, một tay hân đột nhiên từ thân thể của nàng vòng qua cạnh sườn, rồi chạm vào hai chân nàng, cùng sử dụng hai đầu ngón tay đẩy ra cái núm ở ngay chính giữa bộ lông, tìm ra chính xác nơi nữ tính của nàng nhẹ nhàng xoa lên

“A”, nàng cong lưng lên, toàn thân rẩy lại một lần nữa nếm trải cảm thụ đạt tới cao trào.

Cảm giác Mộc Hi Nhi đã hơi thả lỏng, Lăng Vũ Dương hít một hơi thật sâu, cắn răng chịu đựng phần da thịt bên trong nàng kẹp chặt nam tính của hân như thế làm hân ra sức đẩy sâu vào, cũng cố gắng một lần lại một lần đâm vào bên trong nàng, trải nghiệm loại khoái cảm tra tấn này mà không thể kháng cự.

Cuối cùng, hân hét lên một tiếng, làm một cái đâm mạnh cuối cùng cũng ở trong chỗ sâu của cơ thể nàng mà thoát ra. Toàn thân hân vì thỏa mãn mãnh liệt mà run rẩy, đồng thời cũng lập tức ghé vào trên thân của nàng mà thở mạnh.

Lăng Vũ Dương có thể cảm giác tim mình đập thành thịch như trống dồn.

Hân phát hiện hân không bao giờ muốn lừa gạt mình nữa, nói nàng chỉ là bạn giường nhất thời của hân, là đồ chơi, bởi vì nàng không phải, cũng không có khả năng sẽ là như vậy.

Có lẽ lúc trước hân từ Lăng gia trang mang nàng cùng đi, cái loại tâm tình này, mới là tâm ý thật sự của hân.

Lúc trước mang nàng đi khỏi Lăng gia trang, cũng không phải hân thiếu một thị nữ bên người, hân là không thể không có nàng. Và gương mặt của nàng lúc nào cũng ở trong đầu hân đều không phải vì hân chán ghét nàng, mà là hân đã yêu nàng từ lâu. Trời ạ! Cái cảm giác này đến chậm chậm, hân chưa từng trải qua chút nào.

Mộc Hi Nhi cố gắng lắm mới làm cho thần trí mình đang lộn xộn ổn định xuống, nhưng nàng cũng ngay lập tức cảm thấy rất mệt mỏi, mí mắt cơ hồ không thể nhắc nổi.

Nàng đang muốn chìm vào trong giấc ngủ, bất đắc dĩ bị một ánh mắt cực kỳ mãnh liệt hung hăng nhìn như muốn thiêu cháy nàng, làm nàng không thể làm bộ như mình cũng không có cảm giác có người đang [giương mắt nhìn] nàng.

Nàng khẽ hé mắt ra, phát hiện chính mình đang yên ổn nằm ở trên giường, nhưng không may, nàng thật sự không có tính sai, nằm ở bên cạnh nàng là Lăng Vũ Dương đang ngó nàng với đôi mắt thực "hung ác".

Mộc Hi Nhi đang ở trong mơ lập tức bị dọa mà tỉnh hơn phân nửa.

"Sao Như thế nào", nàng ý muốn xác minh nghi vấn, đáng tiếc vô ích, trong lúc đó đầu của nàng vẫn chìm trong cơn mê cùng mệt mỏi.

Hân đang giận nàng sao? Nàng đã làm cái gì?

Lăng Vũ Dương nhìn kĩ nàng, người đắm chìm trong suy nghĩ, hoàn toàn không có phát hiện đáy mắt nàng hiện lên ý sợ hãi.

Một tiểu nữ oa bộ dạng không xinh đẹp lắm, cá tính thì có chút mơ hồ, gặp chuyện thì nhẫn nhục chịu đựng, giữ gìn bốn phận cũng không vượt khuôn phép, tuyệt không phù hợp với điều kiện mà hần cho rằng hần sẽ chọn làm bạn tình, nhưng là cố tình chính mình lại để nàng cướp mất tâm.

Này bảo hần làm sao có thể thừa nhận?

"Chủ nhân....." Mộc Hi Nhi sợ hãi ra tiếng. Đáng sợ, nàng chưa bao giờ thấy ánh mắt này của hần, thật giống như hần muốn lao vào nàng, đồng thời hung hăng cắn nàng một cái.

Một tiếng nho nhỏ khẽ gọi, làm cho Lăng Vũ Dương thu lại suy nghĩ bay xa, cũng rút xuống trong mắt tia sáng bức người.

Đến lúc mắt hần chạm đến ánh mắt thật cẩn thận kia của Mộc Hi Nhi, hần mới giật mình tựa hồ chính mình đã dọa đến nàng.

"Không phải mệt mỏi sao? Sao không ngủ đi?", bất đắc dĩ hần âm thầm nhìn xuống một tiếng thở dài. Xem ra chính mình thật sự là nằm trong tay tiểu nữ oa này.

"Người giận ta sao? Chủ nhân". Lăng Vũ Dương cố dùng giọng nói trấn an cõi lòng Mộc Hi Nhi, "Không có. Mệt mỏi thì ngủ đi". Được rồi! Cho dù hần có lòng yêu mến tiểu nữ oa bên cạnh này, vậy còn nàng thì sao? Nàng hiểu được cái gì là thích, cái gì là yêu mến sao?

"Chủ nhân", không biết vì sao, Mộc Hi Nhi cảm thấy trong ánh mắt hần có một vẻ gì đó làm nàng không biết làm sao. Đó là cái gì?

"Hi Nhi", Lăng Vũ Dương mắt nhìn nàng, đột nhiên đổi hành vi chính mình hàng đêm ôm nàng vào trong người cảm thấy xấu hổ. Hần tựa hồ chưa từng lo lắng hành vi của mình có phải hay không đã đem thanh danh của nàng phá hỏng mất.

Còn ý nghĩ của nàng thì sao?

"Chủ nhân", Mộc Hi Nhi vì tròn to mắt, bộ dáng có chút kinh ngạc nhìn hần do dự muốn nói lại thôi.

"Hi Nhi, nàng đối với việc chúng ta mỗi ngày cùng ngủ một giường có ý kiến gì không?", nàng có thể hay không oán hần cướp mất trinh tiết của nàng?

Mộc Hi Nhi nghe vậy mở lớn mắt, trong nháy mắt thất thần, song nàng rất nhanh tròn mắt nhìn, "Ta không hiểu ý của chủ nhân.... Chủ nhân là chủ tử của Hi Nhi, chủ nhân kêu Hi Nhi ngủ ở đây, Hi Nhi chỉ là nghe theo ý của chủ nhân mà làm thôi"

"Ta kêu nàng theo ta ngủ cùng giường, thì nàng liền ngoan ngoãn ngủ, đơn giản ta là chủ tử của nàng sao? Cũng bởi vì mẫu thân ta là ân nhân của nàng, nàng thêm chí" Lăng Vũ Dương đột nhiên im bặt không nói, nhận thấy bản thân mình hình như có chút không không chế được mà sắp nói ra cái gì không được nói. Thế là hần bối rối không để ý bên trong đáy mắt Mộc Hi Nhi chột lóe rồi buồn bã biến mất.

"Chủ nhân" Mộc Hi Nhi phơi bày vẻ mặt vô tội, "Người còn nói chưa xong"

Lăng Vũ Dương bình tĩnh nhìn nàng trong chốc lát, rồi mới đưa tay đem nàng kéo nhanh vào trong ngực. "Ngủ đi! Không có việc gì".

Xem ra tám phần là ông trời là không quen nhìn hần phụ bạc nhiều tấm lòng lắm, cho nên mới làm hần yêu thích một tiểu nữ oa không biết gì cả.

Lăng Vũ Dương giữ nụ cười thân nhiên mà ngủ, cũng không biết nằm ở trong lòng hần Mộc Hi Nhi vẫn không động đậy cũng không có nhắm mắt lại, trong mắt có một chút suy nghĩ sâu xa.

Mãi thật lâu sau, cuối cùng nàng mới vì cả người mệt mỏi, chìm vào trong mộng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng Nô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Sau khi cùng Chu Diệc Duy gặp Lăng Vũ Dương cùng Phong Dục Vũ, Lí Ngọc Hình dùng hết thủ đoạn cuối cùng như ước nguyện tiến vào Yên Liễu trang, cũng được an bài đến ở "Lai Khách hiền" chuyên dành cho khách nhân ở lại, để càng tiến thêm một bước tiếp cận Lăng Vũ Dương, hấp dẫn ánh mắt hần, tiến tới vun đắp thành cảm tình.

Đáng tiếc tính toán của nàng lại bị đánh cho tỉnh ngộ, cũng căn bản là không nghĩ ra cách bắt Lăng Vũ Dương để ý tới nàng.

Sau nhiều ngày, Lí Ngọc Hình ngoại trừ gặp qua mặt Phong Dục Vũ chủ nhân của Yên Liễu trang, chỉ biết Lăng Vũ Dương ở tại Họa Trúc hiền thôi, đến nỗi [Họa Trúc hiền] này ở chỗ nào trong Yên Liễu trang, nàng cũng không biết.

Vốn đầy tự tin, nghĩ đến có thể dễ dàng được Lăng Vũ Dương ưu ái đến nhưng mấy ngày qua nàng cơ hồ đã suy sụp xì hơi. Nếu không đối với Lăng Vũ Dương sớm chung tình, nàng còn không bằng đem mục tiêu đặt ở trên người nàng có vẻ dễ với mà quên đi, hơn nữa thái độ Phong Dục Vũ cũng tựa hồ rất mềm mỏng. Dù sao Phong Dục Vũ cũng là một vị mỹ nam tử mê người.....

Sau khi Lí Ngọc Hinh vào ở Yên Liễu trang một thời gian, thị nữ bên cạnh nàng cuối cùng biết được vị trí của Họa Trúc hiên, cùng với tin tức Lăng Vũ Dương thật ra vẫn ở Họa Trúc hiên.

Khi biết được tin tức Lí Ngọc Hinh không cam lòng, lập tức muốn thị nữ bên cạnh mình dẫn đường, một chủ một tớ lập tức đi thẳng đến Họa Trúc hiên.

Mộc Hi Nhi bị Lăng Vũ Dương bắt ép tình dưỡn ở trong phòng, cũng uống rất nhiều thuốc bổ điều dưỡng thân thể, tìm mọi cách xin xỏ, cuối cùng Lăng Vũ Dương đồng ý cho nàng đi chơi ở trong hoa viên.

Giống như một con chim nhỏ bị nhốt lâu ngày, rồi mới được phóng thích, Mộc Hi Nhi đắm chìm trong nắng xuân ấm áp, tâm tình phấn khởi bắt đầu ca hát, thân người nho nhỏ xuyên qua đám hoa cỏ sum suê ở sân nhà, nàng nhìn xem, thoải mái ngửi mùi.

Lăng Vũ Dương đứng ở dưới tàng cây, lần đầu nhìn thấy Mộc Hi Nhi thư giãn như thế, mà khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra dưới ánh mặt trời có vẻ tỏa sáng, hai gò má đỏ ửng, làm cho tay hắn ngứa ngáy, muốn xoa mặt của nàng; Mà cặp mắt ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng kia vừa tròn vừa đen trong sáng động lòng người. Một mái đầu tóc đen nhánh, được nàng kết thành hai cái bím nhỏ gọn gàng ở trên đầu, thật sự là vô cùng đáng yêu.

Lăng Vũ Dương mãi mê nhìn bộ dáng nàng khom lưng ngửi một đóa hoa xuân đẹp, trong lòng không tự nhiên nảy lên một cảm giác ấm áp bình thản.

Nàng có lẽ không đủ xinh đẹp, nhưng là trên người nàng có hơi thở tinh thần tươi mát, mà khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên của nàng làm cho hắn ngấm thê nào cũng không thấy chán

Hơn nửa ngày, Mộc Hi Nhi thở nhẹ đi đến trước mặt Lăng Vũ Dương, làm như phát hiện chính mình đã quá phạm mà biến mất dạng, ngẩng đầu nhìn hắn.

"Chủ nhân, không phải là người có việc muốn ta làm sao?", nếu không hẳn cứ luôn nhìn xem làm gì?

Lăng Vũ Dương nhìn đầy mắt ngờ vực của nàng, khóe miệng nhếch lên, cười nhạt kéo người nàng thấp xuống, cùng mình ngồi ở dưới tàng cây.

"Sao?", Mộc Hi Nhi không hiểu ra sao mặc hắn xếp đặt, cho đến lúc người mình tựa ở trước ngực hắn, nàng mới chợt nhớ tới, hiện tại là ban ngày ban mặt, giờ phút này hành vi của bọn họ tựa hồ có chút không ổn. Cho dù bên cạnh hắn không có người tạp vụ nào ở đây, nhưng giống như cũng không đúng!

"Đừng nhúc nhích nữa, Hi Nhi, cùng ta ngồi một lát đi!", tiếng nói dịu dàng từ trên đỉnh đầu Mộc Hi Nhi truyền đến, tựa như nói nhỏ cùng tình nhân.

Lăng Vũ Dương biết nàng cố kỵ cái gì, cũng biết từ trước tới nay, nàng vẫn đối hắn duy trì phép tắc chủ tớ, chưa bao giờ thách thức người khác ngồi. Đương nhiên nàng cũng không biết, hắn đã sớm phân phó xuống, hắn ở Họa Trúc hiên này trừ khi được hỏi, tạp vụ ở đây không cho phép vào. Cho nên cho dù lúc này hắn đối nàng làm ra cái gì cùng thân thiết cũng không phải lo lắng có người sẽ thấy, huống chi hắn tuyệt không để ý bị người khác thấy.

Trên thực tế, sau khi biết tâm ý thật sự của mình, hắn càng thêm không thể chịu được chỉ có thể ở buổi tối mới thân mật ôm nàng ngủ, lúc ban ngày hai người tuân thủ phép tắc chủ tớ. Trước kia hắn có lẽ cảm thấy như vậy tốt lắm, nhưng là hiện nay, hắn muốn thay đổi hiện trạng, làm cho nàng không chỉ coi hắn là chủ tử nữa, mà là xem hắn như --

"Chủ nhân", Mộc Hi Nhi đột nhiên khẽ gọi một tiếng đánh vỡ sự yên lặng.

"Hử?", Lăng Vũ Dương mắt tự nhiên nhìn xuống, trong miệng chỉ đáp nhẹ.

"Kia", Mộc Hi Nhi không biết nên nhìn nhận như thế nào. Nàng thật sự cảm thấy rõ như ban ngày, nàng dán ở trên người hắn như thế thật không ổn, huống chi hình như có người hướng bọn họ đi tới Thế là nàng đành phải giơ lên một bàn tay, chỉ về phía bóng người rất nhanh xuyên qua bụi hoa hướng về phía hai người mà đến.

Lăng Vũ Dương nhìn theo hướng ngón tay Mộc Hi Nhi chỉ, nụ cười bên môi nhất thời lạnh đi vài phần, ánh mắt híp lại nhìn một chủ một tớ xông vào.

Lí Ngọc Hinh lấy danh nghĩa của chủ nhân Phong Dục Vũ, thuận lợi bước vào Họa Trúc hiên. Mà nàng vừa mới xuyên qua mấy tầng bụi hoa, nàng đã nhìn thấy mục tiêu chính là đang nhàn nhã ngồi ở dưới một gốc cây đại thụ, tiếp theo nàng lập tức lại phát hiện, bên cạnh Lăng Vũ Dương thế nhưng còn thêm một vị nữ tử vóc dáng rất nhỏ ngồi đó nữa.

Bất thành linh bị đánh mạnh làm cho Lí Ngọc Hinh bước nhanh hơn, trong lòng cũng theo đó dâng lên lửa giận hừng hực.

Ghê tởm hơn là, nàng chắc chắn Lăng Vũ Dương đã thấy nàng, nhưng hắn lại vẫn duy trì tư thế không đổi, tuyệt không muốn tránh né đi nữa từ ở trong lòng hắn kia, thật sự là làm cho người ta chán nản!

"Lăng gia", Lí Ngọc Hinh đi đến trước cây đại thụ, tạm thời cố đè nén tức giận bốc lên trong đầu, cố ý bày ra phong thái của tiểu thư khuê các tao nhã.

"Lí tiểu thư có việc gì?", Lăng Vũ Dương giọng lạnh nhạt hỏi, nụ cười bên môi không thay đổi, cặp mắt đẹp lạnh nhạt liếc nhìn nàng một cái rồi lập tức dời đi, cứ coi như Lí tiểu thư mặt mày xinh đẹp cùng thân thể đầy đặn, so ra còn kém đóa hoa trong chậu hoa đặt ở góc hành lang.

Đối với việc hần rõ ràng làm lơ như thế, sắc mặt Lí Ngọc Hình nhất thời khó khăn nói không nên lời; Nhưng vì mục đích cuối cùng, nàng lại quyết định nuốt xuống tức giận một lần nữa.

"Nghe nói Tây hồ hoa xuân đã nở rộ, cảnh sắc biến đổi hợp lòng người, không biết Lăng gia có theo giúp ta đi dạo được chăng? Một là làm cho chúng ta có chút thời gian gần gũi, hai là với võ công của Lăng gia tất nhiên có thể bảo hộ an toàn cho ta", nàng chủ động yêu cầu, không có gì rụt rè, trong giọng nói cũng tràn ngập khí thế kiêu căng ép buộc, một nụ cười tự tin hiện lên trên mặt nàng.

Dù sao nàng có thể dễ dàng tiến vào đất của Yên Liễu trang, liền chứng tỏ cho dù [Mính Kí] có tiếng tăm, vẫn là phải ba phần nhường nhịn Chu Diệc Duy, cho nên.....

Lăng Vũ Dương cuối cùng thu ánh mắt về, ngược lại lạnh nhạt nhìn Lí Ngọc Hình trước mặt, nụ cười bên môi cũng rút đi.

"Phong Dục Vũ là chủ của Yên Liễu trang, Lí tiểu thư sao không nhờ hần phái người hộ tống nàng đi Tây hồ, như vậy sẽ không phải băn khoăn lo an toàn nữa", đối phương rõ ràng ra vẻ công khai khiêu khích cùng giận hờn dĩ nhiên hần không tức giận, cho nên hần cũng sẽ không cho nàng toại nguyện.

Lí Ngọc Hình sừng sốt, thốt lên nói: "Nhưng là ta muốn chàng theo giúp ta đi!"

"Lăng nỗ cũng chỉ là làm khách ở Yên Liễu trang, hần là không có nghĩa vụ thay chủ nhân tiếp đãi khách nhân đi!", sau khi Lăng Vũ Dương lạnh nhạt liếc mắt qua nhìn nàng một cái, mắt nhìn xuống thấy người ngồi ở trước vẫn không lên tiếng, Mộc Hi Nhi đầu cúi thấp, "Nếu Lí tiểu thư có kế hoạch gì, cũng nên nói cho chủ nhân Phong Dục Vũ của trang này, mà không phải khách nhân ta đây"

Nếu là Phong Dục Vũ đáp ứng cho vào, như vậy chuyện phát sinh sau này cũng nên để hần ta tự xử lí mới đúng, Phong Dục Vũ mơ tưởng đem nữ nhân này gán cho hần, còn bản thân mình thì tránh một bên hóng mát xem kịch!

"Nhưng mà chàng rõ ràng đáp ứng Chu Diệc Duy biểu ca", Lí Ngọc Hình luôn được che chở, thế nào chịu bị người ta cự tuyệt như thế, thế là vốn nén tức giận rốt cuộc nhịn không được mà bộc phát.

"Ta không có!", Lăng Vũ Dương vô lễ cướp lời nàng. "Người đáp ứng cho nàng tiến vào ở Yên Liễu trang là Phong Dục Vũ, không liên quan tới ta, ta chưa bao giờ hứa hẹn chuyện gì với biểu ca Chu Diệc Duy của nàng!", nếu không phải chủ nhân nơi đây là Phong Dục Vũ, hần đã sớm sai người đem nữ nhân này đuổi ra ngoài .

Nghe trong giọng nói Lăng Vũ Dương ẩn chứa khinh thường, Lí Ngọc Hình bỗng nhiên quay đầu, trong mắt vẫn là không thể tin.

"Ta có gì không tốt?!" nàng nói ra bất mãn trong lòng.

"Ta cũng không nói nàng có gì không tốt", Lăng Vũ Dương phiền chán trả lời, không hiểu sao nữ nhân luôn lấy những lời này đến chất vấn hần.

"Vậy chàng sao không chịu cùng ta gần gũi?", ı Lí Ngọc Hình đột nhiên đưa tay chỉ Mộc Hi Nhi ngồi ở trước người Lăng Vũ Dương, "Chàng không có thời gian theo giúp ta dạo Tây hồ, lại có thời gian cùng một cái tiểu tiện nhân mọi thứ đều không bằng ta ngồi ở dưới tàng cây!". Nàng nói ra lời hung ác, đôi mắt hung hăng nhìn xuống đầu Mộc Hi Nhi.

Lăng Vũ Dương trong mắt bỗng dưng tán mát ra ánh sáng mãnh liệt nhìn thẳng Lí Ngọc Hình nói không lựa lời, biểu tình chưa biến hần đã nhìn vào mắt nàng, không hiểu sao nàng lại cảm thấy một khí thế to lớn tập kích ở bụng, làm quanh thân nàng nổi lên một trận rừng mình, mà một dự cảm điềm xấu bỗng dưng dấy lên từ lòng nàng.

"Xin hỏi Lí tiểu thư đây lấy thân phận gì đến chất vấn ta?", cũng tiếng nói nhẹ nhàng lại làm người ta cảm giác như có gió lạnh thấu xương.

"Ta.....", Lí Ngọc Hình ngực cứng lại, nhưng thấy hơi tắc ở trong cổ họng, làm cho nàng rốt cuộc nói không ra lời.

"Mời trở về cho! Lí tiểu thư, đây không phải nơi mà nàng nên đến. Vấn đề của nàng, ta đề nghị nàng đi tìm chủ nhân Yên Liễu trang Phong Dục Vũ, thứ cho ta bất lực", nụ cười gọi lên một chút cũng không có ấm áp, Lăng Vũ Dương không nghĩ nhiều lời trực tiếp đuổi người.

Sau khi Lí Ngọc Hình chật vật rời đi, không khí yên tĩnh trong đình viện cũng yên lặng không một tiếng động.

Lăng Vũ Dương vì Phong Dục Vũ lần này cố ý đưa người đến làm phiền hần mà hần ở trong lòng mắng hơn một ngàn lần xong, mới từ từ lại khôi phục tâm tình bình thản lúc trước, đồng thời cũng phát hiện từ đầu tới đuôi Mộc Hi Nhi không nói một chữ nào, vẫn như trước không có mở miệng đầu cúi xuống.

"Nàng không nghĩ hỏi một chút xem vừa rồi nữ nhân khí thế lăng mạ người kia là ai sao?", lừa giận rút đi, Lăng Vũ Dương phát hiện tâm tình thoải mái lúc nãy lại trở lại, mà hần có thể nhanh như vậy biến chuyển tâm tình, đều là bởi vì bên cạnh hần có nàng.

"Gì ạ?", Mộc Hi Nhi cuối cùng ngẩng đầu, có chút mê hoặc nháy mắt mấy cái, như là tự hỏi một phen mới hiểu được lời của hần nói.

"Không phải chuyện ta nên hỏi", nàng cuối cùng trả lời.

"Có ý gì?", Lăng Vũ Dương đột nhiên cảm giác tâm tình lại biến thành xấu.

"À Hi Nhi chính là thị nữ bên người chủ nhân, đương nhiên là không có..... Không có tư cách hỏi đến chuyện của chủ nhân....."

Bỗng dưng một bàn tay đem cầm Mộc Hi Nhi nâng lên, cũng đem mặt của nàng chuyển đến, mà động tác bất thình lình, cũng làm cho Lăng Vũ Dương bất được đầy mắt nàng có vẻ u buồn kia.

Nhất thời, hy vọng lại dấy lên trong lòng hắn. Có lẽ nàng cũng không phải như hắn tưởng tượng [vô cảm] như vậy, mà là bởi vì nàng rất giỏi che dấu cảm xúc thật sự trong lòng.

"Thế nếu ta nói, nàng có thể hỏi đến hết thấy chuyện của ta, thì nàng nói sao?", Lăng Vũ Dương cười nhạt hỏi.

Mộc Hi Nhi giật mình, "Chủ nhân". Có ý gì?

"Ý ta nói, nàng có thể hỏi chuyện liên quan đến ta, nếu có chuyện gì không rõ, nàng liền trực tiếp hỏi ta". Lăng Vũ Dương dịu dàng trong mắt có ánh sáng kỳ lạ, giống ngọn lửa lại giống như suối chảy đan vào.

"Chủ nhân?", Mộc Hi Nhi một câu cũng nói không nên lời. Hắn sao lại đột nhiên đối nàng nói lời này? Hắn cũng biết là lời nói mờ ám không rõ, sẽ làm nàng nghĩ đến chuyện xa vời một chút cũng không dám hy vọng.....

Tỷ như, hắn có chút..... Có chút yêu thích nàng.....

Lăng Vũ Dương giật mình thâm mắng bản thân mình ngu ngốc, nếu không phải hôm nay thình lình xảy ra cố sự này, chỉ sợ hắn không biết tới khi nào thì mới có thể phát hiện nàng chôn dấu ý nghĩ thật sự dưới đáy lòng, đó là một loại cam phận cùng biết rõ mình thấp kém.... ..

Hắn tự cho là giỏi khôn khéo, trong lúc đó cùng nàng thì hắn lại dùng cách thức sai lầm rồi, làm cho nàng vốn biết rõ bản phận càng thêm cùng hắn vạch ra giới hạn. Hắn ngốc nghếch không phát hiện ra hắn đã đem tấm lòng của nữ nhân càng thêm cách xa hắn, đây là một sai lầm lớn a!

"Tuy rằng nàng không hỏi, nhưng ta muốn giải thích một chút. Vừa rồi vị Lí tiểu thư kia là....."

Thế là Lăng Vũ Dương đem sự việc đình chính rõ ràng từ đầu đến đuôi nói cho Mộc Hi Nhi.

"Nhưng mà Vị Lí tiểu thư kia bộ dạng rất đẹp..... Mặc kệ thân phận hay..... Hay là diện mạo, hắn là đều xứng đôi với chủ nhân". Nghe xong Lăng Vũ Dương thuật lại, Mộc Hi Nhi nhìn không được mở miệng nói ra ngờ vực trong lòng, đồng thời cảm thấy mình quá phận mà bất an.

"Ta không cần người khác tới thay ta quyết định nữ nhân như thế nào mới xứng đôi với ta!", hắn đưa mắt nhìn.

"Này!" Mộc Hi Nhi phát hiện hắn nhìn nàng với ánh mắt kỳ lạ, làm cho lòng nàng càng thêm không yên.

Ngẫm lại, gần đây hắn giống như luôn dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, mà thái độ hắn đối với nàng so với trước kia càng thêm dịu dàng, cơ hồ có thể nói là yêu thương

"Nàng có biết ta thật sự muốn bạn tình như thế nào không?", Lăng Vũ Dương cười nhạt, mắt chứa ý sâu xa.

"O.... Hi Nhi không biết", Mộc Hi Nhi lắc đầu.

"Ta muốn nữ nhân.....", hắn đưa mắt nhìn nàng, "Nàng rất hiền hậu, tính tình có chút mơ hồ ngây ngốc, người ta nói cái gì nàng cũng tin", đáy mắt hắn hiện lên ý cười, "Nàng có hình dáng nhỏ nhắn xinh xắn, trên mặt có đôi mắt mở to tròn xoe như nai con, cùng với", hắn cúi thấp mặt gần sát nàng, "cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu hé ra.....", hắn đem một chữ cuối cùng thả vào trong miệng của Mộc Hi Nhi, nhẹ nhàng áp lên liếm, mút môi của nàng.

Tim Mộc Hi Nhi đập nhanh hơn, hai gò má ửng hồng, yên lặng đón nhận hành động dịu dàng trì hoãn kia của hắn, trong đầu sớm quên mất thất lạc mà trở thành một mảnh mơ hồ.

Gió xuân nhẹ thổi, nắng xuân ấm áp nhẹ nhàng che chở một đôi thiên hạ dưới tàng cây, bốn phía dào dạt ấm áp yên tĩnh.

※※※

Lí Ngọc Hình đợi đến sau khi trở lại nhà tạm [Lai Khách hiên], bụng đầy tức giận khó chịu mới bộc phát ra.

m thanh [chát chát], từ cái chén xấu số đầu tiên ở trên bàn bị dùng sức ném vỡ, cùng với tiếng Lí Ngọc Hình phẫn nộ mắng chửi.

"Thật là tức chết mà! Lí Ngọc Hình ta tôn quý như thế, chưa bao giờ phải chịu nỗi nhục này....."

[Chát] một tiếng, cái bình từ trên bàn cũng rơi xuống.

Tiểu Hồng thị nữ bên người của Lí Ngọc Hình bị động tác thô bạo của chủ tử dọa sợ tới mức trắng mắt, nhưng là vẫn khép nép không dám tỏ ý muốn nhẹ giọng khuyên giải an ủi.

"Lăng Vũ Dương chết tiệt, ta nhất định phải bắt ngươi trả giá đắt cho hành động hôm nay!", Lí Ngọc Hình thỏa con tức xong, ngồi ở ghế vẫn không quên chửi rủa.

Tiểu Hồng ở một bên lập tức xen vào phụ họa, "Đúng vậy, tiểu thư, cô đừng tức giận nữa, ta xem cô còn muốn tìm thêm cách gì khác, nhưng đừng làm thân thể tức giận, đến lúc đó thiếu gia sẽ đau buồn", nàng nhớ tới trước đây, thiếu gia Lí Ngọc Uy phân phó nàng phải chiều cổ tiểu thư cho tốt.

"Thiếu gia?", Lí Ngọc Hình đang muốn nói đại ca nàng có liên quan gì, trong đầu bỗng dưng chợt lóe ý tưởng hay!

"Đúng rồi, ta lại đi đến Hoa đại ca, muốn hấn cùng Chu Diệc Duy nói chuyện, bảo Chu Diệc Duy tiếp tục hướng Minh Kí tạo sức ép..... Ta cũng không tin Lăng Vũ Dương không khuất phục!", nàng oán hận nói.

"Có thể Nhưng mà, tiểu thư, Lăng gia đối tiểu thư một chút cũng không tốt, tiểu thư sao không vứt bỏ mà quên đi?", Tiểu Hồng khuyên nhủ. Dù sao có nhiều vị công tử thích tiểu thư như vậy, tiểu thư cần gì phải nhất định là cái người vừa lạnh lùng vừa đáng sợ như Lăng gia kia chứ?

"Không, ta không cam lòng!", Lí Ngọc Hình phần nộ cần răng nói. Cho tới bây giờ vốn không có một người nam nhân có thể làm lơ nàng, nàng cố tình dùng hết thủ đoạn, mà Lăng Vũ Dương vẫn là không muốn cùng nàng tiếp cận, thậm chí ngay cả một cái nụ cười nhiệt tình cũng không chịu cho, này đối với tự tôn của nàng là một thương tổn quá lớn, nàng không thể chịu được!

"Tiểu thư, chuyện này lại phiền đến Chu gia thật không tốt đi!", Tiểu Hồng có chút bất an đề nghị.

"Ai biểu hấn là tình nhân của đại ca! Nếu hấn không nghĩ đại ca cùng hấn trong lời nói trở mặt, hấn tốt nhất làm theo chủ ý của ta, lại đi thông báo cho Minh Kí một tiếng", Lí Ngọc Hình về mặt khinh bỉ nói, giọng điệu tràn đầy tự tin.

"Tiểu thư", Tiểu Hồng không biết nên khuyên can tiểu thư như thế nào. Vì sao nàng tuyệt không cảm thấy sự tình đơn giản giống như tiểu nói như vậy? Chu gia kia thoát nhìn chắc chắn không phải là một người lo liệu tốt lắm.

"Đừng nói nữa. Tiểu Hồng, chuẩn bị chút, chúng ta lập tức đi một chuyến đến Chu phủ của Hoa đại ca", Lí Ngọc Hình vung tay lên, hạ xuống quyết định.

"Được, tiểu thư".

Không bao lâu sau, Lí Ngọc Hình chủ tớ hai người, rất nhanh rời khỏi Yên Liễu trang.

Sau một thời gian, nói là đoán Lí Ngọc Hình ra ngoài, không ai biết nàng rốt cuộc đi nơi nào -- có lẽ người trong Yên Liễu trang căn bản là không thêm đề ý nàng đi nơi nào.

Đồng thời, thị nữ bên cạnh Lí Ngọc Hình cẩn thận đi tìm hiểu, đối với thân phận nữ nhân ngồi ở trong lòng Lăng Vũ Dương ngày đó cũng có đáp án, mà đáp án này càng làm cho Lí Ngọc Hình giận không thể nén được.

Một cái thị nữ bên người! Lăng Vũ Dương thế nhưng ở trước mặt một thị nữ thấp hèn mà khiến nàng khỏ sở, này bảo nàng có thể nhịn được sao! Nghĩ đến lúc ấy thị nữ tên "Hi Nhi" kia chính là âm thầm cười nhạo nàng, cho nên mới vẫn không nói gì đi!

Sau khi biết được nữ nhân trước mắt của Lăng Vũ Dương chính là một thị nữ thấp kém, Lí Ngọc Hình lại tự tin tràn đầy trở về Hoa Trúc hiên, chỉ tiếc Lăng Vũ Dương đã sớm an bài thủ hạ ở ngoài hiên, ngăn cản nàng tiến vào. Lí Ngọc Hình vài lần tới đều bị cản trở ở ngoài hiên trong lòng càng thêm phần nộ, đối Lăng Vũ Dương tình si mấy cũng đã hóa thành bụi khói, trong lòng cũng sinh ra một nỗi oán hận cực độ.

"Hôm nay khi ta cùng với Chu Diệc Duy chạm mặt, hấn lại nhắc tới chuyện cũ". Phong Dục Vũ khước miệng cong lên, thuật lại với Lăng Vũ Dương cùng ngồi đối diện hấn ở phòng khách uống trà.

"Lại là Lí Ngọc Hình kia sao?", Lăng Vũ Dương kiêu ngạo nhướn mày, ánh mắt hiện ra sự chán ghét không chút che giấu.

"Ngươi biết rõ còn hỏi", Phong Dục Vũ cười liếc mắt lườm bạn tốt một cái, vì hấn thấy rõ phản ứng có cảm xúc mà cảm thấy rất thú vị.

"Lúc trước là ngươi đáp ứng Chu Diệc Duy, ta cũng không có bằng lòng", Lăng Vũ Dương nhìn lại hấn, "Nếu không phải ta hiểu rõ ngươi, ta liền cự tuyệt tại chỗ. Cho nên ngươi trả lời thật cho ta, ngươi rốt cuộc chuẩn bị tốt chưa?"

Đến đây nhiều ngày như thế, kẻ hạ độc Hi Nhi lúc ấy hành tung vẫn là không có dấu vết, trong lòng hấn đã rất khó chịu, vậy mà Phong Dục Vũ còn có tình chậm trễ ra tay khiến người ta phát điên.

"Ngươi sao biết ta tính làm Chu Diệc Duy sụp đổ?", Phong Dục Vũ cười nói, hơi có ý hỏi.

"Ngươi cho là ta hôm nay mới biết ngươi à! Ngày đó ở tù lâu, trong lời nói của Chu Diệc Duy đã sớm chọc giận ngươi, ngươi chỉ là không có thể hiện thôi, thậm chí còn bằng lòng điều kiện hấn nói ra, để tiêu tan cảnh giác của hấn, cũng làm cho hấn cho là nhóm 'Minh Kí' chỉ là tên giữ ngựa dê rách mà thôi, đúng không!", Lăng Vũ Dương cười mà như không cười đem tính toán của Phong Dục Vũ nói ra. "Mọi người đều nói Lăng Vũ Dương ta là tổng quản [Minh Kí] nham hiểm trong ngoài không giống nhau, kỳ thật Phong Dục Vũ ngươi mới thật sự là tên hiểm độc trong ngoài không giống nhau nhất, chỉ là người khác không biết mà thôi".

"Nếu đã biết tính toán của ta, vậy ngươi vì sao không muốn phối hợp cùng ta đi đối phó Lí Ngọc Hình kia một chút, cũng đỡ cho nàng luôn chạy tới cáo

trạng, làm cho mỗi lần Chu Diệc Duy nhìn thấy ta liền ám chỉ ta không tuân thủ giao ước", Phong Dục Vũ giọng điệu thoải mái cười mắng.

"Lúc trước Chu Diệc Duy chỉ nói muốn ta cho nàng một cơ hội. Nay nàng đã được ở tại Yên Liễu trang, hẳn là có thể thỏa mãn rồi", Lăng Vũ Dương giọng lạnh nhạt nói, đáy mắt hiện lên vẻ thần nhiên không tức giận.

"Ta xem ngươi là sợ tiểu thị nữ Hi Nhi kia hiểu lầm đi! Cho nên ngươi mới ngay cả câu cũng không chịu cùng Lí Ngọc Hình nói nhiều", Phong Dục Vũ cười trong mắt lóe sáng đầy vẻ hài hước.

"Thế thì sao nào?", Lăng Vũ Dương thần nhiên thừa nhận luôn. Từ lúc hiểu rõ tâm ý của mình, hẳn sẽ không tiếp tục mạnh mẽ. "Dù sao ta không có đề ý đến Lí Ngọc Hình kia, cũng không có chút ảnh hưởng đối với ngươi, không phải ngươi còn tiếp tục tiến hành kế hoạch của ngươi!", hẳn cười nhạo nói.

"Ôi! Ngươi thật đúng là tính cười đối tượng mà mẫu thân ngươi đã chọn lựa kia a!", Phong Dục Vũ cười nhìn hắn, "Không thể tưởng tượng được một chuyển trở về thăm nhà, lại để cho ngươi ngã vào vực sâu vạn trượng".

Lăng Vũ Dương không thêm đề ý mặc hắn gào lên chế nhạo, "Đợi ngày nào đó ngươi thật sự đụng phải, lại đến cùng ta nói đi!", hắn cười phóng khoáng, vẻ mặt mê đắm ngọt ngào như người đang yêu.

"Đúng rồi, ngươi còn chưa trả lời ta, chuyện này ngươi rốt cuộc tiến hành tới đâu", Lăng Vũ Dương hỏi thẳng.

Cùng là vui vẻ bàn luận dụng binh, Phong Dục Vũ mặt ngoài càng đẹp để không gió không mưa, lại ngậm húng hăng cho một tin "vui ngạc nhiên lớn" đến phá đổ cửa hàng nhà người ta đặc tội hắn, cho nên Phong Dục Vũ chính xác là như [hồ ly] đội lột người nhất.

"Yên tâm đi! Bố cục đã sắp sẵn đâu vào đấy. Chu Diệc Duy lúc này chính là đang mê luyện Lí Ngọc Uy, hơn nữa Lí Ngọc Hình cũng vẫn như cũ ở tại Yên Liễu trang, cho nên hẳn tạm thời sẽ không chú ý tới tình huống khác thường -- đương nhiên, ta cũng không để lộ rõ ràng đến vậy, mà bị hắn phát hiện". Phong Dục Vũ mỉm môi, lộ ra một nụ cười thật vô hại mê người.

Xem ra lần này Chu Diệc Duy nên lo sợ vì coi thường người khác của hắn mà phải trả giá thê thảm.

"Cần hỗ trợ không?", Lăng Vũ Dương hơi chớp mắt, biết rõ còn có ý hỏi.

"Ngươi điều tra bên kia thế nào rồi? Tìm được người không?", Phong Dục Vũ cười phản quân lại một câu.

"Cho tới bây giờ cũng không tìm thấy người đâu!", Lăng Vũ Dương lập tức có chút phần nộ tuôn ra bức tức.

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội. Người kia nếu muốn khỏi hồng tinh thạch kia, nhất định sẽ không chịu buông tha đâu, sớm muộn gì sẽ tự lộ ra hành tung", trong đôi mắt Phong Dục Vũ lóe sáng. "Đến nỗi khỏi hồng tinh thạch kia", hắn có chút trầm ngâm.

"Yên tâm, ta đã làm cho Hi Nhi đáp ứng, để ta tạm thời cất giữ khỏi hồng tinh thạch kia rồi", Lăng Vũ Dương lập tức nghe hiểu lời hắn muốn nói.

"Nàng thật không biết lai lịch khỏi hồng tinh thạch kia ư?"

"Không biết. Thậm chí ngay cả lần trúng độc này, nàng cũng tưởng mình bị sinh bệnh nặng một hồi", Lăng Vũ Dương lộ ra nụ cười thú vị.

"Ngươi không đem tình hình thực tế nói cho nàng?", Phong Dục Vũ mày nâng lên, trong ánh mắt cũng toát ra hứng thú. Sẽ có người ngây thơ như vậy sao?

"Nếu nàng không có hoài nghi gì, ta cần gì phải làm chuyện thừa tự nhiên nói ra dọa nàng chứ?", Lăng Vũ Dương miệng không khỏi toát ra yêu thương.

"Nói cũng đúng", Phong Dục Vũ gật đầu phụ họa, trong lòng tự nhiên cảm thấy hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng Nô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Hôm nay, Lăng Vũ Dương có việc ra ngoài, để Mộc Hi Nhi ở lại một mình ở trong Họa Trúc hiên không có việc gì làm, cho nên buồn chán.

Mộc Hi Nhi vốn nghe theo lệnh Lăng Vũ Dương mà ở trong phòng, không đến nửa canh giờ buồn không chịu nổi chạy đến đình viện ngoài phòng đi dạo.

Đến khi nàng đem trước viện Họa Trúc hiên đi dạo hết xong, không tìm được lòng hiếu kỳ nàng chuyển hướng cánh cửa nhỏ sau hiên nhà kia mà đi đến rừng trúc. Không lâu sau, nàng đi bộ thăm dò đã bước trên con đường mòn trải sỏi, cũng cảm thụ bên trong rừng trúc râm mát tình cờ có gió nhẹ thổi lại, thấm vào tận xương vào lòng người.

Đến khi lòng hiếu kỳ hơi thỏa mãn, trong đầu nàng lại buồn bã suy nghĩ không yên, làm nàng lại cảm thấy khó thở.

Mà cái chuyện làm nàng cảm thấy khó xử, không biết nên cảm thấy thế nào với người khơi ngọn sóng, chính là chủ tử trước mắt Lăng Vũ Dương của nàng.

Nếu thái độ hần như lúc đầu đối xử với nàng, trong lòng nàng sẽ không rối bời như thế. Hần cố tình lại không vậy, nụ cười "dịu dàng" sâu sắc làm cho đáy lòng nàng bắt đầu nảy sinh hy vọng.

Từ nhỏ nàng đã ra ngoài kiếm sống, sớm xem qua rất nhiều chuyện bất bình, gặp qua rồi nên xem như bình thường. Hoàn cảnh làm cho nàng hiểu rõ địa vị của mình, cũng làm cho nàng rất rõ ràng cái gì nàng có thể nhận, mà cái gì nàng không thể nhận. Nàng vẫn giữ gìn bốn phận cũng không vượt qua khuôn phép, cho đến lúc Lăng Vũ Dương chiếm lấy thân thể nàng cũng thuận tiện đoạt đi lòng của nàng, nàng đã thay đổi.....

Ngay từ đầu, nàng nhẫn nại chịu đựng tiếp nhận Lăng Vũ Dương quan hệ thân mật cùng nàng, lúc ấy nàng chỉ hy vọng việc này không cần để hần biết, đợi cho Lăng Vũ Dương mất đi hứng thú với nàng, nàng vẫn là trở về bản thân lúc đầu, nhiều nhất chỉ là mất đi trình tiết cả đời không lấy chồng thôi. Cũng không ngờ Lăng Vũ Dương không chỉ không mất đi hứng thú với nàng, ngược lại còn muốn mang nàng rời khỏi Lăng gia trang.

Mà sau khi nàng đột nhiên sinh bệnh nặng một hồi, thái độ của Lăng Vũ Dương với nàng thay đổi, cách hần đối xử với nàng không bao giờ giống chủ cùng tớ nữa, ngược lại như là một đôi tình nhân thân mật. Hần che chở lo lắng cho nàng, tuy nói biểu tình trên mặt vẫn như trước, nhưng là giọng điệu hần nói chuyện với nàng lại hoàn toàn khác xa dĩ vãng, ngay cả lời nói ra tựa hồ che dấu thái độ cùng mờ ám gì đó, mà tình hình này lại khiến nàng tuyệt không nên có suy nghĩ nhiều.

Cho đến hôm nay, nàng càng ngày càng không biết nên dùng thái độ nào đối xử với nam nhân làm lòng nàng rối loạn, mà nam nhân này vẫn là chủ tử của nàng

"Thì ra ngươi chạy đến nơi đây!", một giọng nói nũng nịu không có gì tốt lọt vào trong tai Mộc Hi Nhi, làm đứt đoạn suy nghĩ của nàng.

Mộc Hi Nhi kinh ngạc ngược mắt lên, nhìn nữ tử xinh đẹp ở trước mặt nàng, lập tức nghĩ đến nàng ta ngày ấy xông vào Họa Trúc hiên, hơn nữa Lí tiểu thư tuôn ra lời nói bất mãn lạnh lùng.

Bất quá nói cũng kỳ lạ, nàng nhớ rõ chủ nhân từng nói sân này là không cho phép người ngoài vào, vậy nàng ta

"Lí tiểu thư", Mộc Hi Nhi bỏ qua trong đầu suy nghĩ phức tạp, xoay người lại. "Cô muốn tìm chủ nhân sao? Chủ nhân có việc ra ngoài, cũng không có ở trong hiên". Yừ trước Hi Nhi, nghĩ cũng biết Lí tiểu thư là tới tìm chủ nhân, không thể nào có thể là đến tìm nàng?! Mộc Hi Nhi thầm mắng chính mình ngu ngốc.

"Ta biết Lăng Vũ Dương không ở đây", miệng Lí Ngọc Hình nhếch lên cười. Nàng đương nhiên hần không ở đây, bởi vì nàng cố ý sắp xếp. "Ta là tới tìm riêng ngươi".

"Cái gì? Tìm ta", Mộc Hi Nhi không hiểu, mắt lộ vẻ nghi hoặc.

"Đúng, tìm ngươi", Lí Ngọc Hình đánh giá Mộc Hi Nhi từ trên xuống dưới, nụ cười bên môi trở nên lạnh lẽo, trong mắt có sự không cam lòng. "Nhìn xem ngươi, nói khuôn mặt không có khuôn mặt, muốn đáng người không có đáng người, cả người một bộ cứng nhắc như thế đã có thủ đoạn dụ dỗ cao tay như thế, có thể làm cho Lăng Vũ Dương đem thị nữ như ngươi cái gì cũng không có giữ bên người lâu như vậy!", nàng oán hận nói. Một tiểu nữ oa dung mạo không sâu sắc như vậy, thế nhưng có thể làm cho Lăng Vũ Dương bỏ qua nàng xinh đẹp vô song, này kêu nàng sao nuốt trôi oán giận này chứ!

"Lí Lí tiểu thư.....", đáy mắt Mộc Hi Nhi đầy nghi ngờ, có chút giật mình nhìn Lí Ngọc Hình, thật sự không hiểu hết lời của nàng ta.

Lí tiểu thư hình như là có ý trách móc nàng, nhưng là nàng nhớ rõ chủ nhân từng trịnh trọng nói cho nàng, hần cho tới bây giờ chưa từng thích Lí tiểu thư, cho dù nàng ta giờ quý kẻ gì, hần cũng sẽ không để mắt đến nàng ta.....

Mộc Hi Nhi hoảng mang nháy mắt mấy cái, có chút khó xử.

"Ngươi đừng giả ngu!", Lí Ngọc Hình nhìn đôi mắt trong sáng của nàng, trong lòng oán giận càng sâu, khi đang muốn tiếp tục hung hăng chế nhạo nàng vài câu, vốn là đi theo Lí Ngọc Hình tiến vào rừng trúc mà đứng ở một bên, nam nhân một thân được cho là gia đình đột nhiên ho khụ một tiếng.

Lí Ngọc Hình ngăn ra, lập tức lại cố mở miệng, "Mộc Hi Nhi, ta còn chưa tính chuyện ngươi mê hoặc Lăng Vũ Dương lúc trước, ta xem ngươi vẫn là tiếp vấn đề của hần trước đi!", nàng chỉ nam nhân bên cạnh.

"Hần?", Mộc Hi Nhi theo tay Lí Ngọc Hình, nhìn về phía một nam nhân xa lạ bên cạnh, ánh mắt nghi hoặc.

"Ngươi không nhớ rõ ta", tên nam tử xa lạ kia ánh mắt đen tối mở miệng, "Ta là Vuư Đông Lâm, lần trước không kịp giới thiệu cùng ngươi. Trên đường ở Tuyên thành, còn nhớ chứ? Ta thậm chí trúng một chương của Lăng Vũ Dương", hần theo bản năng phủ lên ngực.

Thì ra người này đúng là trên đường ở Tuyên thành cướp hồng tinh thạch không được, ngược lại hạ độc gã nam tử trung niên kia.

Sau khi Vu Đông Lâm hạ độc uy hiếp Lăng Vũ Dương không thành, chưa từ bỏ ý định hấn lập tức theo đuổi Lăng Vũ Dương đi vào thành Hàng Châu, đồng thời cũng chữa trị vết thương trên người. Đáng tiếc một chường lúc trước mà Lăng Vũ Dương đánh trúng hấn kia, là dùng thủ pháp độc môn, cho nên Vu Đông Lâm vì không lấy được giải dược độc môn của Lăng Vũ Dương, vết thương vẫn không thể hoàn toàn hồi phục như cũ, đương nhiên cũng không thể lập tức tìm cơ hội vượt qua đám thủ hạ bảo vệ nghiêm mật của Yên Liễu trang.

Thế là hấn quyết định ôm cây đợi thỏ, tìm cơ hội chắc chắn ra tay lần nữa, mới có thể trong lúc tra xét phát hiện ra quân cờ để lợi dụng Lí Ngọc Hình này. Đến nỗi Minh Kí vì sao không thể tìm được hấn, bởi vì lúc trước trên đường ở Tuyên thành đối mặt Lăng Vũ Dương chính là bộ mặt giả trang, không phải mặt thật của hấn, mà hấn rất giỏi thuật hóa trang, nhiều năm trước hấn ăn trộm vô số chưa bao giờ bị người tìm ra kẻ hở.

"Người ...", Mộc Hi Nhi bị lời nói của hấn làm cho khiếp sợ, "Sao lại Nhưng mà lúc trước người kia với người bộ dạng không giống nhau....", nàng nghi ngờ nhìn kỹ diện mạo người này.

"Người không có nghe qua thuật hóa trang sao? Ngụ ngốc! Chẳng lẽ cha người không có dạy cho người sao?", Vu Đông Lâm khinh thường mắng mỏ.

"Cha ta?", việc này có liên quan gì tới phụ thân?

"Đúng, cha người, cũng là đường huynh của ta Vu Yên Mộc, hơn hai mươi năm trước tiếng tăm lừng lẫy [Lĩnh Nam song đạo]!", Vu Đông Lâm giọng căm hận nói.

"Người nghĩ sai rồi, Vu Vu đại thúc, cha ta họ Mộc, tên một chữ Ngạn, không phải là Vu Yên Mộc mà người nói đâu!", Mộc Hi Nhi khó hiểu phản bác.

"Nếu hấn không phải, vậy trên người người sao có được khối hồng tinh thạch chứ!".

"Hồng tinh thạch?", Mộc Hi Nhi lặp lại nói, bỗng dung kêu lên một tiếng nhỏ, "Người là nói di vật cha ta để lại cho ta, viên đá màu hồng kia?"

"Viên đá màu hồng á?!" Vu Đông Lâm hơi trở mắt, "Xem ra cha người cái gì cũng chưa nói cho người đi! Kể cả việc hấn dùng thủ đoạn bỉ ổi, chiếm đoạt viên đá quý mà chúng ta cùng nhau trộm đến bất chấp nguy hiểm, còn lần mất không thấy tăm hơi, hại ta tìm suốt hai mươi mấy năm!"

"Bỉ ổi? Trộm cắp? Mộc Hi Nhi mở to mắt.

"Người tìm lầm người rồi, cha ta sẽ không đi trộm đồ của người ta đâu! Người đừng nói lung tung", nàng nghiêm mặt nói.

"Tiểu cô nương quá ngây thơ rồi", Vu Đông Lâm cười lạnh, "Mặc kệ cha người tên là gì, ta hỏi người, trên lưng cha người có phải có một vết bớt màu đỏ sậm không?"

Mộc Hi Nhi mở mắt to hơn nữa, dĩ nhiên không đánh đã khai.

"Đã hiểu rõ rồi đi! Ngay cả cha người tên thật là gì cũng không biết, ta xem người tám phần cũng không phải hấn sinh ra. Không biết hấn nhặt được tiểu cô nương ngu dốt như vậy từ nơi nào!", Vu Đông Lâm khinh miệt nhìn Mộc Hi Nhi, nhìn khuôn mặt nàng cùng đường huynh tuyệt không giống nhau.

"Được rồi! Các người nói đủ chưa? Vu Đông Lâm, người đừng quên đã đáp ứng chuyện của ta!", Lí Ngọc Hình ở bên cạnh lên tiếng trách mắng.

"Ta không quên!", Vu Đông Lâm liếc mắt nhìn bộ mặt không kiên nhẫn của Lí Ngọc Hình, tiếp tục hướng Mộc Hi Nhi nói: "Tốt lắm, người hiện tại mau ngoan ngoãn đem hồng tinh thạch giao cho ta đi!", mắt hấn trở nên lạnh lùng, bộ mặt dữ tợn, mang rõ vẻ uy hiếp.

"Người", Mộc Hi Nhi bỗng dung sợ hãi, không tự chủ được nắm quần áo ở trước ngực mình, thế mới nhớ viên đá hồng kia đã sớm bị Lăng Vũ Dương [mượn] đi rồi, lúc này cũng không có ở trước ngực nàng.

"Đúng vậy, chính là viên đá hồng kia ở trước ngực của người. Người ngoan ngoãn giao ra đây, ta sẽ có lòng tốt, giữ lại cho người toàn thân!", Vu Đông Lâm độc ác uy hiếp, ánh mắt tham lam lại dữ dần.

Nữ nhân ngu dốt này căn bản là không biết giá trị của khối hồng tinh kia, chỉ cần có nó, nó chắc chắn sẽ bảo đảm nửa đời sau của hấn áo cơm vô lo, thậm chí được hưởng thụ cả phú quý.

"Ta", Mộc Hi Nhi bị lời nói tàn bạo của hấn làm sợ tới mức mặt biến sắc, thân thể tự động lui về sau.

"Người muốn ta tự mình ra tay sao?", Vu Đông Lâm đi từng bước về phía trước uy hiếp nói.

Đột nhiên, ở rừng trúc xuất hiện một dáng người cao lớn mở miệng nói.

"Hồng tinh thạch mà người muốn không ở trên người nàng", Lăng Vũ Dương đôi mắt giận dữ hừ lạnh, đi về phía Vu Đông Lâm.

Vu Đông Lâm biến sắc, phút chốc xoay người, nhìn Lăng Vũ Dương bước chân bình tĩnh, bộ dáng không hề sợ hãi lại gần hấn. Nhớ tới trước chính mình chưa bị thương còn đánh không lại hấn, làm vết thương cũ của hấn còn chưa lành.... ..

Lí Ngọc Hình tiện nhân này dám lừa hấn, dụ người khác sa bẫy!

Lửa giận nhanh như chớp đến, Vuơ Đông Lâm không kịp nghĩ lại, phần nộ đẩy ra một chưởng về phía Lí Ngọc Hình về mặt kích động ở bên cạnh, làm cho nàng như con diều bị đứt dây, bay khỏi mặt đất rồi ngã thật mạnh, sau khi dùng tốc độ sét đánh muốn nhân đó mà kèm hai bên Mộc Hi Nhi để kiểm chế Lăng Vũ Dương, cũng không ngờ từ sau khi hắn xuất chưởng đánh về phía Lí Ngọc Hình, Lăng Vũ Dương đã đoán được hành động sau đó của hắn

Chỉ thấy Lăng Vũ Dương trong lúc đó nhảy ra, kéo thân thể Mộc Hi Nhi ôm chặt vào trong lòng, đồng thời lách mình tránh đi một móng vuốt nhanh như chớp của Vuơ Đông Lâm, nhảy lui về sau.

Mà lúc này khi Vuơ Đông Lâm một vuốt không trúng, chưa từ bỏ ý định tiếp tục đánh tới phía trước, bên cạnh đột nhiên hiện ra Phong Dục Vũ chặn thế đi của hắn.

Hai người bắt quả ra mấy chiêu, Vuơ Đông Lâm liền bị chiêu thức sắc bén của Phong Dục Vũ liên tiếp bại lui. Cuối cùng, Phong Dục Vũ hạ xuống một chưởng kỳ dị, Vuơ Đông Lâm bị thua trúng chưởng, miệng phun máu tươi nằm xuống, rốt cuộc kiệt sức

Thì ra, Vuơ Đông Lâm rình ở Yên Liễu trang, tưởng là lúc có thời cơ đoạt được hồng tinh thạch, mục đích bắt tay cùng Lí Ngọc Hình là được tiến vào Yên Liễu trang, thế là nhìn thấy Lí Ngọc Hình liên tục rời trang đi tới Chu phủ, hắn bám sau đuôi, nghe lén chuyện Lí Ngọc Hình muốn Chu Diệc Duy lại tạo áp lực lên Lăng Vũ Dương, hắn mới nảy sinh kế độc trong lòng, tìm tới Lí Ngọc Hình, đáp ứng thay nàng ta loại bỏ Mộc Hi Nhi, còn Lí Ngọc Hình thì giúp hắn tiến vào Yên Liễu trang, tìm Mộc Hi Nhi đoạt lấy hồng tinh thạch.

Lí Ngọc Hình dựa vào sức ép của Lí Ngọc Uy, khiến cho Chu Diệc Duy đề nghị Phong Dục Vũ cùng Lăng Vũ Dương gặp nhau, để nàng thuận lợi mang Vuơ Đông Lâm vào trong Yên Liễu trang. Đáng tiếc Lí Ngọc Hình đã coi thường năng lực phòng vệ của Yên Liễu trang, nàng cũng không biết, nàng nghĩ hành vi mang theo Vuơ Đông Lâm vào Yên Liễu trang của mình thân không biết quý không hay, kỳ thật đã sớm lọt vào trong mắt của người canh gác, hơn nữa còn lập tức đem tin tức truyền cho Phong Dục Vũ.

Thế là Phong Dục Vũ cùng Lăng Vũ Dương chưa có gặp Chu Diệc Duy, liền nhận được tin tức mà đi vòng về Yên Liễu trang, cho nên mới có thể đứng lúc ngăn cản Vuơ Đông Lâm ra tay.

"Người định xử hắn như thế nào?", Phong Dục Vũ hỏi Lăng Vũ Dương đang ôm chặt lấy Mộc Hi Nhi.

"Đưa quan đi! Tin tưởng vào năng lực của người, làm cho hắn cả đời này không thể ra khỏi cửa lao mới được", Lăng Vũ Dương thoáng nhìn lên, ánh mắt lập tức lại nhớ tới thiên hạ ở trong lòng.

"Còn nàng kia thì sao?", Phong Dục Vũ không ngại hỏi lại, chỉ ra xa xa Lí Ngọc Hình đã hấp hối, trong mắt hiện lên vẻ thích thú hài hước.

"Tùy người!", Lăng Vũ Dương trừng mắt liếc hắn một cái, ôm lấy Mộc Hi Nhi xoay người hướng bên ngoài rừng trúc mà đi. "Dù sao ta đời này không bao giờ muốn thấy nàng ta nữa, nếu nàng lại xuất hiện ở trước mắt ta, ta nhất định sẽ thẳng tay giết chết, tuyệt không mềm lòng!"

Hắn dùng giọng điệu chán ghét bỏ lại nói, rất nhanh liền biến mất ở bên ngoài rừng trúc.

Phong Dục Vũ cười một chút, lầm bầm nói: "Ta xem người là sợ một khi thẳng tay giết chết, sẽ làm bảo bối trong lòng người sợ hãi đi!", tiếp theo ánh mắt hắn nhìn lên hai [cái] thân thể bị thương.

"Các người gặp may đấy, hôm nay ta vừa lúc ăn chay!"

Lăng Vũ Dương đem Mộc Hi Nhi ôm trở lại trong tấm phòng hôn còn chưa hết khiếp sợ, hắn đặt lên cái gối tựa ở đầu giường, rồi mới đem thân thể run run của nàng dùng chân bông bọc lại, rồi giống như ôm em bé đem nàng đặt ở trên đùi mình, bàn tay to ôm chặt lấy nàng.

"Hi Nhi tiểu bảo bối, nàng làm cho ta sợ hãi quá!", chỉ cần tưởng tượng đến nàng thiếu chút nữa liền Lòng hắn run rẩy mãnh liệt, cơ hồ không thể bình tĩnh, trong đầu lo lắng suy nghĩ vẫn chưa tan, thân thể cũng không nén được nổi lên một trận run rẩy.

Hai tay nhỏ bé của Mộc Hi Nhi dán ở trước ngực hắn, rõ ràng cảm nhận chấn động run run truyền đến trong tay nhỏ bé của nàng

Hắn sợ hãi, hắn lo lắng cho nàng!

Chuyện này thật như tiếng sấm lớn, ầm ầm đánh loạn vào trong đầu nàng, cũng làm cho nàng kinh ngạc không dám tin ngược mắt lên.

"Người Người", sao..... ... Có khả năng đó sao? Nhưng mà thái độ rõ ràng như thế

Lăng Vũ Dương nhìn mắt nàng không dám tin, "Không tin là ta lo lắng? Không tin trong lòng ta nàng quan trọng sao? Đến bây giờ nàng vẫn là không ta đối với nàng có tình cảm sao?", trong miệng hắn thốt ra câu hỏi liên tiếp.

Nữ oa ngốc này! Chẳng lẽ mấy ngày này, hắn thể hiện còn không đủ để nàng an tâm ư? Nàng vẫn là không tin hắn lấy chân thành mà đối xử với nàng sao?

Mộc Hi Nhi khóc thút thít một tiếng, lập tức đỏ mắt, "Chủ nhân....."

"Không cần lại gọi ta chủ nhân, trong lúc này nàng nhất định phải vạch ra ranh giới giữa chúng ta sao?", Lăng Vũ Dương than thở đem cái trán để lên

nàng, "Chúng ta rốt cuộc không cần lại là quan hệ chủ tớ lúc trước nữa. Hơn nữa chúng ta đã từ lâu không phải là chủ tớ, mà là hai người yêu nhau thắm thiết rồi".

Mộc Hi Nhi đầy mắt ngấn lệ trong suốt, đột nhiên chớp mắt, "Người Người sao biết ta", môi nàng run run.

"Nàng đương nhiên sẽ không nói, nhưng là ta cũng không nguời vô cảm, ánh mắt của nàng, từng động tác của nàng đều nói cho ta biết chuyện này là thật. Hơn nữa ta cũng nhìn ra được nàng cố che dấu tình cảm này. Ta biết nếu ta nói với nàng, ta cũng yêu nàng, nàng nhất định sẽ không tin, thế là ta quyết định dùng hành động để nói lên tình cảm chân thật của ta, lại gặp phải nàng tiểu ngọc ngà này không hiểu tình yêu!", Lăng Vũ Dương nhẹ nhàng kể rõ bí mật mang theo còn thật sự oán giận nữa, nhưng lời lẽ bên trong vô cùng nồng nhiệt yêu thương.

Sao lại thế? Hắn thế nhưng hiểu được nàng tự thấy mình thấp kém, nàng tuyệt không vượt qua khuôn phép, cùng với biết nàng tuyệt đối không mong đáp lại tình cảm

"Ta", Mộc Hi Nhi cảm động nước mắt chảy xuống hai má.

"Cái gì cũng đừng nói, chỉ cần nói nàng biết rồi ", hắn hôn tới giọt lệ ở khóe mắt nàng, "Ta còn nghĩ cho nàng thấy tâm ý, nàng sẽ thật vui vẻ, không thể tưởng được nàng đem về mặt nước mắt lưng tròng đáp lại ta", nụ cười mê người gọi lên, Lăng Vũ Dương hài hước cười nói.

"Ta Chính là cảm động.....", Mộc Hi Nhi dùng sức nháy mắt mấy cái, "Chủ nhân Ta rất hạnh phúc". Lòng của nàng chưa bao giờ kiên định như thế, lòng của nàng tràn đầy thỏa mãn đuôi lông mày cùng đầy mắt cong lên.

"Còn gọi ta chủ nhân? Nên phạt!", Lăng Vũ Dương nhướn mày. "Gọi ta Vũ Dương hoặc là Dương". Lúc trước bảo nàng sửa miệng, nàng không chịu, hôm nay nhất định nàng phải nghe theo.

"Vũ Vũ Dương....." Mộc Hi Nhi mặt ửng đỏ, thật vất vả mới thốt ra được.

"Tốt lắm", ý cười bên môi hắn sâu sắc, "Hiện tại ta muốn nàng nói yêu ta!", hắn thừa thắng xông lên yêu cầu.

Mộc Hi Nhi sợ hãi nhìn hắn, đột nhiên nhớ tới lúc nãy ở rừng trúc, lời Vu Đông Lâm nói với nàng, nhất thời mặt ửng đỏ chuyển thành tái nhợt.

"Xảy ra chuyện gì?", hắn lập tức phát giác nàng không bình thường, vội vàng hỏi than.

"Vừa rồi họ Vu kia À... Lời hắn nói chàng đều nghe được?", Mộc Hi Nhi chăm chú nhìn hắn, trong lòng lâm vào khủng hoảng.

"Hầu như đều có nghe thấy. Thì sao?" Lăng Vũ Dương khó hiểu hỏi.

"Vậy nếu hắn nói là thật, ta chẳng phải là một đứa con gái của đạo tặc sao? Vậy", nàng muốn nói lại thôi, mi mắt rũ

Xuống.

Lăng Vũ Dương hiểu được, cười nhạt một tiếng, "Ta mặc kệ phụ thân nàng là đạo tặc hay tội phạm giết người, ta muốn nàng, cũng chỉ nàng thôi. Ta muốn người của nàng, lòng của nàng có hiểu chưa?

"Chàng... Chàng....", Mộc Hi Nhi tròn to mắt, nước mắt lại ứa ra, rồi nàng quẹt mạnh một cái, vùi vào trước ngực Lăng Vũ Dương.

"Người của ta, lòng của ta.... Đã sớm là của chàng....", thỉnh thoảng tiếng nói tuy nhỏ nhưng rõ ràng truyền ra.

Nàng cuối cùng nói ra miệng!! Lăng Vũ Dương cười cánh tay buộc chặt.

"Nhân tiện nói ra chuyện này ta muốn mang nàng trở lại kinh thành, lấy đại lễ cưới nàng vào cửa Lăng gia"

"Vũ.... Vũ Dương....", nàng đột nhiên từ trước ngực hắn ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc.

"Ta yêu nàng, Hi Nhi", Lăng Vũ Dương đưa bàn tay xoa hai má mềm mại của nàng.

Mộc Hi Nhi đột nhiên chấn động, lại đem mặt vùi vào ngực Lăng Vũ Dương. Thật lâu, một tiếng nói nho nhỏ truyền ra—

"Ta cũng yêu chàng, Vũ Dương."

*

Kinh thành, mấy tháng sau.

Bên trong phòng ngủ yên tĩnh, Mộc Hi Nhi ngồi ở bàn tròn, cố gắng may quần lót trong tay, vẻ mặt sung sướng hơi có vẻ mệt mỏi, mà bên ngoài xa xa kín đáo truyền đến tiếng gõ mõ gầy luân phiên.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng bị người đẩy mở ra, Lăng Vũ Dương bước vào trong phòng, trên mặt hiện lên nụ cười trộm vui vẻ.

“Này, tiểu bảo bối, nàng sao còn chưa nằm trên giường nghỉ ngơi? Chạy ngoài đường nhiều như vậy, nàng không mệt sao?”, hắn có chút không hồn giận lấy cây kim trong tay Mộc Hi Nhi xuống, ôm lấy thê tử xinh đẹp mang thai trực tiếp đặt lên giường.

“Thiếp không phiền đâu. Chàng luôn sợ thiếp mệt mỏi, mới không chạy đâu!”, Mộc Hi Nhi mắt liếc nhìn hắn. Cái gì mà chạy đi, căn bản là bước rùa mà! Thậm chí ngay cả đêm nay ở Đình Bắc Vương phủ có tiệc đón gió, hắn đều sợ nàng sẽ mệt mỏi mà không cho nàng tham dự. Sáng mai chỉ sợ sẽ bị đại tẩu Vương phi Dung ti kia lại chê cười.

Lăng Vũ Dương cười nhìn thê tử xinh đẹp ngồi ở trên đùi “Nàng cũng đừng giận, ai bảo nàng mang cái bụng lớn như vậy làm ta sợ, ta lo lắng thôi! Cần thận một chút mới tốt.”

Nói đến cái này, trong lòng Mộc Hi Nhi cũng có chút nghi ngờ, nàng ngửa đầu nhìn hắn, “Vũ Dương, chàng nói con chúng ta này có phải có chút kỳ lạ không? Chàng xem, thiếp mới có bầu được năm tháng, sao mọi người đều cho rằng thiếp sẽ lâm bồn?”

“Đừng lo, cục cưng trong bụng có thể thành hình được rồi! Cho nên mới lớn hơn một chút so với bình thường.”

Lăng Vũ Dương na ỉu xoa lưng của nàng, “Không bằng chờ nàng nghỉ ngơi tốt, ta mang nàng đến Vương phủ, thỉnh Vương phi thay nàng xem xem. Y thuật của Vương phi ở kinh thành rất nổi tiếng”

Mộc Hi Nhi gật đầu. Kỳ thật cũng không lo lắng sao, thật không giống tướng công nàng, chuyện nhỏ gì cũng đều khăn trương. Nhưng đêm nay, vẻ mặt hắn thật ra có chút sung sướng khác thường..

“Vũ Dương, đêm nay chàng ở Vương phủ đã xảy ra chuyện gì sao?”

“A, thật ra là ái thê hiền phụ quân ha!”, Lăng Vũ Dương lập tức cười vui nói.

“Chỉ ba hoa!”, Mộc Hi Nhi nhẹ nhàng đánh hắn một chút, vẻ mặt dờ khóc dờ cười. “Còn không mau nói.”

“Tuân lệnh. Bảo bối nàng có biết đêm nay ta ở Vương phủ nhìn thấy ai không?” Lăng Vũ Dương thích thú hỏi.

“Ai?” Mộc Hi Nhi mở to mắt tò mò. Ai có thể làm cho hắn lộ ra vẻ mặt này?

“Mục Tâm Liên, người yêu mà Nam Cung Dục nghĩ là đã chết ở núi đá kia”

“Thật ư? Nàng ở trong Vương phủ?” Mộc Hi Nhi kinh ngạc nói. Nếu việc này là thật, vậy đúng là một tin tức tốt đây!

“Đúng vậy. Không thể tưởng được Mục Tâm Liên kia thể nhưng cùng Vương phi có quen biết, thật sự là làm người ta không thể tưởng tượng được a!” Lăng Vũ Dương thì thảo than thở.

“Nàng không có chết, chàng hẳn là thay bằng hữu của chàng vui mừng mới phải, sao bộ dáng lại than thở như thế?” Mộc Hi Nhi quan tâm hỏi.

“Bởi vì ta tận mắt thấy qua Nam Cung Dục đầu đón mắt đi nàng ta, làm ta bất giác nhớ tới chuyện Lí Ngọc Hinh bày mưu kế, thiếu chút nữa hại ta mất đi nàng...” Lăng Vũ Dương xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Chuyện lâu như vậy, đừng nhớ nữa. Thiếp không phải vẫn khỏe mạnh sao? Chàng vẫn đem thiếp bảo hộ rất tốt”. Mộc Hi Nhi dựa vào lòng hắn an ủi, giọng khẽ nỉ non.

Lăng Vũ Dương nghe vậy tự giấu cười, xem ra hắn tựa hồ có chút khăn trương qua độ. “Ngày mai ta sẽ đưa tin đến Hạo Thiên bảo, để Nam Cung Dục mau chóng đi lên kinh thành.”

“Ừm...” Mộc Hi Nhi đáp nhẹ một tiếng, trong giọng nói đã có vẻ buồn ngủ.

“Mệt mỏi? Nằm xuống được không?” Lăng Vũ Dương yêu thương hôn lên mái tóc của thê tử.

“Cho thiếp lại dựa vào một lúc đi, Dương...” Mộc Hi Nhi buồn ngủ nhưng không muốn rời xa nòng hậu nói nhỏ ra.

“Đều nghe lời nàng, bảo bối...”

Trong phòng ngủ trở về yên tĩnh, như mộng như ảo yêu thương, ám áp vờn quanh hai người ôm nhau ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Chuyên Sủng Nô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.